

C. W. Leadbeater

IHMINEN NÄKYVÄISENÄ JA NÄKYMÄTTÖMÄNÄ

IHMINEN NÄKYVÄISENÄ JA NÄKYMÄTTÖMÄNÄ

**Esimerkkejä eri ihmistyypeistä
nähtynä harjaantuneen selvänäön avulla**

Kirjoittanut

C. W. LEADBEATER

2016

e-kirjat
www.teosofia.net

Englanninkielinen alkuteos
C. W. Leadbeater
Man Visible And Invisible
1902

1. suomennos ilmestyi 1927
Suomennos tarkistettu ja uudistettu 2016

2. uudistettu painos (e-kirja, pdf)
Kustantaja: Jukka I. Lindfors, Lammi

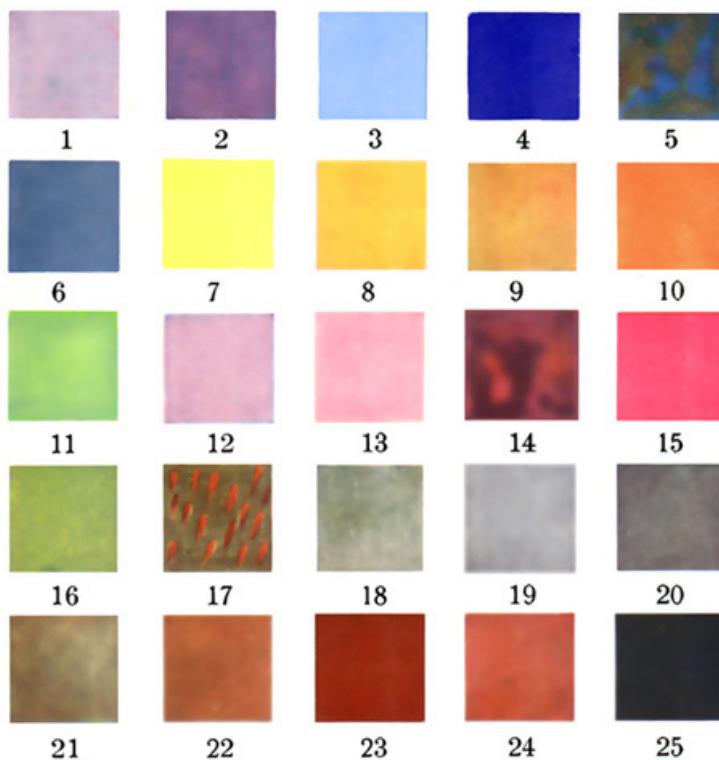
ISBN 978-952-68557-2-1

Sisällysluettelo

Toimittajan saatesanat.....	4
Värien merkitys	5
I Miten näistä asioista saadaan tietoa.....	6
II Luonnon tasot.....	10
III Selvänäkö	15
IV Ihmisen käyttövälineet	20
V Kolminaisuus	24
VI Aikaisemmat vuodatukset	32
VII Eläinten ryhmäselut.....	37
VIII Ylöspäinen kaari	40
IX Ihmisen tajunta	44
X Kolmas vuodatus	49
XI Kuinka ihminen kehittyy	57
XII Mitä ihmisen ruumiit ilmaisevat	61
XIII Värit ja niiden merkitys.....	65
XIV Ihmisen aikaisemmat kehitysvaiheet.....	70
XV Tavallinen ihminen	74
XVI Äkilliset tunnetilat	80
XVII Pysyvämmät tilat	89
XVIII Kehittynyt ihminen.....	103
XIX Terveysaura.....	113
XX Adeptin syyruumis	119
Muutamia huomautuksia	125

TOIMITTAJAN SAATESANAT

Teoksen *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä* ensimmäinen suomennos julkaistiin vuonna 1927 Suomen Teosofisen Seuran kustantamana. Tuo suomennos on tähän painokseen tarkistettu ja korjattu. Tämä uudistettu painos ilmestyy ainoastaan e-kirjana. Vuoden 1927 suomennoksesta on julkaistu Teosofisen Seuran toimesta näköispainos vuonna 1983.

1. Värien merkitys

1. Korkea henkisyys	14. Itsekäs rakkaus
2. Uskonnollinen hartaus, johon sekoittuu rakkautta	15. Puhdas rakkaus
3. Antautuminen korkeiden ihanteiden palvelukseen	16. Mukautuvaisuus
4. Puhdas uskonnollinen tunne	17. Kateellinen epäluuloisuus
5. Itsekäs uskonnollinen tunne	18. Petollisuus
6. Pelon värittävä uskonnollinen tunne	19. Pelko
7. Korkein äly	20. Alakuloisuus
8. Voimakas äly	21. Itsekkyys
9. Alhainen äly	22. Ahneus
10. Ylpeys	23. Viha
11. Myötätunto	24. Aistillisuus
12. Ihmiskuntaan kohdistuva rakkaus	25. Ilkeys
13. Ylevä epäitsekäs rakkaus	

I LUKU

Miten näistä asioista saadaan tietoa

Ihminen on merkillisen monimutkainen olento, ja hänen menneen, nykyisen ja tulevan kehityksensä tutkiminen on ehtymätömän mielenkiintoista kaikille, jotka pystyvät ymmärtämään. Millaisia vaivalloisia vaiheittaisen kehityksen ikuisuuksia hänen on pitänyt käydä läpi päästäkseen nykyiselle asteelleen, mille askelmalle hänen kehityskulkunsa pitkällä portailta hän on tähän mennessä ehtinyt, mitä vastaisen kehityksen mahdollisuuksia tulevaisuuden esirippu peittää meiltä – nämä ovat kysymyksiä, jotka ovat kautta aikojen askarruttaneet kaikkia ajattelevia ihmisiä.

Täällä länsimaissa vastaukset näihin kysymyksiin ovat olleet monet ja moninaiset. On esitetty monia dogmaattisia väitteitä, jotka ovat pohjautuneet erilaisiin tulkintoihin oletetuista paljastuksista. On myös esitelty monta nerokasta teorioiden rakentelua, jotka useissa tapauksissa ovat olleet syvällisen metafysisen ajattelun tulosta. Dogmaattiset väitteet vaativat meitä usein uskomaan ilmeisiä mahdottomuuksia, kun taas spekulatiivinen pohdiskelu liikkuu suurimmaksi osaksi materialistisia uria pitkin. Kumpikaan, dogmatismi ja spekulatiivinen ajatus, ei lähesty puheena olevia kysymyksiä käytännölliseltä näkökulmalta asioina, joita voidaan tutkia, kuten kaikkia muitakin tieteen kysymyksiä.

Teosofia astuu esiin teorioin, jotka nojaavat kokonaan toisenlaisiin perusteisiin. Pyrkimättä ollenkaan halventamaan siitä tietoa, joka saavutetaan muinaisia pyhiä kirjoja tutkivalta tai filosofisen pohdinnan avulla, se pitää kuitenkin ihmisen

rakennetta ja kehitystä yksinkertaisen tutkimuksen eikä pelkän spekulatiivisen ajatuksen asioina – tosiasioina, eikä hämärinä teorioina. Teosofian toteamukset ovat aivan selvät: ihmisen menneisyyttä, nykyisyyttä ja tulevaisuutta voidaan tutkia ensi käden lähteistä ja siihen pystyy jokainen, joka on ottanut vaivakseen valmistautua siihen. Näin tutkittuina ne osoittautuvat suurenmoisen suunnitelman osiksi – suunnitelman, joka on johdonmukainen ja helposti käsitettävä ja joka ollessaan yhtä monien vanhojen uskontojen opetusten kanssa ja selittäessään niitä ei kuitenkaan ole mitenkään niistä riippuvainen, sillä se voidaan kohta kohdalta näyttää toteen käyttämällä sisäisiä kykyjä, jotka ovat kylläkin vielä salattuja ihmiskunnan enemmistöltä mutta joita monet tutkijamme ovat jo oppineet käyttämään.

Teosofiset opit ihmisen menneisyydestä eivät nojautu vain varhaisempien uskontojen välittämän perimätiedon yhtäläiseen todistukseen, vaan myös erääseen luotettavaan aikakirjaan – aikakirjaan, jota voi katsella ja tutkia jokainen, jolla on selvänäköä siinä määrin, että voi tajuta sen hienosyisen aineen värähtelyjä, joihin tuo aikakirja tallentunut. Ihmiskuntaa odottavaan tulevaisuuteen nähden teosofiset opit nojautuvat ensiksikin loogisiin johtopäätelmiin tähänastisen kehityksen luonteesta. Toiseksi teosofia nojautuu sellaisilta ihmisiltä saattuihin tietoihin, jotka ovat jo saavuttaneet kehitysasteet, jotka useimmille meistä siintävät läheisemmässä tai kaukaisemmassa tulevaisuudessa, ja kolmanneksi vertailuihin, joita voi tehdä jokainen, jolla on mahdollisuus nähdä ihmisiä heidän eri kehitystasoillaan. Voimme ottaa esimerkiksi lapsen, joka ei muutoin tuntisi luonnon kulkua kuin päättelemällä kasvavansa aikuiseksi sen tosiasian nojalla, että hän on jo kasvanut tiettyyn mittaan ja tietyllä tavalla ja että hän näkee ympärillään toisia lapsia ja nuoria, kaikkia lapsuuden ja aikuisiän välisiä kehitysasteita.

Ihmisen nykyisen olotilan tutkimista, hänen kehityksensä välittämiä apuneuvoja ja hänen ajatustensa vaikutusta tähän kehitykseen pitää teosofinen tutkija asiaina, joihin on laajana yleisenä periaatteena sovellettava eräitä hyvin tunnettuja lakeja. Sitten on tutkittava huolellisesti ja vertailtava kärsivällisesti monia tapauksia saadaksemme selville noiden lakien vaikutuksen yksityiskohdat. Näiden asioiden tutkimiseen tarvitaan itse asiassa vain näkökykyä, ja tämä kirja julkaistaankin siinä toivossa, että se ensiksikin auttaisi niitä vakavia opiskelijoita, joilla ei vielä ole tuota näkökykyä, tajuamaan, miltä sielu ja sen käyttövälineet näyttävät selvänäön avulla tutkittuina, ja että se toiseksi auttaisi niitä jo hyvin lukuisia henkilöitä, jotka ovat opettelemassa käyttämään tuota näkökykyä ja ymmärtämään näkemänsä *merkitystä*.

Olen hyvinkin tietoinen siitä, että maailma yleensä ei ole vielä edes vakuuttunut selvänäön olemassaolosta, mutta toisaalta tiedän, että kaikki ne, jotka ovat tosissaan asiaa tutkineet, ovat havainneet todisteet sen puolesta kiistämättömiksi. Jos kuka tahansa tavallisillakaan lahjoilla varustettu henkilö ottaa vaivakseen lukea ne oikeiksi todistetut kertomukset selvänäöstä, jotka olen esittänyt *Selvänäkö*-nimisessä kirjassani, ja jos hän vielä tutustuu niihin kirjoihin, joista ne on poimittu, niin hän on heti oivaltava, että on olemassa valtava määrä kumoamattomia todisteita tämän kyvyn puolesta. Niistä taas, jotka pystyvät itse näkemään ja jotka joka päivä käyttävät tätä korkeampaa näkökykyään monilla eri tavoilla, näyttävät tietämättömän enemmistön yritykset kieltää tämä kyky naurettavilta. Selvänäköisen mielestä ei sen kanssa kannata väitellä. Jos jokin sokea alkaisi väitellä kanssamme tavallisesta fyysisestä näöstä väittäen, että olemme harhakäsityksen vallassa uskoessamme omaavamme tuon kyvyn, emme luultavastikaan katsoisi kannattavan sen enempää kiistellä näkökykymme puolesta, vaan sanoisimme vain: ”Minä varmasti näen, minkä vuoksi on turha

koettaa saada minut vakuutetuksi, etten muka näkisi. Elämäni jokapäiväiset kokemukset osoittavat minulle, että minä näen, enkä sen vuoksi antaudu väittelyihin asiasta, jonka minä tiedän varmaksi tosiasiaksi.” Täsmälleen samaa tuntee harjaantunut selvänäkijä kuullessaan tietämättömien ihmisten tyynesti väittävän mahdottomaksi, että hänellä olisi kyky, jota hän juuri sillä hetkellä käyttää noiden kieltävien tietoviisaiden ajatusten lukemiseen.

Siksi tässä kirjassani en koetakaan todistella selvänäön olemassaoloa, vaan edellytän lukijan tunnustavan selvänäön tosiasiaksi ja ryhdyn vain kuvailemaan, mitä sen avulla nähdään. En myöskään tahdo toistaa niitä selvänäön menetelmiä koskevia yksityiskohtia, jotka ovat esitetty mainitsemassani pikku kirjassani, vaan rajoitun selostamaan ilmiön yleiset periaatteet niin lyhyesti kuin suinkin on mahdollista, jottei tämä kirja tule käsittämättömäksi niille lukijoille, jotka eivät ole tutustuneet muuhun teosofiseen kirjallisuuteen.

II LUKU

Luonnon tasot

Mainittujen suurten, yleisten periaatteiden selostaminen on aloitettava tekemällä selvää eräistä tosiasioista, jotka on opittu tuntemaan juuri kyseistä kykyä käyttäen. Ensimmäinen seikka, joka on täysin tajuttava, on meitä ympäröivän maailman ihmeellinen monisyisyys – se tosiasia, että ympäröivä maailma käsittää paljon enemmän kuin mitä sisältyy tavallisen näköhavaintomme piiriin.

Me kaikki tiedämme, että aineella on eri olomuotoja ja että se voidaan saattaa tilasta toiseen muuttamalla painetta ja lämpötilaa. Me tunnemme nuo aineen kolme olomuotoa: kiinteän, nestemäisen ja kaasumaisen, ja tiede opettaa, että lämpötilaa ja painetta muuttamalla jokainen alkuaine voidaan saattaa jokaiseen näistä tiloista. Kuten vesi muuttuu jääksi alhaisessa ja höyryksi korkeassa lämpötilassa, samoin muuttuu jokainen tuntemamme kiinteä aine nestemäiseksi tai kaasumaiseksi sopivissa olosuhteissa, jokainen neste kiinteäksi tai kaasuksi, ja jokainen kaasu nesteeksi tai kiinteäksi. Me tiedämme, että ilmakin on pystytty muuttamaan nesteeksi ja että eräät toiset kaasut kiinteäksi aineeksi.

Okkulttinen kemia tietää kertoa meille toisesta, kaasumaisesta korkeammasta aineen olotilasta, johon kaikki tunnetut alkuaineet voidaan saattaa, ja tälle olomuodolla on annettu nimeksi eetteri. Se, mistä tiede puhuu eetterinä, ei okkulttisen kemian mukaan olekaan homogeenista, yhtenäistä ainetta, vaan ainoastaan aineen yksi olomuoto. Se ei siis olekaan mikään uusi alkuaine, vaan tavallista ainetta erikoiseen olomuotoon

muutettuna. Niinpä vety voi olla kaasumaisen olomuodon lisäksi myös eetterisessä. Samoin saattaa kulta ja hopea tai mikä tahansa alkuaine, olipa se tavallisesti kiinteä, nestemäinen tai kaasumainen, olla myös tässä korkeammassa, eetteriseksi nimittämässämme olomuodossa. Aivan kuten tässä meitä ympäröivässä maailmassa on alkuaineita, jotka normaalissa tilassaan ovat kiinteitä, kuten kulta, tai nestemäisiä, kuten elohopea, tai kaasumaisia, kuten happi, niin samoin on olemassa alkuaineita, joiden normaali olomuoto on eetterinen – jotka siis tavallisesti ovat eetterisessä tilassa, vaikkakin ne sopivalla käsittelyllä voidaan saattaa alempaan, kaasumaiseen tilaan tai johonkin vielä eetteristäkin hienompaan olomuotoon.

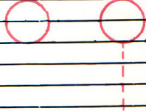

Tavallisessa tieteessä puhutaan hapen, vedyn tai minkä tahansa niiden aineiden atomeista, joita kemistit nimittävät alkuaineiksi, joita ei enää voi hajottaa yksinkertaisempiin alkutekijöihin. Kullakin näistä alkuaineista on oma atominsa, jota – kuten sanan kreikankielinen merkitys sanoo – ei voi enää pidemmälle jakaa. Okkulttinen tiede opettaa meille, mitä monet tiedemiehet ovat jo aavistelleet, että yksikään näistä ns. alkuaineista ei olekaan mikään alkuaine ja että mitä me kutsumme hapen ja vedyn atomiksi, ei olekaan mikään perimmäinen alkutekijä, eikä näin ollen olekaan mikään atomi vaan molekyyli, joka tietyissä olosuhteissa voidaan edelleen jakaa. Jatkamalla tätä jakamista saavutaan lopulta äärettömän moneen fyysiseen atomiin, jotka kaikki ovat yhdenlaisia, niin että kaikkien eri alkuaineiden pohjalla on yksi alkuaine ja että näiden perimmäisten atomien eri yhdistymät tunnetaan kemiassa hapen tai vedyn, kullin tai hopean, litiumin tai platinan ym. atomeina. Jakamalla nämä alkuaineet edelleen saavutaan atomeihin, jotka kaikki ovat yhdenlaisia sillä erotuksella, että toiset niistä ovat positiivisia, toiset negatiivisia.

Näiden atomien ja niiden yhdistymismahdollisuuksien tutkiminen on itsessään mitä mielenkiintoisinta, mutta ei sisälly

tämän kirjan aiheisiin. Kuitenkin ne, jotka haluavat lähempiä tietoja asiasta, löytävät niitä kirjasta *Occult Chemistry*. Mutta nämäkin atomit ovat atomeja vain meidän fyysiseltä tasoltamme katsottuina. On olemassa keinoja, joiden avulla nämäkin voidaan edelleen jakaa, mutta että ne edelleen jaettuina antavat tulokseksi aineen, joka kuuluu aivan eri luontokuntaan – aineen, jota ei mikään tuntemamme lämmön aste laajenna eikä mikään tuntemamme kylmyys kutista. Mutta tämäkään korkeampi aine ei ole yksinkertaista, vaan yhdistelmä, ja me tiedämme, että silläkin on omat olotilansa, jotka jokseenkin tarkasti vastaavat niitä fyysisen aineen tiloja, joita me sanomme kiinteäksi, nestemäiseksi, kaasumaiseksi ja eetteriseksi. Jatkamalla tätä jakamista kyllin pitkälle saavutaan toiseen atomiin – sen luontokunnan atomiin, jolle okkultistit ovat antaneet nimen astraalitaso, tunnemaailma.

Tätä jakamista voidaan vielä jatkaa yhä edelleen, ja siten jatkamalla edelleen tunnemaailman atomia saavutaan atomiin, joka kuuluu vieläkin korkeampaan ja hienompaan, mutta silti vielä materiaaliseen maailmaan. Ja tämänkin aineen me tapaamme erilaisissa tiloissa, jotka paljon korkeammilla tasoilla vastaavat niitä tiloja, jotka me hyvin tunnemme. Ja tämän tutkimuksen tuloksena on atomi, joka kuuluu kolmanteen suureen luontokuntaan, jota teosofit sanovat mentaalitasoksi, älymaailmaksi. Mikäli tiedämme, tämän jakamisen jatkamisella ei ole mitään rajaa, mutta meidän kyvyllämme havaita sen antamia tuloksia on tietty rajansa. Mutta me pystymme näkemään kylliksi ollaksemme varmoja näiden useampien eri tasojen olemassaolosta, joista kukin on tavallaan oma maailmansa, joskin toisessa ja syvemässä mielessä ne kaikki ovatkin yhden suunnattoman kokonaisuuden osia.

Teosofisessa kirjallisuudessa eri luontokuntia käsitellään usein tasoina, koska niitä kuvailtaessa on mukavaa kuvitella ne toistensa yläpuolella sijaitseviksi aina sen mukaan, kuinka

7	MAHAPARANIRVANINEN	ENSIMMÄINEN	KOLMINAINEN ILMESTYS
			
6	PARANIRVANINEN		TOINEN
			
5	NIRVANINEN	ATOMINEN	KOLMAS
			
		HENKI	HMISEN KOLMINAINEN HENKI
4	BUDDHINEN	ATOMINEN	
		Ällöeensyntyvä minä eli ihmisen sielu	INTUITIO
			
3	MENTAALINEN ARUPA RUPA	ATOMINEN	Ä LY SYY- RUUMIS
			
			MENTAALI- RUUMIS
2	ASTRAALINEN	ATOMINEN	ASTRAALI- RUUMIS
1	FYYSILLINEN	ATOMINEN	EETTERINEN
		ALIAATOMINEN	KAKSOISPUOLI
		YLIEETTERINEN	
		EETTERINEN	
		KAASUMAINEN	
		NESTEMÄINEN	FYYSILLINEN RUUMIS
	KIINTEÄ		

2. Luonnon tasot

tiheää kunkin aine on. Siten ne on esitetty ohien liitettyssä kuvassa 2. Mutta on pidettävä visusti mielessä, että näin on esitetty vain mukavuussyistä, symbolisesti, joten kaavakuvamme ei ilmennä eri tasojen todellisia suhteita. Niitä ei saa kuvitella

toistensa yläpuolella sijaitsevina kuten kirjakaapin hyllyt, vaan paremminkin saman tilan täyttävinä ja toisensa läpäisevinä. On tieteelle hyvin tuttu tosiasia, että kovimmassakaan aineessa atomit eivät kosketa toisiaan, vaan että kullakin atomilla on vaikutus- ja värähdyspiirinsä ja kullakin molekyylillä taas vuorostaan oma laajempi piirinsä, niin että niiden välissä on aina ja kaikissa olosuhteissa tilaa. Jokainen fyysinen atomi uisken-telee astraalisessa meressä – astraalisen aineen meressä, joka ympäröi fyysistä atomia ja täyttää siinä jokaisen raon. Yleinen käsitys on, että eetteri läpäisee kaiken tunnetun aineen, olipa se tiiveintä kiinteää tai harvinta kaasua, ja kuten eetteri liikkuu täysin esteettömästi tiiveimmän aineen hiukkasten lomitse, samoin tunnemaailman aine liikkuu eetterin hiukkasten välitse. Älymaailman aine taas puolestaan läpäisee tunnemaailman aineen tarkalleen samalla tavalla, joten eri luontokunnat eivät ole paikallisesti toisistaan erillään, vaan kukin niistä ympäröi meitä tässä ja tällä hetkellä, joten niiden tutkiminen ei vaadi mitään liikettä avaruudessa. Meidän tarvitsee vain avata itsesämme ne aistit, joiden avulla ne ovat havaittavissa.

III LUKU

Selvänäkö

On olemassa eräs toinen hyvin tärkeä lähtökohta: edellä kuvattuja hienomman aineen vaihteluita ei esiinny vain ulkopuoliossa maailmassa, vaan ne ovat olemassa ihmisessäkin. Ihmisellä ei ole vain fyysinen ruumis, jonka me näemme, vaan sen lisäksi ruumiita, joiden voimme sanoa vastaavan edellä kuvattuja eri luontokuntia ja jotka on kokoonpantu niiden aineesta. Ihmisen fyysisessä ruumiissa on eetteristä ainetta, kuten siinä on kiinteää, silmillemme näkyvää ainetta. (Ks. kuvia 24 ja 25). Tämä eetterinen aine on selvänäköiselle henkilölle havaittavaa. Vastaavasti näkisi korkeammalle kehittynyt selvänäköinen, joka pystyisi havaitsemaan vieläkin hienompaa tunnemaailman ainetta, tuohon tunnemaailmaan kuuluvan ihmisen ainejoukkona, joka todellisuudessa on tämän ruumis eli käyttöväline kyseiseen tasoon nähden. Asianlaita olisi täsmälleen samoin vuorostaan älymaailmaan nähden. Ihmisen sielulla ei ole vain yksi, vaan monta ruumista, sillä riittävästi kehittyneenä hän kykenee ilmaisemaan itseään luonnon kaikilla tasoilla, ja sen vuoksi hänet on varustettu käyttövälineillä, jotka on kokoonpantu noiden tasojen aineesta. Näiden eri käyttövälineiden avulla hän pystyy ottamaan vastaan vaikutelmia niistä maailmoista, joita ne vastaavat.

Me emme saa luulla, että ihminen luo nämä käyttövälineensä tulevan kehityksensä aikana, sillä ne ovat olemassa jokaisessa ihmisessä jo alusta alkaen, vaikkakaan hän ei ole tietoinen niiden olemassaolosta. Me käytämme alinomaa jossain määrin tuota meissä piilevää korkeampaa ainetta, joskin tämä käyttö

onkin tiedotonta. Aina kun ajattelemme, panemme itsessämme liikkeelle älymaailman ainetta, ja selvänäköinen näkee ajatuksen tuon aineen värähtelyinä, joiden lähtökohta on ihmisessä mutta jotka sitten vaikuttavat samaa tiheyttä olevaan aineeseen hänen ulkopuolellaan. Mutta ennen kuin tällainen ajatus voisi vaikuttaa fyysiseen tasoon, sen on siirryttävä älymaailman aineesta tunnemaailman aineeseen. Ja kun se on herättänyt tässä samanlaisia värähtelyjä, vaikuttaa tunnemaailman aine vuorostaan eetteriseen aineeseen synnyttämällä siinä resonoivia värähtelyjä, ja nämä taas vuorostaan vaikuttavat tiheämpään fyysiseen aineeseen ja aivojen harmaaseen aineeseen.

Täten joka kerran ajatellessamme me käymme läpi paljon pidemmän tapahtumasarjan kuin tiedämmekään. Samoin aina kun aistimme jotakin, käymme läpi tapahtumasarjan, josta olemme täysin tietämättömiä. Me kosketamme jotakin esinettä ja tunnemme sen liian kuumaksi. Me vedämme pois kätemme – kuten meistä tuntuu – yhdessä silmänräpäyksessä. Mutta tiede opettaa, että tämä ei tapahdu yhdessä silmänräpäyksessä ja että se, mikä tuntee, ei olekaan käsi vaan aivot ja että hermot kuljettavat tiedon polttavasta kuumuudesta aivoihin, jotka sähköttävät välittömästi käskyn pitkin hermosäikeitä käden pois vetämisestä. Siten käden pois vetäminen voi tapahtua vasta kaiken tämän jälkeen, kun se meistä taas tuntuu tapahtuvan aivan välittömästi. Tällä tapahtumasarjalla on määrätty kestdnsa, joka voidaan mitata riittävän herkillä laitteilla, ja sen vaatiman liikkeen nopeus on tarkasti mitattu ja tuttu fysiologeille. Samoin ajatuskin tuntuu olevan silmänräpäyksessä tapahtuva prosessi, mutta se ei ole sellainen, sillä jokainen ajatus joutuu käymään läpi kuvaamani vaiheet. Jokainen tuntemus, jonka otamme aistimiemme välityksellä vastaan aivoissamme, saa kulkea kuvaamani aineasteikon läpi, ennen kuin se tavoittaa todellisen ihmisen, egon, itsessämme piilevän sielun.

Tässä meillä on siis eräänlainen lennätinjärjestelmä fyysisen tason ja sielun välillä, ja on tärkeää pitää mielessä, että tällä lennätinlinjalla on väliasemansa. Vaikutelmia ei saada vain fyysiseltä tasolta, sillä kussakin ihmisessä piilevä tunnemaailman aine ei kykene ottamaan vastaan värähdyksiä vain eetterisestä aineesta ja lähettämään ne älymaailman aineeseen, vaan pystyy hyvinkin ottamaan vastaan vaikutelmia oman tasonsa ympäristöstä ja lähettämään ne älyruumiin kautta egoomme. Siten ihminen voi käyttää tunneruumistaan välineenä vaikutelmien vastaanottamiseksi häntä ympäröivästä tunnemaailmasta ja havaintojen tekemiseksi siinä, ja tarkalleen samalla tavalla hän voi älyruumiinsa avulla tehdä havaintoja ja hankkia tietoja älymaailmasta. Mutta pystyäkseen tähän hänen on ensin opittava siihen tarvittavat menetelmät, toisin sanoen hänen on opittava keskittämään tajuntansa tunne- ja älyruumiiseensa, aivan kuten hän osaa keskittää sen aivoihinsa. Tätä kysymystä olen jo käsitellyt pienessä kirjassani selvänäöstä.

Vaikka tiede ei vielä olekaan halukas myöntämään näiden eri tasojen ja aineen eri asteiden olemassaoloa luonnossa, ei olettamuksemme sisällä mitään, mikä sotisi sen oppeja vastaan. Sitä paitsi on aina pidettävä mielessä, että kaikki, mitä olemme edellä väittäneet, nojautuu välittömään tietoon ja on varmaa kaikille niille, jotka ovat näitä asioita tutkineet syvemmin, vaikkakin se esitetään maailmalle pelkästään olettamuksena. Mutta sekin, joka kuulee näistä asioista ensi kerran, oivaltanee, että esittäessämme väitteemme me emme suinkaan vaadi ketään uskomaan mihinkään ihmeeseen, vaan että kehoitamme vain tutkimaan erästä järjestelmää. Aineen korkeammat asteet seuraavat toisiaan säännöllisessä järjestyksessä alkaen niistä asteista, jotka tunnemme, niin että vaikka kutakin tasoa voidaankin pitää omana maailmanaan, on kuitenkin totta, että niiden kokonaisuus on todellisuudessa yksi suuri maailma, jonka vain korkealle kehittynyt sielu kykenee näkemään täydellisesti.

Helpottakaamme tämän käsittämistä ottamalla esimerkki, joka itsessään on mahdoton mutta joka silti saattaa olla meille hyödyksi, koska se vihjaa meille eräistä varsin yllättävistä mahdollisuuksia. Otaksukaamme, että meillä nykyisen näkömme sijasta olisikin hieman toisella tavalla järjestetty näköelin. Ihmisen silmässä on sekä kiinteää että nestemäistä ainetta. Kuvitelkaamme, että silmässämme kumpikin näistä aineen olotiloista kykenisi ottamaan vastaan eri aistimuksia, mutta kukin vain senlaatusesta aineesta, jota se vastaa ympäröivässä maailmassa. Olettakaamme, että toisilla ihmisillä olisi toinen näistä näön lajeista, toisilla toinen. Ajatelkaa, miten hullunkurisen epätäydellinen tulisi kummankin näiden ihmistyyppin maailmankuva olemaan! Kuvitelkaamme heidän seisovan meren rannalla. Toiset, jotka kykenisivät näkemään vain kiinteän aineen, olisivat aivan tiedottomia heidän eteensä avautuvasta merestä. He näkisivät vain meren pohjan suunnattoman syvennyksen kaikkine epätasaisuuksineen, ja kalat sekä muut syvyyksien asukkaat näyttäisivät heistä leijailevan ilmassa tämän suunnattoman laakson yläpuolella. Jos taivaalla sattuisi olemaan pilviä, olisivat ne heille täysin näkymättömiä, koska ne koostuvat nestemäisessä tilassa olevasta aineesta. Heille aurinko paistaisi aina päivän aikana, eivätkä he voisi ymmärtää, miksi sellaisina päivinä, jotka meistä toisista ovat pilvisiä, lämpö on niin paljon alhaisempi. Jos heille ojenneltaisiin lasi vettä, se näyttäisi heistä tyhjältä.

Ajatelkaamme näiden vastakohtana ihmistä, joka näkisi aineen vain sen ollessa nestemäisessä tilassa – miltä maailma näyttäisikään hänestä! Hän kyllä olisi tietoinen merestä, mutta hänestä ei rantoja ja kallioita olisi olemassakaan. Hän kyllä näkisi pilvet hyvin selvästi, mutta tuskin näkisi mitään maisemista, joiden yli ne liitelevät. Vesilasista hän ei kykenisi näkemään lainkaan lasia, ainoastaan veden, ja hänestä olisi mahdotonta käsittää, miksi tuo vesi säilyttää niin salaperäisellä

tavalla sen muodon, jonka me toiset näemme lasin sille antavan. Kuvitelkaamme nyt, että nämä eri näkökyvyillä varustetut ihmiset seisoisivat rinnakkain kuvailemassa samaa maisemaa näkemänsä mukaisesti, kummankin ollessa aivan varma, että mitään muunlaista näköä ei koko kaikkeudessa ole kuin heidän omansa: se, joka väittäisi näkevänsä enemmän tai jotakin muuta, olisi toisen mielestä joko haaveksija tai petkuttaja!

Meitä pyrkii hymyilyttämään näiden hypoteettisten havainnontekijöiden epäuskoisuus, mutta tavallisen ihmisen on erittäin vaikeaa käsittää, että kaiken nähtävän kokonaisuuteen verrattuna hänen näkökykynsä on paljon vaillinaisempi kuin jommankumman noiden hypoteettisten havainnontekijöiden näkökyky hänen näkemäänsä maailmaan verrattuna. Ja *hänkin* väittää, että ne, jotka näkevät hieman enemmän kuin hän itse, ovat ammentaneet kuvaamansa tosiasiat mielikuvituksestaan. Sillä kaikkein tavallisimpia erehdyksiä on pitää oman aistimiskykymme rajoja myös kaiken aistittavan rajoina. Tiede todistaa eittämättömästi tätä yleistä erehdystä vastaan, sillä ei ole mitään epäilystä siitä, että kaikkien eri sähkömagneettisten aaltojen kokonaisuudesta meidän aistiemme havaitsemat aaltolajit muodostavat vain häviävän pienen osan. Selvänäköinen on sellainen ihminen, joka on kehittänyt itsessään kyvyn vastata aisteillaan kaikkien mahdollisten värähdysten suunnattoman asteikon toisiinkin oktaaveihin ja siten tekee itselleen mahdolliseksi nähdä häntä ympäröivästä maailmasta enemmän kuin tavalliset, rajoitetummalla havaintokyvyllä varustetut ihmiset.

IV LUKU

Ihmisen käyttövälineet

Tarkastelkaamme kuvaa 2, jossa näemme siinä kaavakuvan luonnon tasoista, ja me tapaamme myös ne nimet, joita on käytetty noita tasoja vastaavista ihmisen käyttövälineistä eli ruumiista. Me huomaamme, että ne nimet, joita teosofisessa kirjallisuudessa käytetään korkeammista tasoista, ovat peräisin sanskritista, sillä länsimaisessa filosofiassa ei vielä ole nimityksiä noille korkeammille, aineen hienoimmista olotiloista muodostuneille maailmoille. Jokaisella näistä nimityksistä on erityinen merkityksensä, vaikka korkeampien tasojen tapauksessa ne ovat osoituksena siitä, kuinka vähän me tiedämme noista olotiloista.

Sanaa nirvana on kaikkina aikoina käytetty idässä ilmaisemaan korkeinta mahdollista henkistä saavutusta. Nirvanaan pääseminen on merkinnyt siirtymistä ihmiskunnan yläpuolelle, sellaisen rauhan ja autuuden tason saavuttamista, joka kohoaa kauas maisen käsityskyvyn yläpuolelle. Se pyrkijä, joka saavutti tämän tason transkendenttisen autuuden, jätti kaiken maallisen niin täydellisesti taakseen, että muutamat eurooppalaiset orientalistit lankesivat aluksi siihen erehdykseen, että otaksuivat sen merkitsevän ihmisen täydellistä tyhjäksi tulemistä. Tämän erittäin korkean henkisen tilan ylevän tajunnan käyttäminen täydessä mitassa tarkoittaa samaa kuin saavuttaa se päämäärä, joka on asetettu inhimilliselle kehitykselle täksi maailmankaudeksi: tulla adeptiksi, ihmiseksi, joka on enemmän kuin ihminen. Ihmiskunnan suurelle enemmistölle tämä päämäärä on saavutettavissa vasta monien kehityskierrosten

jälkeen, mutta ne harvat päättäväiset sielut, jotka eivät anna vaikeuksien lannistaa itseään, vaan jotka valloittavat taivaan niin sanoaksemme väkiryynnäköllä, saattavat päästä tähän ylevään päämäärään paljon aikaisemmin.

Tämän tason yläpuolella olevista tajunnan tiloista me emme luonnollisestikaan tiedä mitään muuta, kuin että ne ovat olemassa. *Para* merkitsee ”takana” ja *maha* merkitsee ”suuri”, joten näiden tasojen nimitykset ilmoittavat vain sen, että niistä ensimmäinen on ”nirvanan takana oleva taso” ja ”toinen on suuri nirvanan takana oleva taso” – joten ne, jotka tuhansia vuosia sitten antoivat noille tasoille näinä nimet, eivät tienneet niistä suoranaisesti enempää kuin mekään, tai jos tiesivät, näkivät mahdottomaksi keksiä sanoja, jotka kuvaisivat noiden tilojen luonnetta.

Nimi *buddhi* on annettu sille ihmisen perinsiipille eli perusosalle, joka ilmenee neljännen tason aineen kautta, kun taas mentaalitaso eli älymaailma on ihmisen älyksi nimitetyn perusosan toiminnan piiri. Huomattavaa on, että tämä taso jakautuu kahteen osaan, jotka eroavat toisistaan väriltään ja nimiltään: toista nimitetään *rupaksi* (muotoja sisältäväksi), toista *arupaksi* (muotoa vailla olevaksi). Nämä nimitykset on tarkoitettu ilmaisemaan kyseisen tason aineen eräitä ominaisuuksia, nimittäin, että alemman osan aine muovautuu hyvin helposti ihmisajatuksen voimasta määrättyihin muotoihin, kun taas ylemmän osan aineessa tätä ei tapahdu, vaan sen sijaan abstrakti ajatus ilmenee tässä tason osassa selvänäköiselle silmälle välähdyksinä ja säteinä.¹

Aikaisemmin käytetyn *astraaali*-nimityksen olemme perineet keskiaikalaisilta alkemisteilta. Se on johdettu tähtimäistä merkitsevästä latinan sanasta, ja sitä on luultavasti käytetty fyysisistä tasoa lähinnä seuraavasta tasosta sille ominaisen kirkkaan

¹ Yksityiskohtaisempi esitys tästä asiaintilasta on *Älytaso ja taivasmaailma* -nimisessä kirjassa.

valoisuutensa vuoksi. Tämä valoisuus johtuu sen aineen nopeasta värähtelystä. Tämä astraalitaso eli – kuten sitä nyt nimitetään – tunnemaailma on intohimon, tunteen ja aistimuksen maailma, ja juuri tähän tasoon kuuluvan käyttövälineen avulla ilmenevät ihmisen tunteet selvänäköiselle tutkijalle. Siksi ihmisen astraaliruumis muuttuu alituisen sitä mukaa kuin hänen tunteensa muuttuvat, kuten seuraavassa tullaan lähemmin osoittamaan.

Teosofisessa kirjallisuudessa on käytetty määrättyjä värejä ilmentämään kutakin näistä alemmista tasoista, jolloin on nojaututtu siihen väritaulukkoon, jonka madame Blavatsky on esittänyt monumentaalisisessa teoksessaan *Salainen oppi*. Mutta on pidettävä tarkasti mielessä, että niitä on käytetty vain eroja ilmaisevina symboleina, joten niitä ei ole tarkoitettu ilmaisemaan minkään erityisen sävyn hallitsevuutta niillä tasoilla, joista niitä on käytetty. Kaikkia tunnettuja ja monia tuntemattomia värejä on kussakin näistä luonnon korkeammista tasoista, mutta tasolta tasolle kohottaessa huomataan niiden tulevan yhä hennommiksi ja kirkkaammiksi, joten niitä voitaisiin nimittää korkeammiksi värioktaaveiksi. Tästä tullaankin puhumaan lähemmin myöhemmin eri tasoille kuuluvia käyttövälineitä kuvattaessa.

On syytä kiinnittää huomiota siihen seikkaan, että tasojen luku on seitsemän ja että niistä kukin on jaettu seitsemään alatasoon. Tätä seitsenlukua on aina pidetty pyhänä ja salatieteellisenä lukuna, koska sen on huomattu olevan ilmiöiden pohjalla monellakin tavoin. Alemmilla tasoilla, jotka ovat tutkimuksemme ulottuvissa, tämä seitsenosaisuus on hyvin selvästi nähtävissä, ja monet seikat näyttävät oikeuttavan meidän otaksumaan, että niilläkin korkeammilla tasoilla, joihin välitön havaintomme ei ulotu, vallitsee sama järjestys.

Kun ihminen oppii toimimaan korkeammilla tasoilla, huomaa hän, että alemman elämän rajoitukset tulevat ylitetyiksi

ja häviävät yksi toisensa jälkeen. Hän huomaa olevansa maailmassa, jolla on useampia kuin kolme ulottuvuutta, ja jo yksistään tämä tosiasia avaa hänelle joukon kokonaan uusia mahdollisuuksia moneen suuntaan. Näiden uusien ulottuvuuksien tutkiminen on niin mielenkiintoista kuin suinkin voi kuvitella. Niille, jotka ovat kiinnostuneita aiheesta, ei voi suositella parempaa johdantoa kuin on C. H. Hintonin mainio kirja *Scientific Romances*. Jos puuttuu kyky nähdä toisia tasoja välittömästi, niin ei ole muuta keinoa selvän käsityksen saamiseksi astraalitasosta kuin neljännen ulottuvuuden tajuaminen.

Tarkoitukseni ei ole kuvailla tässä sitä ihmeellistä tajunnan avartumista, joka on ominaista korkeammille tasoille. Tässä käsittelemme yhtä tutkimuksen haaraa, nimittäin sitä, joka koskee ihmisen kokoonpanoa ja hänen kehityshistoriaansa.

Ihmisen aikaisemmasta kehityshistoriasta saadaan tietoa ainoastaan tutkimalla niitä häviämättömiä menneisyyden aikakirjoja, joista voidaan lukea kaikki tapahtumat aina siitä lähtien, jolloin aurinkokuntamme olemassaolo alkoi, ja panna ne kulkemaan sielun silmien editse niin että katsoja näkee ne aivan kuin olisi ollut läsnä niiden tapahtumishetkellä, kuitenkin sillä huomionarvoisella erotuksella, että hän voi pysäyttää lähemmin tarkasteltavakseen minkä tahansa yksityiskohtan tai hän voi silmäillä kokonaisen vuosisadan tapahtumat muutamassa hetkessä, jos hän niin haluaa. Tätä jumalallisen muistin heijastusta ei kuitenkaan voi käyttää hyväksi mentaalisen tason alapuolella täydellä varmuudella, sillä jotta tutkija voisi lukea vaivattomasti tätä varhaisempaa historiaa, on tarpeen, että hän on oppinut käyttämään täysin vaivattomasti mentaalisen ruumiinsa aisteja. Ja jos hän on niin onnellisessa asemassa, että hänen käytettävänä on vieläkin korkeamman ruumiin kyvyt, on tämä tehtävä vieläkin helpompi.²

² Näitä aikakirjoja on käsitelty yksityiskohtaisemmin pienessä *Selvänäkö*-nimisessä kirjassani, sen VII luvussa, johon kehotamme lukijaa tutustumaan hänen halutessaan tarkempia tietoja.

V LUKU

Kolminaisuus

Meidän on koetettava nyt ymmärtää, miten ihminen on olemassa tässä luonnontasojen ihmeellisessä järjestelmässä. Sen vuoksi meidän täytyy poiketa teologian alalle, joskin siinä teologiassa, joka kiinnostaa meitä, ei ollakaan tekemisissä hurskaiden mielipiteiden ja mietiskelyjen, vaan niiden asioiden kanssa, jotka ovat tieteellisesti todistettuja tosiasioita.

Kun me halutessamme ymmärtää ihmisen alkuperää tarkastelemme mainittuja tosiasioita, mitä silloin näemme? Me näemme, että ihminen on huolellisen ja kauniin kehityssuunnitelman tulos ja että jumalallisen elämän kolme virtaa kaartuvat hänessä yhteen. Eräässä maailman pyhistä kirjoista sanotaan, että Jumala loi ihmisen oman kuvansa mukaiseksi, ja oikein ymmärrettynä tämän lausuman huomataan sisältävän suuren okkulttisen totuuden. Kaikki uskonnot kuvaavat samalla tavoin jumaluuden kolminaiseksi ilmestyksessään, ja tulemme näkemään, että ihmissielukin on kolminainen ja että nämä kaksi tosiasiaa ovat erityisen läheisessä yhteydessä toisiinsa.

On itsestään selvää, ettemme nyt puhu Absoluutista, Korkeimmasta ja Äärettömästä (sillä Hänestä me luonnollisestikaan emme tiedä muuta kuin että Hän *on*) vaan siitä Hänen mahtavasta ilmennyksestään, joka on meidän oman aurinkokuntamme suuri ohjaava voima ja jumaluus, jota filosofiassamme sanotaan aurinkokuntamme Logokseksi. Hänellä on kaikki ne hyvät ominaisuudet, jotka kuuluvat jumaluuden yhteyteen, sillä näinä aikoina me saamme kuulla Häneen liitettävän niin

monia ominaisuuksia, jotka eivät ole hyviä. Ne, jotka väittävät palvelevansa häntä, liittävät Häneen usein omia paheitaan ja uskaltavat kuvata hänet epäkunnioittavasti vihaiseksi, kostonhimoiseksi ja julmaksi. Tällaiset rienaukset voivat olla vähemmän luotaantyydyttäviä, jos kysymyksessä olisivat Keski-Afrikan villi-ihmiset; mutta ihmiset, jotka sanovat olevansa sivistyneitä, eivät voi puolustaa menettelyään millään verukkeella. Ne, jotka parhaavat hyvyyden ja rakkauden lähdeksi, tekevät itsensä syypäiksi rikokseen, jonka vahingolliset seuraukset ovat arvaamattomia. Mutta kaikki se hyvä, jonka olemme kuulleet omistettavan Jumalalle: rakkaus, viisaus, voima, kärsivällisyys ja myötätunto, kaikkietävyys, kaikkiallisuus ja kaikkivaltius – kaikki nämä ja monet muut hyvät ominaisuudet on Aurinkologoksella, jossa me toden totta elämme, liikumme ja olemme. Ja muistettakoon, että teosofia ei esitä tätä minään hurskaana mielipiteenä tai uskonkappaleena, sillä selvänäköiselle tutkijalle Hänen mahtava olemassaolonsa on varmaa. Emme tarkoita, että pelkkä inhimillinen kehitys tekisi meidät kykeneviksi näkemään Hänet välittömästi, vaan että eittämättömät todisteet hänen toiminnastaan ja hänen tarkoituksistaan ympäröivät meitä joka puolelta tutkiessamme korkeimpien tasojen elämää.

Ilmaistessaan itsensä meille työssään Aurinkologos epäilemättä on kolminainen – kolme ja kuitenkin yksi, kuten uskonto on jo kauan sitten meille opettanut. Kirkon vanhojen oppilauseلمien sisältämissä väitteissä tähän kysymykseen nähden on paljon sellaista, joka äkkiä katsottuna näyttää aivan käsittämättömältä, mutta teosofisten oppien valossa selitettyinä ne sisältävä merkillisen täsmällisen ja kauniin ilmauksen totuudesta, vaikkakin niissä on sinne tänne päässyt pujahtamaan mitä viheliäisintä materialismia. Esimerkiksi Atanasiuksen tunnustuksen todellinen kauneus ja sisällys voidaan tajuta vasta silloin, kun sitä tutkitaan kohta kohdalta teosofisten oppien avulla.

On ilmeisesti mahdotonta kuvata tätä jumalallista manifestaatiota millään tavoin, sillä se pakostakin jää koko meidän ilmaisu- ja käsityskykymme ulkopuolelle, mutta pieni osa sen toiminnasta kenties voidaan saattaa jossain määrin käsityskykymme ulottuville käyttämällä eräitä yksinkertaisia symboleja – sellaisia, joita on käytetty kuvassa 2. Siinä on Logoksen kolminainen ilmestyminen seitsemännellä eli korkeimmalla tasolla kuvattu kolmella ympyrällä, jotka edustavat hänen kolmea aspektiaan eli olemuspuoltaan. Kullakin näistä olemuspuolista näyttää olevan oma laatunsa ja voimansa. Ensimmäiseltä olemuspuoleltaan Hän ei ilmennä itseään yhdelläkään korkeinta alemmalla tasolla, mutta toiselta olemuspuoleltaan Hän laskeutuu kuudennelle tasolle ja vetää ympärilleen sen ainetta, ja siten hänestä syntyy aivan toinen ja alempi ilmestys. Kolmannelta olemuspuoleltaan Hän laskeutuu viidennen tason ylempään osaan ja vetää ympärilleen tämän tason ainetta, minkä kautta hänestä syntyy kolmas ilmestys. Huomattava on, että nämä kolme ilmestystä ovat kukin omalla tasollaan toisistaan täysin erillisiä, ja kuitenkin meidän vain tarvitsee seurata pisteiviivoja ylöspäin nähdäksemme, että nämä eri persoonat ovat todellisuudessa samaa olemuspuolta. Persoonia kukin on tasollaan aivan erillinen – ilman mitään diagonaalista yhteyttä, mutta kuitenkin kukin on pystysuorassa yhteydessä itsensä kanssa sillä tasolla, jolla nämä kolme ovat yhtä.

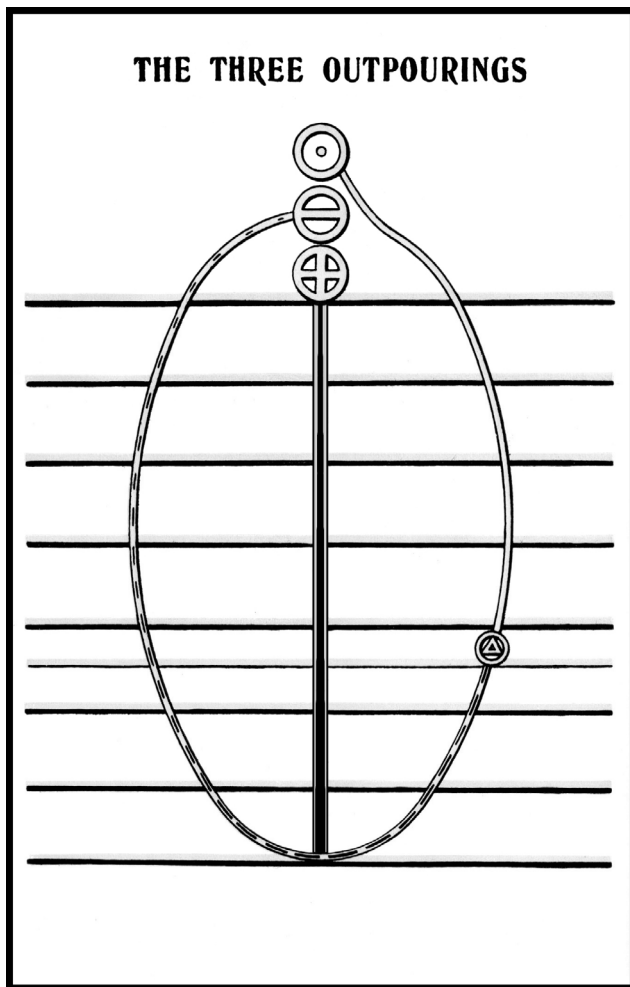
Tästä näemme, että kirkko tarkoittaa hyvinkin todellista asiaa teroittaessaan, että ”me yhtä Jumalaa kolminaisuudessa ja kolminaisuutta yhdessä jumaluudessa kunnioitamme, ei sekoittaen persoonia eikä erottaen jumalallista alentaa” – toisin sanoen koskaan sekoittamatta mielessämme näiden kolmen tasollaan erillisen ilmestyksen töitä ja toimintoja, kuitenkaan koskaan hetkeksikään unohtamatta sen substanssin iäistä ykseyttä, joka korkeimmalla tasolla on kaiken takana.

Tässä on hyvin opettavaista muistuttaa itsellemme *persoona*-sanan täsmällinen merkitys. Se on pantu kokoon kahdesta

latinankielisestä sanasta, *per* (kautta, läpi) ja *sona* (ääni, sointi) ja merkitsee siis ”sitä, jonka kautta ääni tulee”, eli muinaisten kreikkalaisten ja roomalaisten näyttelijöiden naamiota, joka osoitti, mitä osaa hän kulloinkin näytteli. Sen vuoksi on hyvin sattuvaa nimittää niitä väliaikaisia alempia käyttövälineitä, joihin sielu pukeutuu laskeutuessaan alas ruumiillistukseen, hänen persoonallisuudekseen. Samaten on myös sattuvaa nimittää Yhden eri tasoillaan erillisiä ilmestyksiä persooniksi.

Täten me näemme, kuinka on mahdollista sanoa: ”Toinen on Isän persoona, toinen on Pojan ja toinen on Pyhän Hengen. Mutta Isä ja Poika ja Pyhä Henki ovat sama Jumala, yhdenvertaiset kunniassa, yhdenvertaiset iankaikkisessa majesteetissa.” Totisesti ovat nämä ilmestykset erillisiä tasoillaan, ja toinen on siis toista alempi, ja kuitenkin meidän tarvitsee vain palata takaisin seitsemännelle tasolle nähdäksemme, että ”tässä kolminaisuudessa ei ole yksikään persoona ollut ennen eikä jälkeen toistaan, eikä yksikään ole toistaan suurempi eikä vähempi; vaan kaikki kolme persoona ovat yhtä iankaikkiset ja juuri yhdenkaltaiset.” Samaten on myös ”kukin persoona erittäin Jumala Herra”, ”eikä kuitenkaan ole kolmea Herraa, vaan yksi Herra”.

Katsokaamme edelleen, kuinka selviksi ja ymmärrettäviksi tulevatkaan monet toista olemuspuolta ja sen aineeseen astumista koskevat väitteet. Niihin sisältyy paljon laajempi merkitys, kuten näkyy kuvasta 3, mutta se, mikä pitää paikkansa tuosta mahtavammasta alasastumisesta, pitää paikkansa myös tästä. Sillä kun me muistamme, että tämä olemuspuoli on korkeammalla tasolla se substantiaaalinen Jumaluus, joka sielullistaa suhteellisesti alhaisemmassa, joskin silti ajatuskykyämme korkeammassa aineessa tapahtuneen ilmestyksen, me ymmärrämme, kuinka on mahdollista, että ”Jumala on hän Isänsä olennosta, ennen kaikkia aikoja syntynyt; mutta ihminen on hän äitinsä olennosta, ajassa syntynyt”. Sillä jumalallisena olemuspuolena oli hän olemassa ennen aurinkokuntamme

3. Kolme vuodatusta

syntyä, mutta hänen ilmestyksensä kuudennen tason aineessa tapahtui tämän aurinkokunnan elinaikana.

Siispä vaikka hän on ”Jumala ja ihminen, ei kuitenkaan ole kahta Kristusta, vaan yksi. Yksi hän on; ei niin, että jumaluus on muuttunut ihmisyydeksi, vaan jumaluus on ottanut

ihmisyyden itseensä.” Hän on siis yksi, ei vain olennaisen ykseytensä vuoksi, vaan myös sen mahtavan kyvyn nojalla, jonka avulla hän voi vetää itseensä kaiken sen, mikä on saavutettu astumalla alempaan aineeseen. Mutta tämä kuuluu paremminkin siihen suurempaan alasastumiseen, joka esitetään havainnollisesti kuvassa 3.

Suurin oppiriita, mikä on koskaan riehunut kristillisessä kirkossa, oli se, joka jakoi kirkon kahteen osaan, itäiseksi kreikkalaiskatoliseksi ja läntiseksi roomalaiskatoliseksi kirkoksi. Vaikkakin on tosiasia, että sekä poliittiset että taloudelliset seikat vaikuttivat tässä pesäerossa, sen väitettynä opillisena syynä oli se otaksuttu totuuden väärennys, jota muka merkitsi se, että Toledon kirkolliskokous v. 589 lisäsi uskontunnustukseen sanan *filioque* (pojastakin).

Riitakysymyksenä oli, lähteekö Pyhä Henki yksin Isästä vai ko Isästä ja Pojasta, mikä kylläkin oli siksi epäkäytännöllinen ja inhimillisen tiedon yläpuolella oleva kysymys, ettei sen olisi tarvinnut panna kirkon yhtenäisyyttä ja sopua vaaraan. Mutta teologiset kiistat näyttävät aina riehuvan katkerimmin kaikkein hämärimpien, merkityksettömimpien ja mielenkiinnostomimpien kysymysten ympärillä. Kaaviokuvamme kuitenkin antaa meidän nähdä tämän riitakysymyksen luonteen ja lisäksi se, merkillistä kyllä, osoittaa, että kumpikin riitapuoli oli oikeassa ja että jos he olisivat selvästi tajunneet asian, ei olisi tarvinnut olla mitään skismaa.

Latinalainen kirkko väitti – syystäkin – että viidennellä tasolla ei voi olla mitään sellaisen voiman ilmestystä, joka tunnustetusti tuli seitsemänneltä tasolta ilman että se olisi kulkenut välillä olevan kuudennen tason kautta, ja siksi se selitti, että se voima, Pyhä Henki, lähti sekä Isästä että Pojasta. Kreikkalainen kirkko taas piti jyrkästi kiinni kolmen ilmestyksen erillisyydestä ja aivan oikein pani vastalauseensa sitä oppia vastaan, että Pyhä Henki lähtee ensimmäisestä ilmestyksestä toisen

ilmestyksen läpi, kuten olisi asianlaita, jos kaavakuvassamme voitaisiin vetää vinoviiva ensimmäisestä ilmestyksestä toisen läpi kolmanteen. Kuvan 2 oikeanpuolinen pisteviiva osoittaa kolmannen olemuspuolen laskeutumisen tasojen läpi ja sen lopullisen ilmestyksen viidennellä tasolla, ja se osoittaa, miten alasastuminen todellisuudessa tapahtuu, ja se saattaa ehdottomaan sopusointuun nuo kaksi ristiriitaiselta näyttävää ajatus-tapaa.

Se ihmeellinen tapa, jolla ihminen on luotu Jumalan kuvaksi, näkyy, jos vertaillaan ihmissielun kolminaisuutta ylläselotetun ilmestyksen kolminaisuuden kanssa. Niin hämmästyttävän aineellisia kristilliset käsitykset asiasta ovat olleet, että tämä kohta Raamattua on aivan kirjaimellisesti tulkittu siten, että se muka merkitsee, että Jumala loi ihmisen ruumiin hahmoltaan samanlaiseksi, jollaisen hän muka ennalta näki Kristuksen tulevan valitsemaan maan päälle astuessaan, mikä on hämmästyttävää järjen sekaannusta teologienkin järjestyksi.

Silmäys kuvaan 2 näyttää meille heti paikalla puheenaolevien sanojen todellisen merkityksen. Ei ihmisen fyysisessä ruumiissa, vaan hänen sielunsa rakenteessa toistuvat ihmeellisen täsmällisesti jumalallisen ilmestyksen menetelmät. Aivan samoin kuin jumalallisen kolme olemuspuolta seitsemännellä tasolla näemme me ihmisessä piilevän hengen jumalallisen kipinän olevan kolminaisen ilmestyksessään viidennellä tasolla. Kummassakin tapauksessa on toinen olemuspuoli kykenevä astumaan yhtä tasoa alemmaksi ja kummassakin tapauksessa on kolmas olemuspuoli kykenevä laskeutumaan kaksi tasoa ja toistamaan saman tapahtuman. Kummassakin tapauksessa on siis olemassa kolminaisuus ykseydessä – kolminaisuus, joka on erillinen ilmestyksissään, mutta kuitenkin yksi perimmäiseltä todellisuudeltaan.

Mutta tällä hetkellä me olemme tekemisissä sen yksinkertaisen tosiasian kanssa, että kullakin Logoksen kolmesta

olemuspuolesta eli persoonasta eli ilmestyksestä on oma erikoinen tehtävänsä suoritettavana ihmisen sielun valmistamisessa ja kehityksessä. Kuvan 3 kaavioiden avulla yritämme esittää, mitkä nämä tehtävät ovat. Horisontaaliset alajaotukset ilmaisevat tasoja aivan samalla tavalla kuin kuvassa 2, ja niiden yläpuolella nähdään ne kolme symbolia, jotka Helena Blavatsky on kuvannut *Salaisessa opissaan*. Ylin niistä esittää Logoksen ensimmäistä olemuspuolta ja sisältää vain yhden, keskellä sijaitsevan pisteen, joka merkitsee järjestelmämme alkuperäistä ilmestystä; toista olemuspuolta symbolisoi halkaisijan jakama ympyrä, ilmaisten sen kaksinaisuuden, joka aina liittyy kaikkien kolminaisuuksien toiseen persoonaan, kun taas alin ympyrä sisältää kreikkalaisen ristin, joka on kolmannen olemuspuolen kaikkein tavallisimpia symboleja.

VI LUKU

Aikaisemmat vuodatukset

Juuri tästä kolmannesta olemuspuolesta lähtee ensimmäinen sysäys aurinkokuntamme muodostumiseen. Ennen tätä sysäystä on kullakin luonnon tasolla olemassa vain aineen atominen tila, sillä mikään niistä keräytymistä ja yhdistelmistä, jotka muodostavat kunkin tason alatasot, ei vielä ole syntynyt. Mutta tähän neitseellisen aineen mereen (todelliseen Neitsyt Mariaan) vuotaa Pyhä Henki, elonantaja, kuten häntä nimitetään nikealaisessa tunnustuksessa, ja hänen mahtavan elinvoimansa vaikutuksesta atomeissa herää uusia kykyjä ja attraktion ja repulsion mahdollisuuksia, ja siten kunkin tason alemmat osat tulevat olemassaoloon. Kuvassa 3 on tämä symbolisoitu viivalla, joka lähtee kolmannesta ympyrästä ja kulkee halki kaikkien tasojen, leveten ja tummeten sitä enemmän, mitä alemmaksi tullaan, ja osoittaen, kuinka jumalallinen henki alas laskeutuessaan verhoutuu yhä enemmän aineeseen, kunnes monien on mahdotonta huomata siinä mitään jumalallista.

Ja kuitenkin on siinä elävää voimaa silloinkin, kun se on kaikkien muotojensa kahleissa. Napolilaisen tiedemiehen, professori Schröinin kokeet ovat epäamättömästi todistaneet elämän läsnäolon kivikunnassakin, ja ne osoittavat mitä ihmeellisimmällä tavalla jumalallisen elämän toisen ja kolmannen suuren perättäisen vuodatuksen vaikutuksen.

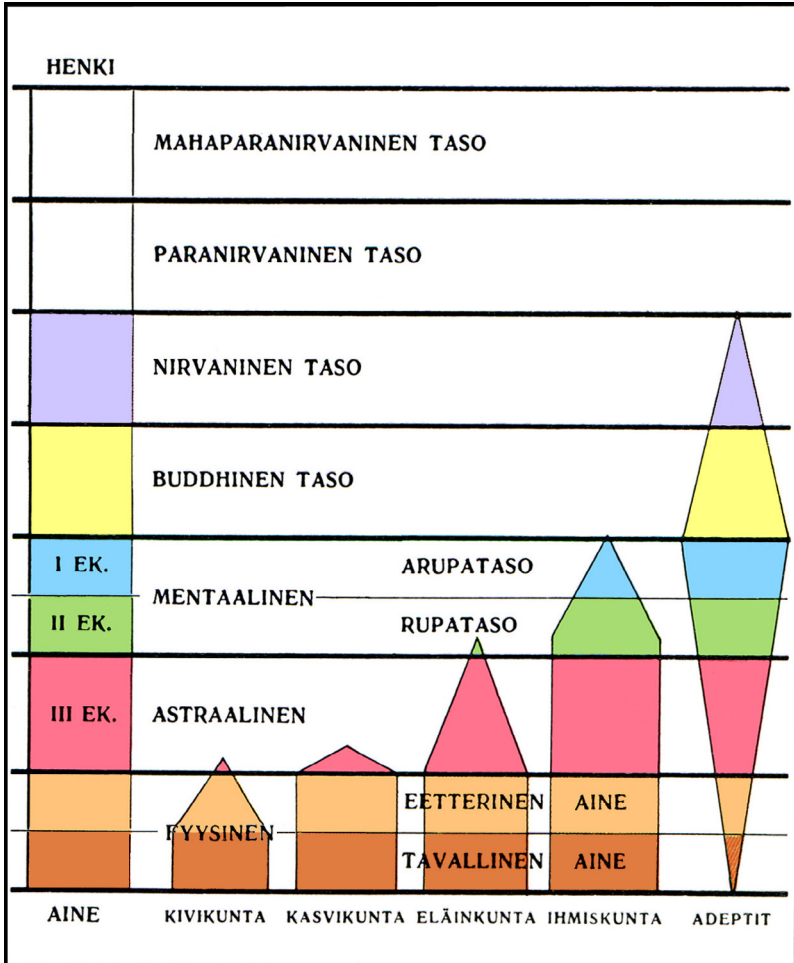
Tähän näin elollistettuun aineeseen laskeutuu jumalallisen elämän toinen suuri vuodatus. Siinä kolminaisuuden toinen persoona ottaa ei vain ”neitseellisen” eli hedelmättömän aineen

muodon, vaan aineen, joka jo on kolmannen persoonan elämän läpäisemä ja sitä sykkivä, niin että sekä elämä että aine ympäröivät häntä pukuna, joten hän on mitä totisimmin tullut ”lihaksi Pyhästä Hengestä ja Neitsyt Mariasta”, kuten kuuluisi uskontunnustuksemme erään tärkeän kohdan oikea käänös.³

Tämä vastustamaton virta vuotaa alas eri tasojen ja luontokuntien läpi viiptyen kussakin niistä ajanjakson, joka on yhtä pitkä kuin planeettaketjun koko ruumiillistuma – ajanjakson, joka meidän ajanmitoillamme mitattuna olisi hyvin monia miljoonia vuosia. Tämä virta on symbolisoitu kuvassa 3 viivalla, joka lähtee toisesta ympyrästä ja kaartuu alas soikion vasempana sivuna, asteittain tummeten nadiria lähetessään. Sivuuutettuaan tämän nadirin, alimman kohdan, se aloittaa ylöspäisen kaarensa ja kohoaa fyysisen, astraalisen ja alemman mentaalisen tason läpi, kunnes se kohtaa kolmannen suuren vuodatuksen, jota kuvaamassa on viiva, joka lähtee ylimmästä ympyrästä ja muodostaa suuren soikion oikeanpuolisen sivun. Tästä kohtaamisesta meillä on myöhemmin enemmänkin sanottavana, mutta tarkastelkaamme nyt alaspäistä kaarta. Ja sen paremmin käsittämiseksi katselkaamme kuvaa 4. Sen kaaviokuva näyttää hyvin erilaiselta, mutta todellisuudessa se on suuressa määrin yhdenmukainen kuvan 3 kaavion kanssa: sen monivärinen vasemmanpuolinen patsas vastaa tarkasti kuvan 3 alaspäistä kaarta, ja kaaviokuvan kaikki muut, pyramidimaiset kuviot esittävät vain kuvan 3 ylöspäisen kaaren varhaisempaa osaa eri kehitysasteissaan.

Tämän alaspäisen jumalallisen virran eri asteilla on eri nimensä. Kokonaisuutena sitä usein nimitetään monadiseksi ole-mukseksi, varsinkin silloin, kun se on verhottu vain eri tasojen atomiseen aineeseen. Mutta kun se alaspäisen kulkunsa aikana elävöittää mentaalisen tason ylemmän osan ainetta, tunnetaan se silloin nimellä ensimmäinen elementaalikunta. Viivytyään

³ Ks. *The Christian Creed*, sivu 42.

4. Kehityksen alas- ja ylöspäinen kaari

tällä asteella kokonaisen ketjukauden laskeutuu se saman tason alempiin, ns. rupa-kerrokseen, ja niissä se elähdyttää toista elementaalikuntaa viiheyden niissä toisen ketjukauden. Sen seuraava ketjukausi kuuluu astraalitasolla, jolla sitä sanotaan kolmanneksi elementaalikunnaksi tai hyvin usein myös astraalitaso elementaaliseksi olemukseksi. Kummallakin näistä

asteista se on hyvin läheisessä yhteydessä ihmiseen, sillä se on huomattavana aineosana hänen eri käyttövälineissään ja siten vaikuttaa hänen ajatuksiinsa ja tekoihinsa. Mutta tämä ei kuulu käsiteltävänämme olevaan asiaan; ne lukijat, jotka tahottavat yksityiskohtaisempia kuvauksia tunne- ja älyelementaalien vaikutuksesta ihmiseen, löytävät niitä toisista teosofisista teoksista.

Saavuttaessaan alimman kohtansa ennalta määrätystä kullussaan tämä jumalallisen voiman suuri elonaalto on vajonnut fyysiseen aineeseen, ja tänä kautena ja jonkin aikaa sen jälkeen, kun se on aloittanut pitkän ylöspäisen taipaleensa, se elähdyttää sen ketjun kivikuntaa, jolla se kulloinkin sattuu olemaan. Tällä asteella sitä on joskus sanottu kivennäismonadiksi, aivan samoin kuin sitä on kehityksen myöhemmillä asteilla nimitetty kasvimonadiksi ja eläinmonadiksi. Mutta kaikki nämä nimitykset ovat jossakin määrin harhaanjohtavia, sillä ne helposti antavat sen käsityksen, että yksi suuri monadi elähdyttää kutakin noista luonnonkunnista kokonaisuudessaan.

Silloinkaan kun tämä monadinen olento näyttäytyy meille ensi kerran aikaisimmassa elementaalikunnassa, se ei ole enää yksi monadi, vaan lukuisia monadeja – ei yksi suuri elämävirta, vaan monia rinnakkaisia virtoja, joilla kullakin on omat luonteenomaiset tunnusmerkkinsä. Koko tämän kehityskulun suunta on yhä suurempaa ja suurempaa differentaatiota, erikoistumista kohti, ja aina sitä mukaa kuin nämä virrat laskeutuvat luonnonkunnasta luontokuntaan ne jakautuvat ja jakautuvat yhä uudelleen. Ennen tätä kehityskulkua saattaa kyllä olla kohta, jossa tämän suuren vuodatuksen saattaa ajatella olevan homogeeninen, vaikkakaan kukaan ei ole sitä nähnyt siinä tilassa. Ja kehityksen ensimmäisen suuren vaiheen lopussa se lopulta jakautuu yksilöiksi, niin että kukin ihminen tulee erilliseksi, joskin vielä kehittymättömäksi sieluksi.

Joka kohdassa näiden kahden äärimmäisyyden välillä sen tila on tavallaan kahden välillä häilyvä: joka kohdassa on

jakautuneisuutta, joka ei kuitenkaan vielä ole saavuttanut yksilöitymistä. On aina muistettava, että olemme koko ajan tekemisissä elähdyttävän voiman eli elämän kehityksen eikä ulkoisen muodon kehityksen kanssa ja että tämä elähdyttävä voima kehittyy ominaisuuksien kautta, jotka on saavutettu fyysisessä ruumiillistumassa. Niinpä esimerkiksi kasvikunnassa ei ole yksi sielu kutakin kasvia kohti, vaan yksi ryhmäsielu suunnatonta määrää kasviyksilöitä kohti – muutamissa tapauksissa kenties yksi ryhmäsielu koko kasvilajia kohti. Eläinkunnassa tämä jakautuminen on mennyt paljon pidemmälle, ja joskin alemmista hyönteiselämän muodoista pitänee vielä paikkansa se, että yksi sielu elähdyttää monia miljoonia ruumiita, korkeampien eläinten keskuudessa on yhtä ryhmäsielua ilmentämässä suhteellisen vähäinen luku fyysisiä muotoja.

VII LUKU

Eläinten ryhmäsielut

Tämä ryhmäsielun käsite tuntuu monista opiskelijoista oudolta ja vaikealta, mutta eräs itämainen vertaus helpottanee sen ymmärtämistä. Itämaalaiset sanovat, että ryhmäsielu on kuin vesi sangossa; jos siitä otetaan lasillinen vettä, saamme samaa vertausta käyttäen yksittäisen eläimen sielun. Lasissa oleva vesi on sillä kertaa kokonaan erillään sangon vedestä ja se ottaa tuon lasin muodon. Otaksukaamme, että panemme tuohon lasiin väriainetta, niin että vesi saa oman, muista erillisen värinsä: tuo väriaine kuvaa niitä ominaisuuksia, jotka kehkeytyvät tuossa väliaikaisesti erillisessä sielussa sen elämien eri kokemusten vaikutuksesta.

Eläimen kuolemaa kuvaisi tuon veden kaataminen takaisin sankoonsa, jolloin otaksuamme väriaine heti paikalla leviäisi yli koko veden värjäten sen heikosti. Aivan samalla tavalla kaikki ne ominaisuudet, jotka kehkeytyvät yksittäisen eläimen elämän aikana, jakautuvat sen kuoltua yli koko ryhmäsielun. Olisi mahdotonta ottaa myöhemmin tuosta sangosta samaa lasillista vettä, sillä jokaista myöhemmin otettua lasillista värittämässä on pakostakin välillä kaadettujen vesilasien tuoma väriaine. Jos olisi mahdollista ottaa sangosta tarkasti samat vesimolekyylit ja saada siten rekonstruoiduksi siihen kaadettu erinäinen lasillinen vettä, merkitsisi se todellista jälleensyntymistä. Mutta koska se on mahdotonta, jää ainoaksi mahdollisuudeksi väliaikaisen sielun sekoittuminen takaisin ryhmäsieluun – tapahtuma, jossa kuitenkin kaikki, mikä väliaikaisen eron aikana on tullut hankituksi, säilyy mitä tarkimmin.

Sangostamme ei kuitenkaan oteta vain yksi lasillinen kerral-
laan, vaan monta lasia samalla kertaa, ja kukin niistä tuo takai-
sin ryhmäsieluun oman osuutensa kehittyneitä ominaisuuksia.
Siten samanaikaisesti kussakin ryhmäsielussa kehittyy useam-
pia eri ominaisuuksia, jotka tietenkin ilmenevät olennaisina
ominaisuuksina jokaisessa kuhunkin ryhmäsieluun kuuluvas-
sa eläimessä. Täten syntyvät ne määrätyt vaistot, jotka kullakin
eläimellä on maailmaan tullessaan. Sorsanpoikanen etsii heti
munasta päästyään vettä ja ui pelottomasti silloinkin, kun sen
on hautonut kana, joka pelkää vettä ja on hirvittävässä hädässä
nähdessään hoidokkinsa syöksyvän, kuten se luulee, auttamat-
tomaan tuhoon. Mutta se ryhmäsielun osanen, joka vaikuttaa
sorsanpoikasessa, tietää aikaisemmasta kokemuksestaan hy-
vin, että vesi on sen luonnollinen elementti, ja tuo pikkuinen
ruumis panee pelottomasti toimeen sen käskyt.

Kaiken aikaa kussakin ryhmäsielussa vaikuttaa pyrkimys
jakautua yhä edelleen ja edelleen hellittämättä, ja se ilmenee
ilmiönä, joka, joskin korkeampitasoisena, kummallisesti muis-
tuttaa solujen jakautumista. Ryhmäsielussa, jonka voidaan aja-
tella elähdyttävän suurta joukkoa mentaalisen tason ainetta,
syntyy eräänlainen tuskin havaittavissa oleva kelmu, kuten voi-
simme kuvitella vesisankoomme asteittain syntyvän laidasta
toiseen ulottuvan väliseinän. Aluksi se päästää johonkin mää-
rin vettä lävitseen, mutta joltakin puolelta otetut vesilasit aina
palaavat samalle puolelle, joten toisen puolen vesi vähitellen
differentioituu ja erottuu toisen puolen vedestä, ja vähitellen
tuo väliseinä tiivistyy ja tulee läpäisemättömäksi, niin että lo-
pulta meillä onkin kaksi sankoa.

Tämä tapahtuma toistuu alituisen, kunnes todella korke-
ampien eläinten tasolla kuhunkin ryhmäsieluun liittyy vain
pieni luku ruumiita. On huomattu, että yksilöityminen, joka
kohottaa jonkin olion eläinkunnasta lopullisesti ihmiskuntaan,
voi tapahtua vain joissakin määrätyissä eläintyypeissä. Se voi

tapahtua vain kotieläimissä, eikä edes kaikissa niistäkään. On muistettava, että olemme vasta vähän tämän maailmojen ketjun kehityksen puoliväliä edempänä ja että eläinkunnan odotetaan saavuttavan ihmisyyden asteen vasta tämän kehityskauden lopulla. Siksipä niiden eläinten, jotka nyt saavuttavat tai ovat saavuttamaisillaan yksilöitymisen, täytyy siis luonnollisestikin olla hyvin paljon edellä muita, ja niiden luku sen vuoksi on kovin pieni. Tällaisia tapauksia sattuu kuitenkin silloin tällöin, ja ne ovat erityisen mielenkiintoisia, sillä ne osoittavat, miten me itse olemme kerran yksilöityneet kaukaisessa muinaisuudessa. Se kuun eläinkunta, josta me olemme yksilöityneet, oli jonkin verran alemmalla tasolla kuin nykyinen maapallon eläinkunta, mutta itse yksilöitymistapahtuma näyttää olleen milteipä tarkalleen sama.

VIII LUKU

Ylöspäinen kaari

Käydessämme selittämään kehityksen ylöspäistä kaarta on meidän vielä kerran viitattava kuvaan 4. Kuten muistetaan, esittävät sen moniväriset kuviot monadisen olennon ylöspäistä kehityskulkua. Alaspäisen kulkunsa aikana, mitä kulkua esittää kaaviokuvamme vasemmanpuolinen patsas, se kerää vain ympärilleen eri tasojen erilaista ainetta, kehittää tuota ainetta totuttamalla sitä kuljettamaan värähdyksiä ja vaikutelmia ja samalla hankkimalla itselleen kyvyn ottaa vastaan näitä vaikutelmia niille kuuluvilla tasoillaan sekä vastata niihin ongelmitta. Mutta saavutettuaan aineeseen vajoamisensa alimman kohdan ja kääntyyttyään ylöspäisen kehityksensä valtavalle taipaleelle sen toiminta saa jonkin verran toisenlaisen luonteen. Sen tarkoitusperänä on silloin kehittää tajuntansa näillä eri tasoilla täyteen mittaansa opettelemalla hallitsemaan niitä ruumiita, joita se niiden aineesta rakentaa itselleen, ja käyttämään niitä käyttövälineitä, niin että ne eivät ole hänelle vain siltana, jota myöten ulkopuoliset vaikutelmat pääsevät sieluun, vaan samalla tekevät sielulle mahdolliseksi ilmaista niiden avulla itseään eri tasoilla.

Luonnollisesti tämä ponnistelu alkaa ylöspäin alimmasta aineesta, koska sen värähdykset laajuudestaan ja karkeudesta huolimatta ovat voimattomimpia ja läpäisemiskyvyltään heikoimpia ja sen vuoksi ovat helpoimmin hallittavissa. Siitä johtuukin, että ihminen, vaikka hänellä onkin niin monia korkeampia periaatteita enemmän tai vähemmän latentissa

muodossa, on aluksi pitkään täysin tietoinen vain fyysisessä ruumiissaan, ja vasta myöhemmin ja hyvin asteittaisesti hänelle kehittyy astraalisessa käyttövälineessä vaikuttava tajunta, kun taas hänen mentaaliruumiissaan vaikuttava tajunta kehkeytyy vasta vieläkin myöhemmällä kehitysasteella.

Tarkastellessamme vielä kuvaa 4 me näemme, että sen kaaviokuvassa kutakin luontokuntaa edustaa oma nauhamainen kuvionsa. Ja me näemme, että kivikuntaa edustavalla nauhalla on täysi leveytensä vain fyysisen tason kiinteämmällä osalla ja että siinä osassa kuvioita, joka vastaa eetteristä fyysistä ainetta, nauha kapenee yhä kapeammaksi, mitä lähemmäksi korkeampia tasoja tullaan. Tämä tietenkin merkitsee sitä, että kivikunnassa sielun kyky vallita eetterisen aineen korkeampaa osaa ei vielä ole kehittynyt täyteen mittaansa. Edelleen huomataan, että nauhan kärjessä on jo vähän punaista osoittamassa, että jokin määrä tajuntaa on jo vaikuttamassa astraalisen aineen läpi, toisin sanoen pieni määrä halua on jo näkyvissä.

Monista saattaa näyttää oudolta, että puhutaan halusta kivikunnan yhteydessä. Mutta jokainen kemisti tietää, että kemiallisessa yhdistymistäipumuksessa meillä jo on hyvinkin selvä ilmaus eri kemiallisten alkuaineiden valikoivasta suhtautumisesta toisiinsa, ja mitä on tämä valikoiva suhtautuminen muuta kuin halun alkua? Jokin alkuaine haluaa jonkin toisen alkuaineen seuraa niin voimakkaasti, että voidaksensa yhtyä siihen se jättää oitis muiden alkuaineiden seuran, joiden kanssa se sattuu olemaan liitossa. Juuri tietomme alkuaineiden haluavasta tai vierovasta suhtautumisesta toisiinsa tekee meille mahdolliseksi esimerkiksi haluamiemme kaasujen valmistamisen. Niinpä esimerkiksi vety ja happi yhtyneinä muodostavat vettä, mutta jos me heitämme joukkoon natriumia, näemme hapen pitävän enemmän natriumista kuin vedystä ja jättävän heti paikalla viimeksi mainitun yhtyäkseen edelliseen, ja niin saamme veden sijaan natriumhydroksidia, kun taas vapautunut

vety haihtuu tiehensä. Tai jos panemme vähän sinkkijauhetta laimennettuun suolahappoon (joka on klooria yhtyneenä vetyyn), näemme kloorin erkanevan vedystä yhtyäkseen sinkkiin, kun vety taas saa mennä tiehensä tai voidaan ottaa talteen. Tämä onkin itse asiassa eräs tavallisimpia vedyn valmistuskeinoja. Nähdään siis, että olemme täysin oikeutettuja puhumaan halun vaikutuksesta kivikunnassa.

Jos tarkastelemme kaaviokuvassamme sitä nauhaa, joka kuvaa kasvikuntaa, näemme, että sillä on täysi leveytensä ei vain fyysisen kiinteässä vaan myös eetterisessä osassaan. Ja me näemme, että halua esittävä kärki on voimakkaammin kehittynyt, osoittaen paljon suurempaa kykyä käyttää alemmaa astraalista ainetta. Ne, jotka ovat tutkineet kasvioppia, tietävät, että valikoiva suhtautuminen eli halun muodot ovat paljon silmiinpistävämät kasvi- kuin kivikunnassa ja että monet kasvit osoittavat huomattavaa kekseliäisyyttä pyrkiessään päämäärään, niin rajoitettuja kuin nämä päämäärät ovatkin meidän kannaltamme katsottuna.

Siirtyessämme tarkastelemaan eläinkuntaa esittävää nauhaa me huomaamme tajunnan päässeensä kehityksessään paljon pidemmälle. Näemme nimittäin, että nauhalla on täysi leveytensä ei vain kautta koko fyysisen tason vaan myös astraalisen tason alimmassa osassa, mikä osoittaa, että eläin kykenee kokemaan täydessä mitassa alempia haluja, joskin nauhan nopea kapeneminen saapuessaan saman tason ylempiin osiin osoittaa korkeampien halujen kyvyn olevan paljon rajoitetumpi. Mutta silti se on olemassa, ja siitä johtuu, että poikkeustapauksissa eläin kykenee ilmaisemaan hyvin suurta kiintymyksen ja uskollisuuden astetta.

Edelleen kaaviokuvassamme näkyy, että eläinkuntaa esittävä nauha päättyy vihreään kärkeen, että sillä on jo tällä asteella kehkeytynyt äly, joka ilmetessään käyttää mentaalista ainetta. Ennen oli uskottiin yleisesti, että järki on ominaisuus,

joka erottaa ihmisen eläimistä, että vain hänellä on tämä kyky, kun eläimillä olisi vain vaisto. Tämä on ainakin korkeampiin kotieläimiin nähden epäilemättä erehdystä, sillä jokainen, jolla on ollut koira tai kissa ja on pitänyt niitä ystävinään, kuten jokaisen koiran ja kissan omistajan tulisi pitää, on varmastikin varmistunut siitä, että nämä eläimet käyttävät syy- ja seuraussuhteita päättelevää järkeä, toki niiden järki on toiminnaltaan rajoitettu ja kyvyltään heikompi kuin meidän. Eläinten enemmistöön nähden pitää melko hyvin paikkansa, jos sanotaan, että niiden järki vaikuttaa mentaalitason alimmassa osassa, mutta kehittyneimissä kotieläimissä tämä järki saattaa ulottua korkeimmalle alemman mentaalitason neljästä alatasosta, vaikka se jääkin kaaviokuvamme symboleja käyttäen vain kaapeaksi kärjeksi, eikä suinkaan ole merkittävässä täyslevyisessä nauhana.

IX LUKU

Ihmisen tajunta

Siirtyessämme tarkastelemaan ihmiskuntaa kuvaavaa nauhaa havaitsemme heti monia täysin uusia piirteitä. Niinpä me näemme sen säilyttävän koko leveytensä ei vain kautta koko fyysisen, vaan myös koko astraalisen tason osoittaen, että ihminen kykenee tuntemaan halun kaikkia lajeja mahdollisimman täyteläisessä mitassa, sekä korkeimpia että alhaisimpia. Edelleen sillä on täysi leveytensä myös mentaalitason alimman osan kohdalla, mikä osoittaa, että ihmisen päätteliskyky, järki, on jo täysin kehittynyt. Sen sijaan sitä ylempänä kehitys ei ole vielä saavuttanut täyttä mittaansa. Mutta sitä vastoin on ilmestynyt aivan uusi tekijä, jota kaaviokuvassamme edustaa sininen kolmio mentaalitason ylemmän osan kohdalla osoittaen, että ihmisellä on syyruumis ja pysyvä, jälleensyntyvä minä. Tämä kolmio vastaa erästä toista, nimittäin kuvan 3 kolmiota. Ihmiskunnan suureen enemmistöön nähden korkeammilla mentaalitasoilla vaikuttava symboloiva kärki ei kohoa kolmatta eli alinta ylemmäksi. Ainoastaan asteittaisesti, kehityksen edetessä minän onnistuu kohottaa tajuntansa toiselle tai ensimmäiselle näistä alatasoista.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että ihminen jo voisi tietoisesti toimia näissä korkeuksissa. Alemmissä ihmistyypeissä halu on vielä selvästi silmiinpistävin piirre, joskin henkinenkin kehitys on jo päässyt jonkin matkaa eteenpäin. Tällaisissa ihmisissä on elämän aikana hämärää tietoisuutta astraaliruumiissa heidän nukkuessaan, ja kuoleman jälkeen he tulevat olemaan

täysin tietoisia ja hyvin aktiivisia alemmilla astraalisilla alatasoilla. Niinpä heidän jälleensyntymiensä väliaika luultavasti tulee olemaan miltei kokonaan tätä alempaa astraalista elämää, heissä kun ei vielä ole juuri ollenkaan taivasmaailman elämää. Tällä tasolla elävän ihmisen tajunta epäilemättä on keskittynyt astraaliruumiin alempaan osaan ja hänen elämäänsä hallitsevat etupäässä fyysiseen tasoon liittyvät aistimukset.

Meidän rotumme tavallinen ihminen elää vielä miltei yksinomaan aistimuksissaan, joskin myös korkeampi astraalitaso alkaa tulla näyttämölle, sillä hallitsevan, hänen käytöstään ei ohjaa se, mikä on oikeaa ja järjellistä, vaan se, mikä on miellyttävää ja haluttavaa. Sivistyneemmät ja kehittyneemmät meistä alkavat järjellään hallita halujaan, toisin sanoen tajunnan keskipiste on siirtymässä korkeammalta astraalitasolta aiemmalle mentaalitasolle. Hiljalleen ihmisen kehittyessä se siirtyy yhä korkeammalle, ja ihmistä alkavat hallita periaatteet, eikä niinkään halut ja oma etu.

Kyky käyttää näitä eri ruumiita määrättyinä käyttövälineinä, joissa sielu voi vaikuttaa tietoisesti, on toinen ja vieläkin suurempi saavutus. Jokaisella ihmiskunnan korkeampiin rotuihin kuuluvalla kohtalaisen kehittyneellä ja sivistyneellä ihmisellä on astraaliruumiissaan täysin kehittynyt tajunta, ja hän voisi käyttää sitä käyttövälineenä, jos hän olisi harjaantunut sen käyttöön. Siihen tarvittaisiin kuitenkin erityistä ponnistelua. Ihmisten valtava enemmistö ei tiedä mitään astraaliruumiista ja sen käyttämisestä, eivätkä siksi tietenkään näe lainkaan vaihua sen eteen. Heillä on takanaan pitkä sarja sellaisia elämiä, joiden aikana he eivät ole käyttäneet astraalisia kykyjään mutta joiden aikana nämä kyvyt ovat vähitellen ja hitaasti kasvaneet kuin kananpoikaset kuoren sisällä. Tuo kotelo on muodostunut suuresta määrästä niitä itsekeskeisiä ajatuksia, joihin tavallinen ihminen on kokonaan hautautunut. Ne samaiset ajatukset, jotka ovat hallinneet hänen sieluaan päivän aikana, jatkavat sitä hänen vaivuttuaan uneen, ja siksi hänen sieluaan ympäröi niin

tiheä hänen itsensä luoma muuri, ettei hän tiedä juuri mitään siitä, mitä sen ulkopuolella tapahtuu. Toisinaan hyvin harvoin jokin ulkoapäin tuleva ankara sysäys tai jokin vahva, hänen sisältään lähtevä halu voi hetkeksi repäistä syrjään hänen sie-luaan ympäröivän sumuverhon ja tehdä hänelle mahdolliseksi ottaa vastaan selväpiirteisiä vaikutelmia. Mutta tällaisissakin tapauksissa sumuverho sulkeutuu jälleen milteipä heti paikalla, ja hän uneksii taas yhtä tiedottomasti kuin ennenkin. On luonnollista, että tämä kotelo voidaan murtaa monella tavalla.

1) Kaukaisessa tulevaisuudessa ihmisen hidas mutta varma kehitys tulee epäilemättä vähitellen hälventämään tuon sumuverhon niin, että ihminen tulee asteittain tietoiseksi häntä ympäröivästä erittäin aktiivisesta elämästä.

2) Opittuaan asiaa koskevat tosiseikat ihminen itse voi jatkuvilla ja kestäville sisäisillä ponnistuksillaan hälventää sumun ja vähitellen voittaa pitkän menneisyyden toimettomuudesta johtuneen hitauden. Tämä tietenkin on vain luonnollisen tapahtuman jouduttamista eikä suinkaan millään tavalla vahingollista, jos vain ihmisen kehitys muissakin suhteissa tapahtuu yhtä nopeasti. Mutta jos hän kokee tämän heräämisen saavuttamatta kuitenkaan samalla sitä voimaa, tietoa ja siveellistä kehitystä, jotka pitäisi sitä edeltää, jos asiat olisivat saaneet kehittyä luonnollisesti, hän on vaarassa käyttää sen mukana saavuttamiaan kykyjä väärin tai joutua kauhun valtaan voimien edessä, joita hän ei ymmärrä eikä osaa hallita.

3) Voi käydä niinkin, että jokin tapaturma tai maagisten seremonioiden luvaton käyttö rikkoo tuon verhon niin, ettei se enää koskaan sulkeudu ennalleen. Tällaisissa tapauksissa ihminen jää siihen hirvittävään tilaan, jota madame Blavatsky on niin osuvasti kuvannut kertomuksessaan *Noiduttu elämä*⁴ ja Bulwer-Lyttonin mahtavassa *Zanoni*-nimisessä romaanissa.

⁴ Julkaistu *Okkulttisia kertomuksia* -kokoelmassa
[https://teosofia.net/e-kirjat/HPB-Okkulttisia_kertomuksia.pdf].

4) Jonkun hyvä ystävä, joka tuntee hänet tarkoin ja joka uskoo hänen kykenevän kestämaan astraalitason vaarat ja tekemään siellä hyödyllistä ja epäitsekkästä työtä, voi vaikuttaa hänen pilvikuoreen ulkoapäin ja herättää hänet johonkin toimintaan. Tämä on se herätys, johon kirjoissamme viitataan, ja luonnollisestikin se, joka näin ryhtyy herättämään toista, ottaa tähän herättämäänsä ihmiseen nähden kannettavakseen hyvin raskaan vastuun. Vanhemmat työntekijät ottavat tämän vastuun ainoastaan siinä tapauksessa, että pitkäaikainen ja läheinen tuttavuus on antanut verraten suuren varmuuden siitä, että tällä nuoremmalla on ainakin jossain määrin ne edellytykset, jotka on mainittu *Näkymättömiä auttajia* -nimisessä kirjassa. Mutta auttajien tarve on niin suuri, että jokainen pyrkijä saa olla aivan varma siitä, että niin pian kuin hänen havaitaan omaavan tarpeelliset edellytykset, hänen herättämistään ei tulla lykkäämään päivääkään. Jos kuitenkin jotkut tuntevat jääneensä huomiotta, he voivat aina turvautua johonkin muuhun yllä selostetuista menetelmistä, mutta sitä ennen heidän on hankittava ehdoton varmuus siitä, että he ovat saavuttaneet tarpeellisen kehityksen muissa suhteissa, sillä muuten heidän sortumisensa tulee olemaan pikainen ja varma.

Mutta kuten on toisissa kirjoissamme selitetty, paljon työtä voidaan tehdä ja alinomaa tehdäänkin ilman tätä täyttä heräämistä. Ihminen, joka vaipuu uneen mielessään päätös suorittaa jokin työ, tulee varmastikin yrittämään päätöksensä toteuttamista heti, kun hän on päässyt fyysisen ruumiinsa kahleista. Tehtyään parhaansa aikeensa toteuttamiseksi hän antaa kuitenkin taas sumuverhon mennä umpeen vain siitä syystä, että hän on ollut iät ja ajat tottumaton panemaan alulle mitään uutta menettelytapaa muutoin kuin toimimalla fyysisten aivojensa avulla. Monet seuramme jäsenet ovat ottaneet tavakseen suorittaa ainakin yhden avuliaan teon kunkin yön kuluessa. Ja tietenkin monet näistä teoista ovat sitä laatua, että ne vaativat

koko uneen käytetyn ajan, niin että he todellisuudessa tulevat käyttäneeksi voimiaan ja kykyjään siinä määrin kuin se heille on mahdollista. Meidän on muistettava, ettei nukkumisaika ole suinkaan ainoa aika, jolloin auttaa toisia tehokkaasti. Elinvoimainen ajatus voidaan lähettää minä hetkenä tahansa, eikä se koskaan jää ilman vaikutusta. Mutta lopullisesti herätetty ihminen eroaa herättämättömästä siinä suhteessa, että edellisen sumuverho on ainiaaksi hälvennetty, kun taas jälkimmäisessä se avautuu vain joksikin aikaa ja sulkeutuu jälleen yhtä tiiviiksi kuin ennenkin.

X LUKU

Kolmas vuodatus

Voidaksemme ymmärtää ihmisen sielua on vielä otettava huomioon eräs toinen suuri tekijä. Tämä on jumalallisen elämän kolmas vuodatus, joka lähtee Logoksen ensimmäisestä olempuolesta ja joka on jokaisessa ihmisessä erityisenä ”ihmisen henkenä, joka menee ylöspäin”, vastakohtana ”eläinten hengelle, joka menee alaspäin maahan”, mikä tulkittuna merkitsee sitä, että eläimen henki ruumiin kuoltua palaa ryhmäsieluunsa eli siihen yhtymään, johon se kuului, mutta että ihmisessä asuva jumalallinen henki ei voi enää pudota alas, vaan kohoaa aina yhä ylemmäs kohti sitä jumalaluutta, josta se on lähtöisin. Tätä kolmatta elämänaaltoa esittää kuvassa 3 oikeanpuoleinen nauha, ja on huomattava, että tässä tapauksessa vuodatus ei edetessään tummu eikä materialisoidu. Oikeastaan se ei laskeudu buddhista tasoa alemmaksi, joskin sen alaspäin kurkottava kärki lepää atomisella mentaalitasolla. Sillä se leijaillee mahtavana pilvenä odotellen tilaisuutta yhtyä toiseen vuodatukseen, joka hitaasti kohoaa sitä kohti. Vaikka tämä pilvi näyttää alituisen vetävän puoleensa alempana sijaitsevaa olevaista, on kuitenkin sen kehityksen, joka tekee tuon yhdistymisen mahdolliseksi, tapahduttava alhaalta käsin.

Tavallisin vertaus, jota idässä käytetään tämän suuren tapahtuman havainnollistamiseksi vasta-alkajalle, on vesipatseen syntyminen. Myös siinä meillä on suuri pilvi leijaillemassa meren yläpuolella, jonka pinnalla syntyy ja liikkuu alituisen aaltoja. Yhtäkkiä pilvestä kurkottaa alas suuri sormi – alaspäin

kääntynyt kartio kiivaasti pyörivää höyryä. Sen alapuolella syntyy meressä nopeasti pyörre, mutta sen sijaan, että meren pintaan muodostuisi syvennys, kuten tavallisen pyörteen ollessa kysymyksessä, se pyörivänä kartiona kohoaa vedenpinnan yläpuolelle. Ne vetäytyvät yhä lähemmäksi toisiaan, kunnes ne ovat niin lähellä toisiaan, että vetovoima on kyllin vahva luodakseen sillan välillä olevaan tyhjään tilaan, ja yhtäkkiä syntyy siihen, missä äsken ei vielä ollut mitään, suuri patsas vettä ja höyryä sekaisin.

Aivan samalla tavalla eläinkunnan ryhmäsielut heittävät alinomaa osia itsestään ruumiillistumaan kuten meri hetkelisiä aaltojaan, ja tämä erottumistapahtuma jatkuu, kunnes lopulta tulee aika, jolloin jokin näistä aalloista kohoaa niin korkealle, että yllä leijailevan pilven alas kurkottava osa pääsee yhtymään siihen. Silloin jälkimmäinen tulee vedetyksi uuteen olemassaolon muotoon, joka ei ole pilveä eikä merta, vaan näiden väliltä, oman siten molempien luontoa. Niin on se eronnut ryhmäsielusta, jonka osana se on ollut tätä ennen, eikä putoa enää takaisin mereen.

Jokainen, jolla on ollut ystävänänsä todella älykäs kotieläin, ymmärtää helposti, kuinka tämä tapahtuu, sillä hän on nähnyt sen hartaan kiintymyksen, jota tuollainen eläin osoittaa rakastamalleen isännälleen. Ne suuret ponnistukset, joita se tekee isäntänsä toiveiden ymmärtämiseksi ja hänen miellyttämiseksi. Ilmeisesti nämä ponnistukset kehittävät tavattomasti eläimen älyä ja kykyä tuntea rakkauden ja kiintymyksen tunteita. Ja on tuleva aika, jolloin se tällä tavoin on päässyt kohoamaan niin korkealle ryhmäsielunsa yleisen tason yläpuolelle, että se tempautuu siitä lopullisesti irti ja tulee siten kelvolliseksi käyttöväliseksi kolmannelle vuodatukselle, jonka kosketuksesta muodostuu yksilö, joka sen jälkeen seuraa omaa kehityskulkuun takaisin jumaluuteen.

Joskus on kysytty, että jos olevainen oli alussa jumalallinen ja palaa lopulta takaisin jumaluuteen – jos ihmismonadi, lähtiessään pitkälle taipaleelle aineen halki, oli kaikkiviisas, kaikkiihyvä – miksi on tarpeen käydä läpi koko tämän kehityskulun, joka maksaa niin paljon vaivaa ja tuskaa, jos päämääränä on vain palaaminen lähtökohtaan. Tämä kysymys perustuu kuitenkin tosiasioiden täydelliseen väärinkäsitykseen. Lähtiessään ulos jumalallisesta se, mitä joskus – joskin ehkä virheellisesti – on nimitetty ihmismonadiksi, ei ollutkaan mikään monadi eli yksilö, vielä vähemmän kaikkiviisas ja kaikkiihyvä. Siinä ei ollut mitään kehittyntä yksilöllisyyttä – se oli pelkkä koostuma monadista olevaista. Ero tämän ja sen tilan välillä, jossa se palaa takaisin, on tarkalleen sama kuin aurinkokunnan lähtökohtana olevan loistavan, sumumaisen ainemassan ja siitä lopulta kehkeytyvän aurinkokunnan välillä. Tuo tähtisumu on kieltämättä kaunis, mutta epämääräinen ja hyödytön. Siitä hitaasti kehittynyt aurinko vuodattaa elämää, valoa ja lämpöä moniin maailmoihin ja niiden asukkaille.

Ottakaamme toinen analogia. Ihmisen ruumis on rakentunut lukemattomista miljoonista pieniä hiukkasia, joista osa tulee joka hetki heitetyksi pois. Otaksukaamme, että kunkin pois heitetyn osasen olisi mahdollista käydä läpi sellainen kehityskulku, että siitä kerran tulisi ihmisolento. Silloin me emme sanoisi, että koska se oli eräässä mielessä ihmismäinen jo tuon kehityskulun alussa, se ei ole voittanut mitään päästyään sen loppuun. Monadinen olevainen tulee esiin pelkkänä voiman vuodatuksena, jumalallisen voiman vuodatuksena. Se palaa takaisin tuhansien miljoonien mahtavien adeptien muodossa. Niistä jokainen kykenee kehittämään itsensä Logokseksi.

Juuri tätä ihmeellistä kehityskulkua tulemme jossain määrin hahmottelemaan seuraavissa kuvauksissamme. Vaikka voimme enintään yrittää kuvailla niitä muutoksia, joita tapahtuu ihmisen eri käyttövälineissä hänen kehittyessään, toivomme

kuitenkin voivamme antaa jonkinlaisen käsityksen tuosta kehityskulusta niille, jotka eivät vielä kykene näkemään. Edellä kuvatussa yhdistymisessä on vielä eräs kohta, joka vaatii lisää selvitystä. Monadisen olevaisen asemassa on tapahtunut eräs merkillinen muutos. Kautta pitkien, aikaisemmissa luontokunnissa läpikäymiensä kehityskausien aikana se on ollut elähdyttävänä voimana ja periaatteena kaikkien niiden muotojen takana, joihin se kulloinkin on kätkeytynyt. Mutta nyt se, joka tähän mennessä on ollut elähdyttäjä, tuleekin itse vuorostaan elähdytetyksi, ja siitä monadisesta olevaisesta, joka aikaisemmin oli osana eläimen ryhmäsielua, muodostuu nyt syyruumis – loistava soikio elävää valoa, johon on laskeutunut ylhäältä vieläkin loistavampaa elämää ja valoa ja jonka kautta tuo korkeampi voi ilmaista itsensä inhimillisenä yksilönä.

Eikä kenenkään pitäisi luulla⁵, että tämän ylhäisimmän jumalallisen Hengen vuodatuksen astiaksi tuleminen on arvoton niin pitkän ja vaivalloisen kehitystaipaleen päämääräksi. Sillä on muistettava, että ilman tämän käyttövälineen valmistumista yhdistäväksi linkiksi ei ihmisen kuolematon yksilöllisyys voisi koskaan syntyä. Noina kehityskausina tehdystä työstä ei yksikään osanen ole hävinnyt, eikä mikään ole ollut turhaa. Huomattavaa on, että noin muodostunut ylempi *kolminaisuus* tulee transsendentiksi ykseydeksi, ”ei niin, että jumaluus olisi muuttunut ihmisyydeksi, vaan jumaluus on ottanut ihmisyyden itseensä”. Ilman tätä pitkää kehitystaivalta ei koskaan saavutettaisi sitä lopullista täyttymystä, jossa ihminen kohoaa jumaluuden asteelle ja jossa itse Logos tulee täydellisemmäksi sen kautta, että hän on saanut oman jälkeläisen, jolle saa tuhlaata sitä rakkauttaan, joka on hänen jumalallisen luontonsa olemus ja joka voi sen rakkauden palkita.

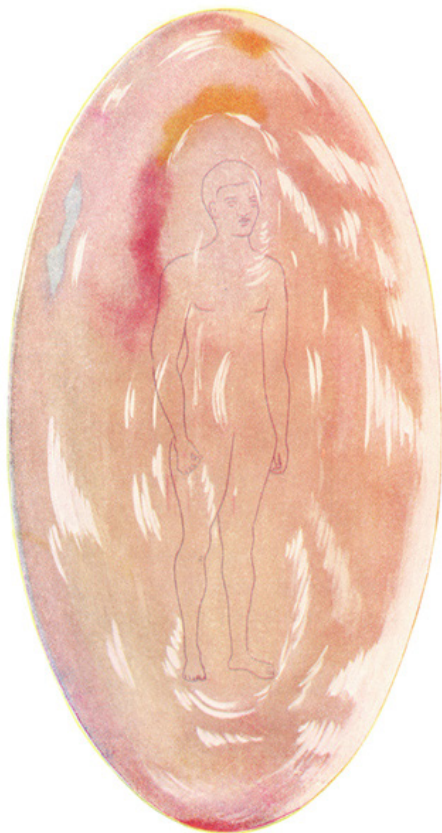
Kuvassa 4 viimeisenä oikealla oleva kuvio kuvaa sellaista kehitysastetta, joka on kaukana edellä tavallisten ihmisten

⁵ Olen selittänyt tätä asiaa tarkemmin kirjassani *The Christian Creed*.

saavuttamasta kehityksestä. Siinä meillä on kuva korkealle henkistyneestä ihmisestä, jonka tajunta on jo kehittynyt syyruumiin yläpuolelle, niin että hän kykenee toimimaan vapaasti buddhisella tasolla ja jonka tajunta (ainakin ollessaan ruumiinsa ulkopuolella) on vieläkin korkeammalla tasolla kuin se, jota kuvaa on sinipunainen kärki. Kuvioistamme näkyy, että tällaisessa ihmisessä ei tajunnan keskipiste, jota nauhan levein kohta kuvaa, olekaan kuten ennen fyysisellä ja astraalisella tasolla, vaan on korkeamman mentaalisen ja buddhisen tason välimailla. Mentaali- ja astraalitasojen korkeammat osat ovat hänessä paljon kehittyneemmät kuin niiden aiemmat osat. Vaikka hänellä vielä onkin fyysinen ruumis, kuten näkyy siitäkin, että kuviossamme nauhan alakärki ulottuu fyysisen alimpaan rajaan saakka, enää vain kärki osoittaa, että hän on säilyttänyt fyysisen ruumiinsa ainoastaan voidakseen työskennellä sen avulla, eikä siksi, että hänen ajatuksensa ja halunsa olisivat vielä siinä kiinni. Hän on aikoja sitten voittanut kaiken karmen, joka voisi sitoa hänet ruumiillistumaan, ja jos hän vielä pukee itsensä alempien tasojen käyttövälineisiin, tapahtuu se vain siksi, että hän voisi niiden avulla työskennellä ihmiskunnan hyväksi ja että hän voisi vuodattaa näille alemmille tasoille vaikutusta, joka muutoin ei voisi niille laskeutua. Sillä jumalallisen voiman eräät värähtelylajit ovat itsessään niin hienot, ettei niitä voi tuntea näiden alempien tasojen karkeammassa olosuhteissa. Mutta jos ne laskeutuvat alas kanavanaan sellainen ihminen, jonka käyttövälineet näillä tasoilla ovat täysin puhtaat, silloin ne voidaan tuntea meidän alhaisilla tasoillammekin ja ne voivat vaikuttaa täälläkin.

Kun syyruumis on juuri syntynyt, on se läpinäkyvä, mutta silti välkehtii väreissä kuten suunnaton saippuakupla korkeamman selvänäön näkemänä, eli silloin, kun sitä tarkastelee omalla tasollaan sellainen, joka on kehittänyt oman syyruumiinsa kyvyt täyteen mittaansa, sillä se on vain sellaiselle selvänäköiselle

näkyvä. Mutta tällä kehitysasteella se muistuttaa saippuakup-
laa siinäkin, että se näyttää olevan melkein tyhjä, sillä se ju-
malallinen voima, joka siinä todellisuudessa jo on, ei vielä ole
ehtinyt kehittää piileviä kykyjään oppimalla värähtelemään
vastaukseksi ulkoa tuleviin vaikutelmiin, ja samasta syystä
siinä ei ole selviä värejäkään. Se vähäinen värivälke, joka sil-
lä jo on, johtuu siitä, että eräitä ominaisuuksia kehittyi jo sii-
nä ryhmäsielussa, jonka osa tuo syyruumis aikaisemmin oli,
ja niitä se välittää sisällä vaikuttavaan voimaan. Näin ollen
on jo olemassa niitä vastaavaa värähtelyä ja joten siis tämän

5. Villi-ihmisen syyruumis

värähtelyn ilmauksia on jo nytkin havaittavissa orastavien värisävyyden muodossa. Kuva 5 antaa meille jonkinlaisen käsityksen sen ulkonäöstä tällä (tai tätä seuraavalla) asteella, ja sen voidaan katsoa esittävän alkukantaisen ihmisen syyruumista. Kuvamme vasemmanpuolinen harmaa värisävy ei merkitse mitään ruumiin ominaisuutta eikä sitä oikeastaan ole olemassaakaan, sillä kuvataiteilija on lisännyt sen ainoastaan saadaksesen kuplan näyttämään pyöreältä.

Mutta vaikka ihmisessä jo onkin syyruumis, hän ei vielä ole kyllin tajuinen ottaaksensa tällä asteella vastaan vaikutelmia ja vastataksensa niihin. Koska sen piilevien ominaisuuksien kehityksen välineenä ovat ulkoa tulevat vaikutelmat, on ilmeisesti välttämätöntä, että ihminen laskeutuu niin alas, että sellaiset vaikutelmat tavoittavat hänet. Siitä johtuukin, että ihmisen kehitys tapahtuu jälleensyntymisen avulla, toisin sanoen sijoittamalla osan itseään noille alemmille tasoille saadakseen niitä kokemuksia, jotka sieltä on saavutettavissa, ja hankkiakseen niitä ominaisuuksia, joita nuo kokemukset synnyttävät, ja vetäytymällä sitten itseensä tuoden mukanaan ponnistelujensa tulokset. Tätä itsensä osan lähettämistä jälleensyntymiseen voidaan sattuvasti verrata pääoman sijoitukseen: lähettäjä toivoo, että jos kaikki käy hyvin, hän saa takaisin koko pääomansa lisäksi huomattavan määrän korkoa, ja tavallisesti hänen toivonsa täyttyykin. Mutta kuten sijoittamisessakin, tässäkin on sekä tappion että voiton mahdollisuus. Sillä saattaa käydä niinkin, että osa siitä, minkä hän sijoittaa alas, takertuukin siihen alempaan aineeseen, jonka lomassa sen on työskenneltävä, siinä määrin, ettei hän saakaan sitä kokonaan takaisin.⁶

Tarkoitukseni ei ole tässä esittää niitä lukuisia todistuksia, joita on olemassa jälleensyntymisen puolesta.⁷ Tässä minä vain

⁶ Tämän mahdollisuuden lähempi tarkasteleminen ei oikeastaan kuulu tähän, mutta ne, jotka tahtovat siitä lähempiä tietoja, löytävät niitä kirjastani *Astraalitaso*.

⁷ Ne on esitetty yksityiskohtaisesti Annie Besantin kirjoittamassa kirjassa *Jälleensyntyminen*.

koetan käsitellä tosiasioita sellaisina, kuin ne näkyvät, sillä muistettava on, että tätä jälleensyntymistapahtumaa voidaan seurata kyllin kehittyneellä selvänäöllä kaikkien asteittensa läpi ja että se sen vuoksi ei monille teosofeille ole pelkkä otaksuma, vaan välittömän tiedon asia.

Sielu laskeutuu alas sen sysäyksen vaikutuksesta, jota idässä nimitetään *trishnaksi*, ilmenevän olemassaolon janoksi, haluksi tuntea itsensä eläväksi. Sielu sukeltaa aineen meressä, vahvistaa itseään itsekkyydellä ja näyttäytyy astraaliselle näölle hyvin vastenmielisessä hahmossa, joka on kuvattu kuvassa 7. Hyvin hitaasti se oppii oivaltaman, että on olemassa korkeampaakin kehitystä ja että se vahva itsekkyyden kuori (joka oli välttämätön voimakkaan keskuksen syntymiselle) tulee haitaksi tuon keskuksen kasvulle, sitten kun se kerran on muodostunut, joten kuori on murrettava ja heitettävä pois. Vähitellen monien jälleensyntymien kautta sen astraalinen hahmo kehittyy sellaisesta, jollaiseksi se on kuvattu kuvassa 7, edelleen kuvassa 10 kuvatun kaltaiseksi, ja siitä sellaiseksi, jollaiseksi se on kuvattu kuvassa 23. Seuraavassa koetamme tarkastella tätä kehitystä ja kuvaila sen eri asteita.

XI LUKU

Kuinka ihminen kehittyy

Ihminen laskeutuu ensin häntä lähimpänä olevaan aineeseen, mentaalitason alempiin kerroksiin. Heti ja eräässä mielessä automaattisesti syntyy hänen ympärilleen tästä aineesta muodostunut puku, joka on tarkka ilmaus niistä ominaisuuksista, jotka hänessä jo ovat, mikäli ne voivat ilmetä tällä tasolla.

Sillä aina on pidettävä mielessä, että kukin aste tässä alaslaskautumisessa merkitsee alistumista rajoituksiin, ja siksi ei sielun mikään ilmaus voi millään alemmalla tasolla olla täydellinen. Se on vain pelkkä ilmaus sielun ominaisuuksista, aivan kuten taiteilijan maalaama taulu on kaksiulotteinen esitys joko todellisesta tai kuvitellusta kolmiulotteisesta näkymästä. Taulu esittää sen suunnilleen sillä tavoin kuin se voidaan esittää tasaisella pinnalla perspektiivin avulla, mutta todellisuudessa miltei jokainen viiva ja kulma tulevat pakostakin eroamaan niistä viivoista ja kulmista, joita ne pyrkivät kuvaamaan. Aivan samalla tavoin todelliset ominaisuudet eivät voi ilmetä alempien tasojen aineessa sellaisina, kuin ne ovat sielussa. Alemman aineen värähtelyt ovat liian verkkaisia voidakseen ilmaista sitä, kuten soittimen kieli ei ole kylliksi kireällä voidakseen vastata ylhäältä kaikuvaan säveleeseen. Se kuitenkin voidaan viritellä vastaamaan sitä alemmassa oktaavissa, kuten pojan kanssa laulavan aikuisen miehen ääni, niin että se vastaa samaa nuottia niin tarkasti kuin alemman elimistön kyvyille on mahdollista.

Niinpä se väri, joka ilmaisee jotakin syyruumiin ominaisuutta, tulee ilmaisemaan sitä myös mentaalisisä, vielä astraalisessakin ruumiissa, mutta tuo väri menettää yhä enemmän

herkkyydestään, kirkkaudestaan ja ilmavuudestaan mitä alemmaksi tullaan. Näiden värioktaavien ero on paljon suurempi kuin voidaan kuvata paperilla tai kankaalla. Me voimme kuvailla niitä vain asteina tai ominaisuuksina, sillä yksinpä sekin oktaavi, joka on lähinnä fyysistä tasoamme, on kokonaan henkemme käsityskyvyn ulkopuolella niin kauan kuin se työskentelee fyysisten aivojemme rajoitusten alaisena. Alimpia astraalisia värejä voidaan kuvitella tummemmiksi ja karkeammiksi, ja sellaisia ne ovatkin korkeampiin ja puhtaampiin väreihin verrattuina, mutta kaikessa karkeudessaan ne ovat loistavia. Ne eivät ole tavallisessa merkityksessä tummia *värejä* kuten esimerkiksi himmeästi hehkuva tuli.

Asteelta toiselle kohotessamme me huomaamme, että samalla kun korkeampi aine osoittaa yhä parempaa kykyä ilmaista jalompia ominaisuuksia, se menettää kykynsä ilmaista eräitä alempia ominaisuuksia. Se erityisen epämiellyttävä väri, joka astraalitasolla edustaa karkeaa aistillisuutta, ei voi lainkaan ilmetä mentaalisisä aineessa. Voitaneen väittää, ettei tämä voi olla mahdollista, koska ihmisellä epäilemättä saattaa olla aistillisia ajatuksia. Mutta tällainen vastaväite ei perustu tosiasioihin. Ihminen saattaa muodostaa sellaisen mentaalisen kuvan, joka herättää hänessä aistillisia tunteita, mutta tällainen ajatus ja kuva ilmenee astraalisessa, ei mentaalisisä aineessa. Ne jättävät astraaliseen ruumiiseen hyvinkin selvän jälkensä, jolla on oma ominainen värinsä, mutta mentaalisisä ruumiissa ne vain vahvistavat niitä värejä, jotka edustavat niitä säestäviä mentaalisisä paheita: itsekkyyttä, omahyväisyyttä ja petosta. Nämä taas puolestaan eivät lainkaan ilmenny ylevän syyruumiin loisteesä, mutta aina kun ne vahvistuvat alemmissä käyttövälineissä ja täällä alhaalla langetaan niiden ilmentämiin paheisiin, vastakkaisten hyveiden kehitystä edustavien värien loisto pyrkii himmenemään siinä korkeammassa olemassaolossa, joka on paljon lähempänä todellisuutta.

Se tapahtuma, joka tuottaa nuo värit, vaikuttaa aina alhaalta ylöspäin. Ihminen tuntee ulkoa tulevan vaikutelman ja vastaukseksi siihen hänen sisällään syntyy jonkinlaisen tunteen aalto. Tämä merkitsee sitä, että sinä hetkenä, jonka tunne kestää, hänen astraalisessa ruumiissaan on vallitsevana jokin tietynlainen värähtely (joka edustaa tuota tunnetta), kuten kuvissamme tullaan pian esittämään. Jonkin ajan kuluttua tunne häipyä sen mukana myös sitä edustava väri – mutta ei kokonaan. Jokin osa astraalista ainetta värähtelee tavallisesti tuolle tunteelle ominaiseen tahtiin, ja jokainen tuon tunteen suuri purkaus lisää tuota osaa.

Esimerkiksi useimmissa tavallisissa ihmisissä on jokin määrä ärtyisyyttä, joka astraalisessa ruumiissa ilmenee tulipunaisena pilvenä. Kun ihminen osoittaa tuota ärtyisyyttä huonon tuulen purkauksena, värjäytyy hänen koko astraalinen käyttöväliseensä siksi hetkeksi tulipunaiseksi. Intohimon puuska asettuu, ja tulipunainen väri häipyä pois, mutta se on jättänyt jälkensä, sillä ärtyisyyden tulipunainen pilvi on saanut pienen lisäyksen, ja astraalisen ruumiin aine on hieman valmiimpi vastaamaan suuttumuksen värähdyksiin heti tilaisuuden tarjoutuessa. Luonnollisestikin sama tapahtumien kulku pätee kaikkiin tunteisiin, olivatpa ne hyviä tai pahoja, ja niin me näemme aineessa ilmenevän selvästi sen moraalisen lain, että aina langetessamme jonkin intohimon valtaan me teemme itsellemme vaikeammaksi vastustaa seuraavaa intohimon puuskaa, kun taas jokainen menestyksellinen ponnistus sen tukahduttamiseksi tekee meille voiton helpommaksi vastaisuudessa.

Astraalisen ruumiin suhteellisen pysyvä väri merkitsee kestävää värähtelyä, joka ajan myötä saa aikaan mentaaliruumiissa vastaavan vaikutuksen synnyttämällä tuolla korkeammalla tasolla samaa laatua olevan värähtelyn – tietenkin sillä edellytyksellä, että samanlaatuinen värähtely voidaan saada aikaan tuossa hienommassa aineessa. Samalla tavalla, nimittäin

herättämällä myötäilevää värähtelyä, elämän alemmilla tasoilla kehittämät korkeammat ominaisuudet kiinnittyvät vähitellen syyruumiiseen, joskin onneksemme tuolla tasolla ainoastaan korkeampien tunteiden vaikutus jättää jälkensä.

Siten ihminen kehittää itsessään monien elämiensä kulues-
sa useita ominaisuuksia, joista toiset ovat hyviä ja toiset paho-
ja. Mutta samalla kun kehitetty hyvä alinomaa karttuu ja ke-
rääntyy syyruumiiseen, ei se, mikä on paha, voikaan ilmentyä
muutoin kuin alempien käyttövälineiden kautta, joten se on
suhteellisen kestävä. Jumalallisen oikeuden mahtavan
lain vaikutuksesta kukin ihminen saa osakseen juuri omien
tekojensa tulokset, eikä mitään muuta, olivatpa ne hyviä tai
pahoja. Mutta paha voi saada aikaan vaikutuksensa vain alem-
milla tasoilla, koska sen värähtelyt voivat ilmentyä vain noiden
tasojen aineessa ja koska sillä ei ole mitään sellaisia yläsveliä,
jotka voisivat herättää vastakaikua syyruumiissa. Pahan voima
siis ehtyy omalla tasollaan, ja sen vaikutus kääntyy alkulähdet-
tään vastaan astraalisessa ja fyysisessä elämässä, tapahtuipa se
tässä tai tulevaisuudessa ruumiillistumisissa.

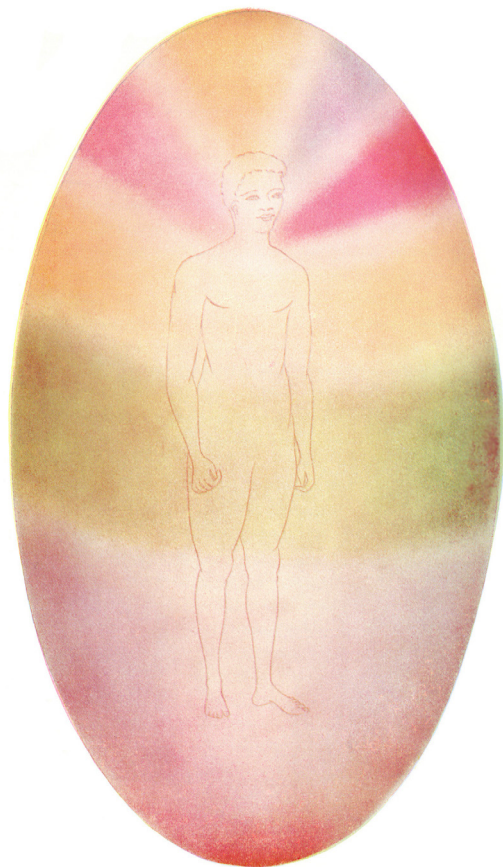
Hyvä teko tai ajatus saa aikaan vaikutuksia myös näillä alem-
milla tasoilla, mutta niiden lisäksi se saa aikaan verrattomasti
korkeamman ja pysyvämmän vaikutuksen syyruumiissa, joka
on niin tähdellinen tekijä ihmisen kehityksessä. Siksi kaikki
aiheuttaa vaikutuksia täällä alhaalla ja ilmentää ne eri käyttö-
välineissä, mutta ainoastaan hyvät ominaisuudet säilyvät ja jää-
vät todellisen ihmisen lopulliseksi saavutukseksi. Paha kohtaa
hänet yhä uudelleen hänen jälleensyntyessään, kunnes hän on
sen voittanut ja on lopullisesti kitkenyt käyttövälineistään tai-
pumuksen reagoida siihen – kunnes hän ei ole enää vaarassa
langeta minkään intohimon ja halun valtaan vaan on oppinut
hallitsemaan itseään sisältäpäin.

XII LUKU

Mitä ihmisen ruumiit ilmaisevat

Tämä oppiminen tapahtuu asteittaisesti, ja kehittymättömän ihmisen varhaisemmat ilmennykset alemmilla tasoilla eivät suinkaan ole ilahduttavia nähdä. Kuviemme esimerkeiksi emme ole valinneet aivan alkukantaisinta ihmistä, koska hänessä on vielä hyvin vähän kuvattavaa. Sillä villi-ihmisellä, jonka syyruumis on kuvattu kuvassa 5, on todennäköisesti sellainen mentaalinen ruumis, jollaista kuva 6 esittää, sekä astraalinen ruumis sitä tyyppiä, joka meillä on nähtävänä kuvassa 7.

On pidettävä mielessä, että kaikki nämä ruumiit täyttävät saman tilan ja läpäisevät toisensa. Niinpä tarkastellessamme selvänäön avulla villi-ihmistä me huomaamme, että hänen fyysistä ruumistaan ympäröi valoisa soikiomainen utu, joka näyttää joko kuvassa 5, 6 tai 7 kuvatulta, aina sen mukaan, millaista selvänäköä kulloinkin käytetään. Omia astraalisia aisteja käyttäen me näkisimme vain hänen astraalisen ruumiinsa ja havaitsisimme siitä, mitä intohimoja ja tunteita hän sillä hetkellä kokee ja millaisten intohimojen valtaan hänen on tapana antautua. Tämä on kenttä, jolla halu ilmentyy – se peili, joka silmänräpäyksessä kuvastaa jokaisen tunteen ja jossa jokainen, persoonallista itseä vähänkin koskeva ajatus pakostakin kuvastuu. Sen aineesta saavat ruumiillisen muotonsa ne pimeät elementaalit, joita ihmisten pahat halut ja häijyt tunteet synnyttävät ja panevat liikkeelle. Siitä saavat ruumiinsa myös ne siunaukselliset elementaalit, joita hyvät halut, kiitollisuus ja rakkaus luovat.

6. Villi-ihmisen mentaaliruumis

Kuten on luonnollisesti odotettavissa, näillä ilmentymillä on hyvin vähän pysyvyyttä, ja niiden värit, loiste ja värähtelyjen nopeus muuttuvat hetkessä toiseksi. Vihan purkaus täyttää koko astraaliruumiin syvän punaisilla liekeillä, joiden pohjalla on mustaa. Äkkinäinen pelko verhoaa kaiken silmänräpäyksessä kaameaan, lyijynväriseen utuun. Kuitenkin on hetkiä, jolloin tämäkin häilyvä astraalinen käyttöväline on suhteellisen levon tilassa, ja silloin se osoittaa määrätyn

7. Villi-ihmisen astraaliruumis

väriyhmän, jossa eri värit säilyttävät suuremmassa tai pienemässä määrässä saman asemansa. Sellainen hetki on kuvattu kuvassa 7, ja siitä saadaan, kuten pian tulemme näkemään, paljon tietoja ihmisestä.

Villiä lähimmäistämme tarkastellessamme mentaalisisellä näöllä me näkisimme hänen mentaalisen ruumiinsa, ja se luultavasti tulisi näyttämään sellaiselta kuin kuva 6 esittää. Mikäli

värit ovat samat, tämä ruumis tulisi olemaan suunnilleen sama kuin levossa oleva astraalinen ruumis, mutta se tulisi olemaan jotakin paljon enemmän kuin viimeksi mainittu, sillä siinä tulisi ilmenemään kaikki se, mitä henkistä ja älyllistä ihmisesä on ehtinyt kehittyä – joka kylläkin saattaa vielä olla hyvin vähäistä mutta jolla on myöhemmin melkoinen tärkeys. Tästä mentaalisestä ruumiista me voimme päätellä, mitä laatua kukin ihminen on ja mihin suuntaan hän on käyttänyt elämäänsä tässä ruumiillistumassa.

Mutta jos me olemme niin onnellisia, että voimme käyttää tämän ongelman ratkaisemiseen syyruumiimme täydellistä näkökykyä, silloin me näemme villi-ihmisen syyruumiin, ja siitä me saamme tietää, kuinka pitkälle hänen todellinen elämänsä sieluna on päässyt ja kuinka pitkälle hänen minänsä on edistynyt kehittymisessään jumaluutta kohti. Tästä näkyy, että harjaantunut selvänäköinen, joka voi käyttää näön eri asteita vuorotellen, voi katsella ihmisten elämää kaikissa asteissaan kuten avattua kirjaa, sillä näillä korkeammilla tasoilla ihminen ei voi kätkeä eikä piilottaa mitään. Jokaiselle ennakkoluulottomalle katsojalle hän ilmenee sellaisena, mitä hän todellisuudessa on.

Käytän ilmausta ”ennakkoluulottomalle katsojalle” siksi, että me emme koskaan saa unohtaa sitä seikkaa, että kukin näkee omien käyttövälineittensä välityksellä, ja siksi hän on samassa asemassa kuin jos hän katselisi maisemaa värillisillä silmälaseilla. Ennen kuin hän on oppinut ottamaan huomioon tämän tekijän, hän on vaarassa pitää tarkastelemassaan ihmisessä kaikkein silmiinpistävimpinä niitä luonteenpiirteitä, jotka herättävät hänessä eniten vastakaikua. Mutta vähäiselläkin huolellisella harjoituksella hän pian vapauttaa itsensä vääristymästä, joka johtuu tuosta persoonallisesta tekijästä, ja kykenee näkemään selvästi ja täsmällisesti.

XIII LUKU

Värit ja niiden merkitys

Ennen kuin voimme käydä järkiperaisesti tutkimaan näiden eri ruumiiden yksityiskohtia, on meidän ensin tutustuttava eri värisävyjen yleisiin merkityksiin, joista kirjamme alussa oleva kuva 1 antaa viitteitä. On sanomattakin selvää, että värisävyt voivat esiintyä hyvin moninaisina yhdistelminä. On pyrittävä esittämään niin tarkasti kuin mahdollista juuri se sävy, joka ilmaisee sitä puhdasta, sekoittumatonta tunnetta, jonka nimitys liittyy tuohon sävyyn. Mutta ihmisen tunteet tuskin koskaan ovat täysin puhtaita, ja siksi me saammekin alituisen luokitella ja eritellä epämääräisiä värisävyjä, joiden muodostumisesta monilla tekijöillä on osuutensa.

Niinpä vihaa edustaa tulipunainen ja rakkautta ruusunpunainen. Sekä rakkaus että viha ovat kuitenkin usein runsaasti itsekkyyden sävyttämiä, ja mikäli näin on, niille kuuluvien värien puhtautta on himmentämässä se voimakas ruskeanharmaa, joka on niin luonteenomainen tälle paheelle. Tai kumpaankin niistä voi sekoittua ylpeyttä, ja tämä ilmenee välittömästi syvän kellervänä sävynä. Tulemme kohtaamaan tämän tutkimuksemme jatkuessa useita esimerkkejä tällaisesta sekoittumisesta ja siitä johtuvista värisävyistä. Mutta ensiksi meidän on koetettava oppia lukemaan yksinkertaisempien värisävyjen merkitykset. Seuraavassa on lueteltu muutamia kaikkein yleisimpiä sävyjä.

Musta. Sakeat mustat pilvet astraaliruumiissa ilmentävät vihaa ja ilkeyttä. Kun ihminen lankeaa intohimoisen vihanpuuskan valtaan, nähdään tavallisesti vihan kammottavien

ajatusmuotojen leijailevan hänen aurassaan raskaan, myrkyllisen savun renkaina.

Punainen. Syvän punaiset, tavallisesti mustalta pohjalta lähtevät leimahdukset ilmaisevat vihaa, ja koska tämän tyyppin vihassa on mukana enemmän tai vähemmän välitöntä itsekkyyttä, sekoittuu noihin leimahduksiin ruskeaa. Se vihan tyyppi, jota joskus nimitetään jaloksi suuttumukseksi ja jota koetaan nähtäessä sortoa ja vääryyttä, ilmenee heleän tulipunaisen leimahduksina, joiden taustana on tavallinen aura.

Kaamea, verenvärinen punainen – väri, jonka kovin helposti erottaa toisista mutta jota on vaikea kuvailla – ilmaisee aistillisuutta.

Ruskea. Likainen ruskeanpunainen, joka muistuttaa paljolti ruosteen väriä, osoittaa ahneutta. Se järjestyy tavallisesti astraaliruumiin poikki kulkeviksi yhdensuuntaisiksi juoviksi, jotka antavat astraaliruumiille hyvin kummallisen ulkonäön.

Likainen, kalsea ruskeanharmaa merkitsee itsekkyyttä ja valitettavasti on astraaliruumiin kaikkein tavallisimpia värejä.

Vihertävänruskea, jossa välähtelee syvää punaista tai tulipunaista, merkitsee kateutta ja mustasukkaisuutta, ja tätä väriä on tavallisten ihmisten aurassa heidän ollessaan rakastuneita.

Harmaa. Raskas lyijynharmaa ilmaisee syvää masentuneisuutta, ja milloin masentuneisuus on kestävä, tämä väri on joskus näöltään synkkä ja ahdistava. Tälläkin värillä on se kummallinen ominaisuus, että se järjestyy yhdensuuntaisiksi juoviksi, kuten ahneudenkin väri, ja kummassakin tapauksessa saamme sen vaikutelman, kuin näiden sieluntilojen uhri olisi suljettu eräänlaiseen astraaliseen häkkiin.

Sinertävä harmaa – tuo kaikkein inhottavin ja kammottavin värisävy – ilmentää pelkoa.

Ruusunpunainen. Tämä väri merkitsee rakkautta. Usein se on kauneimpana piirteenä tavallisen ihmisen käyttövälineissä. Luonnollisestikin se vaihtelee suuresti rakkauden luonteen

mukaan. Se voi olla laimeaa, voimakasta tai itsekkyyden ruskean kyllästämää, jos niin sanottu rakkaus pitää ennen kaikkea lukua siitä, kuinka paljon kiintymystä ihminen saa osakseen joltakin toiselta ja kuinka paljon korkoa hän saa rakkauden sijoituksistaan. Mutta jos rakkaus on sitä laatua, ettei se koskaan ajattele itseään eikä välitä siitä, mitä saa vastapalkkioksi, vaan siitä, kuinka paljon voi antaa ja kuinka täydellisesti voi vuodattaa itsensä pois auliina uhrina rakastetun puolesta. Silloin se ilmenee mitä ihanimpana ruusunpunaisena. Kun tämä ruusunpunainen on poikkeuksellisen heleä ja syreeninsinisen kyllästämä, se ilmaisee henkistä rakkautta ihmiskuntaa kohtaan. Välimuotoja on rajattomasti, ja rakkaus saattaa olla monen muun tunteen värittävä, kuten esimerkiksi ylpeyden ja mustasukkaisuuden.

Oranssi. Tämä väri merkitsee aina ylpeyttä ja kunnianhimoa, ja siitä on yhtä paljon muunnelmia kuin ruusunpunaisellakin aina sen mukaan, minkä luontoista ylpeys ja kunnianhimo ovat. Se tavataan hyvin usein yhdessä ärtyisyyden kanssa.

Keltainen. Tämä on erittäin hyvä väri ja merkitsee aina älykkyyttä. Sillä on useita sävyjä, ja monien muiden värien sekoittuminen siihen on omiaan tekemään sen monisyiseksi. Yleensä sillä on syvempi ja elottomampi sävy silloin, kun äly on suuntautunut alempiin uomiin, varsinkin silloin, kun sen kohteet ovat itsekkäitä. Mutta se tulee loistavan kultaiseksi ja kohoaa vähitellen kauniiksi ja kirkkaaksi eli esikon keltaiseksi, jos älyn kohteet ovat epäitsekkäät.

Vihreä. Millään värillä ei ole niin monta erilaista merkitystä kuin tällä, ja sen oikea tulkinta vaatii paljon harjaantumusta. Useimmiten se ilmentää jonkinlaista sopeutumiskykyä, joka aluksi on pahaa ja petollista, mutta lopulta hyvää ja myötätuntoista.

Harmaanvihreä on sen eräs omituinen sävy, jota tuskin voi kuvailla muuten kuin sanalla limainen, ja se merkitsee viekkautta ja oveluutta. Sitä tavataan huomattavan paljon useimpien

villi-ihmisten astraaliruumiissa. Valitettavasti se ei ole ollenkaan harvinainen sivistyneidenkään keskuudessa – ihmisten, joiden aikoja sitten olisi pitänyt sivuuttaa sen ilmentämä kehitysaste. Ihmisen kehittyessä tämä väri paranee heleäksi smaragdinvihreäksi, joka yhä merkitsee notkeutta, teräväpäisyyttä ja neuvokkuutta mutta jonka ei enää tarvitse välttämättä merkitä pahojen aikeiden liittymistä noihin ominaisuuksiin. Se merkitsee kykyä olla ”kaikkena kaikille”, ei tarkoituksessa pettää tai johtaa heitä harhaan, vaan aluksi tarkoituksessa miellyttää heitä, saada heiltä osakseen kiitosta ja suosiota, mutta myöhemmin ymmärryksen kehittyessä halusta auttaa ja vahvistaa heitä. Lopulta se tulee viehättäväksi heleäksi sinivihreäksi, jollaista joskus saa nähdä poikkeuksellisen hienolla iltataivaalla. Silloin se osoittaa erästä ihmislunnon suurinta ominaisuutta: syvintä myötätuntoa ja sääliä yhtyneenä siihen täydelliseen sopeutumiskykyyn, jonka voivat vain ihmislunnon suurimmat ominaisuudet antaa. Aikaisemmilla kehitysasteilla heleä omenavihreä näyttää aina myötäilevän vahvaa elinvoimaa.

Sininen. Syvä, kirkas sininen merkitsee tavallisesti uskonnollista tunnetta, mutta se vaihtelee suunnattomasti tuon tunteen laadun mukaan: onko se puhdasta vai fanaattista, itsekästä vai jaloa. Siihen sekoittuu helposti milteipä jokainen edellä mainittu ominaisuus, joten sitä edustava sinisellä voi olla kaikkia sävyjä indigosta ja syvästä violetista aina sameaan harmaanvihreään, joka ilmentää afrikkalaisen fetissi-palvonnan astetta. Uskonnon väriin voi liittyä rakkauden tai pelon, viekkouden tai ylpeyden sävyjä, ja siksi onkin havaittavissa valtavasti muunnelmia.

Vaalea sininen, kuten ultramariini tai koboltinsininen, osoittaa antautumista jollekin jalolle henkiselle aatteelle, ja se vähitellen syvenee loistavaksi sinipunaiseksi, joka merkitsee korkeampaa henkisyyttä ja jota tavallisesti säestävät kimaltelevat, yleviä henkisiä pyrkimyksiä edustavat tähdet.

On helppo ymmärtää, kuinka näistä väreistä saattaa olla miltei äärettömän monia yhdistelmiä ja muunnelmia, ja niin saavat luonteen kaikkein hennoimmat sävyt tai sekoittuneiden tunteiden kaikkein hetkellisimmätkin muodot mitä täsmällisimmän ilmaisunsa. Astraaliruumiin yleinen kirkkaus, sen ääriviivojen suhteellinen selvyys tai epäselvyys ja sen eri voimakeskusten suhteellinen kirkkaus ovat tekijöitä, jotka on otettava huomioon tulkittaessa nähdyn täyttä merkitystä. Toinen mainitsemisen arvoinen tekijä on se mahdollisuus, että kehittyneet tai kehittymässä olevat sielulliset kyvyt ilmestyvät väreinä, jotka ovat näkyvän spektrin ulkopuolella, joten niitä on mahdoton kuvailla fyysisillä väreillä. Ultravioletit sävyt merkitsevät korkeampia ja puhtaampia kehitysasteita, kun taas infrapunaiset yhdistelmät ilmaisevat magian pahojen ja itsekäiden muotojen harrastelijaa. Okkulttinen kehitys ei ilmenny vain noina väreinä, vaan myös eri ruumiiden suurempana kirkkautena, niiden suurempana kokona ja täsmällisempinä ääriviivoina, kuten kuvamme tulevat osoittamaan.

XIV LUKU

Ihmisen varhaiset kehitysvaiheet

Soveltamalla näitä tietojamme kuvassa 6 esitettyyn villi-ihmisen mentaaliruumiiseen tajuamme heti eräitä tosiasioita. Vaikka ylimalkaan katsottuna se on vähäinen ja kehittymätön mentaaliruumis, se osoittaa kuitenkin jo tapahtuneen jonkin verran kehitystä. Ylinnä oleva samea keltainen on todisteena jostakin määrästä älyä, mutta sen sameus samalla osoittaa tuon älyn olevan yksinomaan itsekkäiden tarkoituksien palveluksessa. Harmaanvihreän ilmentämä uskonnollisuus on varmastikin fetissi-palvontaa, johon liittyy paljon pelkoa ja jonka vaikuttimena on oman edun tavoittelu, kun taas vasemmanpuolinen samea ruusunpunainen mentaaliruumiin osa todistaa rakkauten alkuaikasta, mutta tämä rakkaus on niin ikään pääasiassa itsestä laatua. Tympeän oranssin juovat merkitsevät ylpeyttä, mutta asteeltaan aivan alhaista ylpeyttä, kun taas tulipunaiset häivähdykset ilmentää vahvaa taipumusta vihaan, joka leimauttaa tuleen vähäisimmästäkin aiheesta. Se leveä vyöhyke likaisen vihreää, joka pitää hallussaan niin suurta osaa ruumiista, ilmaisee viekkautta, petollisuutta ja ahneutta – viimeksi mainittua ominaisuutta merkitsemässä on sen ruskeahko sävy, joka on huomattavissa kautta koko vyöhykkeen. Pohjimmaisena me näemme sameaa värin saostuman, joka viittaa yleiseen itsekkyyteen ja hyvien ominaisuuksien puutteeseen.

Juuri tämä parempien, korkeampien ominaisuuksien puute antaa meille varmuuden siitä, että käydessämme tarkastelemaan vastaavaa astraaliruumista (7. kuva) me havaitsemme

sen olevan miltei kokonaan vailla kontrollia. Niinpä me näemmekin suunnattoman suuren osan tätä halun käyttövälinettä olevan yksinomaan aistillisuuden vallassa, mikä tosiasia on ilmaistu tuolla hyvin epämiellyttävällä ruskeanpunaisella, joka muistuttaa varsin läheisesti veren väriä. Ei ole ollenkaan helpoa kuvata sitä omituisen kaameaa värisävyä, jonka saa aikaan tämä ominaisuus, jonka osuus astraaliruumiissa on suhteellisen suuri kaikilla muilla paitsi aivan kehittyneimmillä sieluilla.

Petollisuus, itsekkyyks ja ahneus ovat tässä astraaliruumiissa silmiinpistäviä, kuten onkin odotettavissa, ja ankaraa vihaa ilmaisemassa ovat likaisen tulipunaisen läikät ja täplät. Rakkaudesta on tuskin merkkiäkään, ja havaittavissa oleva äly ja uskonnollinen tunne ovat alhaisinta mahdollista lajia.

Eräs toinen huomioonotettava seikka on tämän astraaliruumin ääriviivojen epäsäännöllisyys, sen antaman vaikutelman yleinen sameus ja sen värien epäsäännöllinen ryhmittäminen. Siirtyessämme tarkastelemaan korkeammalle kehittyneiden ihmisolentojen käyttövälineitä me tulemme huomaamaan tässä suhteessa melkoista muutosta parempaan päin. Värit tosin sulautuvat toisiinsa aina jossain määrin, mutta silti tavallisessa ihmisessä niillä on taipumus asettua enemmän tai vähemmän säännöllisiksi juoviksi, samalla kun ruumiin ääriviivat ovat veraten selvät ja säännölliset. Kehittymättömässä ihmisessä sitä vastoin kaikki on säännötöntä ja sekavaa – hän on ilmeisesti olento, joka silmänräpäyksessä joutuu väkivaltaisten, usein pahojen yllykkeiden valtaan ponnistelematta vähääkään niiden hillitsemiseksi. Hän on tosiaankin hyvin epämiellyttävä olento, ja kuitenkin meistä jokainen on käynyt tämän asteen läpi. Ainoastaan sillä saavutettu kokemus on tehnyt meille mahdolliseksi kohota siltä johonkin puhtaampaan ja jalompaan. Eräät alemmat rodut, kolmannen juurirodun jäänteet, edustavat enää näin varhaista kehitystasetta.

Koettaessamme tajuta eri käyttövälineiden ilmestymismuotoja meidän on tarpeen pitää tarkoin mielessä, että ne osaset, joista ne koostuvat, ovat alituisessa liikkeessä. Eräissä tapauksissa, jotka kulloinkin tullaan nimenomaan mainitsemaan, näissä ruumiissa on selviä juovia ja selvärajaisia viivoja, mutta kaikkein useimmissa tapauksissa väripilvet eivät vain sula yhteen, vaan koko ajan virtaavat toistensa päällitse, häviten ja ilmestyen jälleen vierieksään. Tämän kirkkaan ja heleävärisen udun pinta muistuttaakin jossakin määrin rajusti kiehuvan veden pintaa, nimittäin sikäli, että sen osaset näyttävät poreilevan, kohoavan pinnalle ja taas painuvan alas ja siten muuttavan alituisen paikkaansa toisiinsa nähden. Siksi värit eivät suinkaan säilytä niitä paikkojaan, jotka niillä on kuvissamme. Silti on kuitenkin totta, että ne pyrkivät esittämäämme järjestykseen. Niinpä vaikka keltaista, ruusunpunaista ja sinistä ei aina tavatakaan ryhmittyneenä tarkalleen siten kuin ne on kuvattu, ne jäävät kuitenkin kaikissa pyörimis- ja vierimisliikkeissään soikion yläpään lähetyville ja ne tavataan aina fyysisen ruumiin pään läheisyydestä, jos niitä on ollenkaan olemassa. Kun taas itsekkyyttä, ahneutta, petollisuutta tai vihaa ilmentävät värit pyrkivät alapäähän, ja aistillisten tunteiden suuri massa leijailee tavallisesti välimailloilla.

Kullakin näistä värähtelylajeista (jotka ilmenevät meille väreinä) on oma laatunsa astraalista tai mentaalista ainetta, jossa se helpoimmin voi vaikuttaa, ja näiden värien tavallinen asema tuossa alati vaihtuvassa utupilvessä johtuukin kunkin aineen vetovoimasta. Astraaliruumiin koko tai melkein koko ainemäärä voi yhtäkkisen intohimon puuskasta joutua värähtelemään määrättyllä nopeudella, mutta puuskan mentyä ohi kaikki muu, paitsi se, jolle tuo mainittu värähtelynopeus on ominaista, palaa takaisin tavalliseen värähtelynopeuteensa.

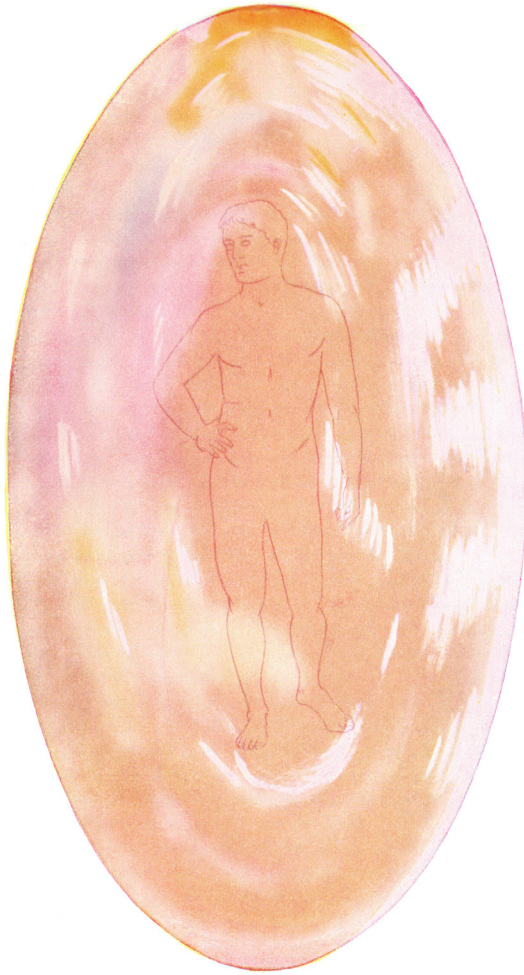
Luonnollisestikin jokaisella ihmisellä on omat yksilölliset omituisuutensa, niin ettei ole kahta tarkalleen samanlaista

ihmistä, mutta kukin kuvamme esittää luokkansa keskivertoa tyyppiä, ja eri värit on sijoitettu siihen osaan soikiota, josta ne tavallisesti tavataan. Fyysisen ruumiin ääriviivat on merkitty kunkin utupilven sisäpuolelle ainoastaan näyttämään, minkä kokoinen fyysinen ruumis on noihin korkeampiin käyttövälineisiin verrattuna, joskin on totta, että vaihtelut tässä suhteessa ovat hyvin vähäiset, kunnes tulemme tarkastelemaan hyvin kehittynyttä ihmistä, jolloin tulemme huomamaan, että mitä hienompia käyttövälineet ovat, sitä suurempia ne ovat kooltaan.

XV LUKU

Tavallinen ihminen

Jättäkäämme nyt villi-ihmisen tarkasteleminen ja käykäämme tutkimaan tavallista ihmistä, meidän oman rotumme ja aikamme jokapäiväistä ihmistä nähdäksemme, millaista kehitystä hänessä on tapahtunut ja miten se kehitys ilmenee hänen eri käyttövälineissään. Esimerkiksemme emme valitse tutkijaa tai hyvin sivistynyttä ja hienostunutta ihmistä, vaan aivan tavallisen alemman keskiluokan ihmisen: pikkukauppiaan, konttoristin, ovenvartijan, postiljoonin – emme siis karkeinta lajia ihmisiä vaan kerrassaan keskinkertaisen ihmistyyppin. Tarkastelemalla hänen syyruumistaan sen tason näkökyvyllä huomaamme sen olevan suunnilleen sillä kehitysasteella, jota kuva 8 esittää. Nähdään, että suuren munamaisen kelmun sisältö osoittaa kasvua ja että tietty määrä erittäin hienoa ja eteeristä väriä on jo sen sisällä, joskaan se ei vielä ole puoleksikaan täysi. Väreillä nytkin on yleensä sama merkitys kuin alemmillakin tasoilla, joskin ne tällä asteella ilmaisevat sielun lopullisesti ja pysyvästi saavuttamia ominaisuuksia, ja ne ovat monta oktaavia korkeampia kuin ne värit, jotka ilmentävät samoja ominaisuuksia alemmilla tasoilla. Nähdään, että tällaisessa ihmisessä on jo kehittynyt jonkin verran korkeampaa älyä, todellisen hartauden kykyä ja epäitsekästä rakkautta. Se, mikä vain kaikesta tästä voi ilmentyä, tulee olemaan hänen omaansa, ikään kuin hänen pääomanaan eli hänen lähtemättömänä ominaisuutenaan kaikissa hänen vastaisissa ruumiillistumisissaan. On jo olemassa hento sävy tuota violetta, joka ilmentää korkeimpiin

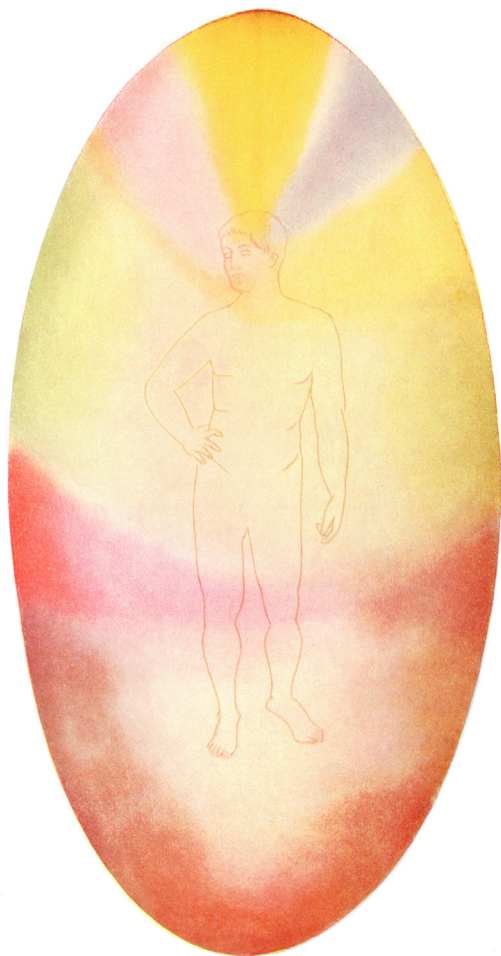

8. Tavallisen ihmisen syyruumis

ihanteisiin suuntautuvaa rakkautta ja antaumusta sekä vähäinen häivähdys myötätunnon ja säälin heleää vihreää.

Tutkiessamme tavallisen ihmisen mentaaliruumista sellaisena kuin se on kuvattu kuvassa 9, havaitsemme sen osoittavan huomattavaa edistystä villi-ihmiseen verrattuna. Siinä ei

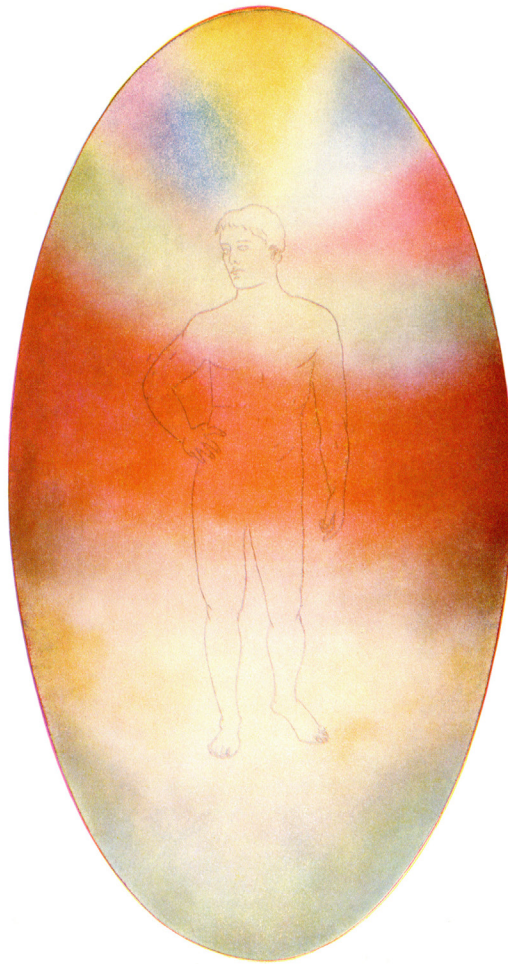
älyn, rakkauden ja antaumuksen osuus ole vain suurempi, vaan sen lisäksi kaikkien näiden ominaisuuksien laatu on suuresti jalostunut. Vaikkakin ne ovat vielä kaukana täydellisestä puhtaudesta, ne ovat kuitenkin sävyltään paljon puhtaampia kuin ne, jotka on kuvattu kuvassa 6. Ylpeyden osuus on melkein yhtä suuri kuin aikaisemminkin, mutta se on joka tapauksessa

9. Tavallisen ihmisen mentaaliruumis

korkeamman tason ylpeyttä. Sillä jos ihminen tälläkin asteella on vielä ylpeä, se on pikemminkin ylpeyttä sellaisista hyvistä ominaisuuksista, joita hän kuvittelee omaavansa, eikä niinkään ylpeyttä raakana voimana tai julmuutena ilmenevästä fyysisestä etevyydestä. On vielä runsas annos tulipunaista, mikä osoittaa taipumusta vihaan. Kuitenkin on huomattava, että sen paikka on nyt paljon alempana utupilvessä kuin ennen, mikä osoittaa sen aineen, josta mentaaliruumis on kokoonpantu, yleisen laadun parantuneen. Se alhainen laji vihreää, jota esiintyy villi-ihmisen mentaaliruumiissa ja merkitsee ahneuden ja itsekkyyden vahvasti värittämää petollisuutta, vaatii värähtelyjensä kannattajaksi tiheämpää ja karkeampaa ainetta kuin vihan tulipunainen. Se selvästikin parempi vihreä, jota näemme tavallisen ihmisen mentaaliruumiissa, vaatii värähtelyjensä kannattajaksi vähemmän tiheää ainetta kuin tulipunainen, ja tästä nähtävästi johtuu sen asemassa tapahtunut muutos. Vihreä on edennyt asteelle, jolla se ilmentää eräänlaista joutavuutta ja sopeutumiskykyä, eikä niinkään petosta ja viekkautta. Suuri osa mentaaliruumista on vielä itsekkäitä pyyteitä ilmentävän ruskean hallussa, mutta tämäkin väri on jo jonkin verran lämpimämpää ja vähemmän synkkää kuin aikaisemmin.

Jos me siirrymme tarkastelemaan kuvaa 10, tapaamme tavallisen ihmisen astraaliruumiin, joka vastaa kuvassa 9 esitettyä mentaaliruumista. Havaitsemme, että tämä astraaliruumis on suuressa määrin yhtäläinen mentaaliruumiinsa kanssa, joskin sen värit luonnollisestikin ovat jonkin verran karkeammat ja se sisältää selviä merkkejä eräistä intohimoista, joita ei voi ilmentää korkeammilla tasoilla. Silti se on parantunut paljon verrattuna kuvassa 7 esitettyyn villi-ihmisen astraaliruumiiseen. Aistillisuutta on vähemmän, joskin se on valitettavasti vielä kaikkein silmiinpistävimpiä tunnusmerkkejä, mutta se ei ainakaan ole niin tavattoman eläimellistä ja vastustamatonta kuin aikaisemmin. Itsekkyyttä esiintyy vielä silmiinpistävässä

10. Tavallisen ihmisen astraaliruumis

määrin ja mahdollisuus käyttää petosta persoonallisia tarkoituksiperiä tavoiteltaessa on epäilemättä vielä olemassa mutta näyttää jo olevan jakautumassa kahdeksi erilliseksi ominaisuudeksi osoittaen, että viekkaus on vähitellen muuttumassa sopeutumiseksi.

Kuvamme astraaliruumiista ei esitä vain sen ihmistyyppin keskivertoja ominaisuuksia, jolle se kuuluu, vaan myös sen tavallista tilaa levossa ollessaan. Tavallisen ihmisen astraaliruumis on niin harvoin levossa, että me saisimme vain hyvin epätäydellisen käsityksen sen mahdollisista ilmenemismuodoista, jos jättäisimme sen tarkastelematta sen ollessa äkillisten tunteen puuskien vallassa. On vielä olemassa eräitä pysyvempiäkin mielentiloja, jotka saavat aikaan astraaliruumiissa niin selviä muunnoksia, että niihin kannattaa kiinnittää huomiota. Seuraavassa omistammekin muutamia sivuja niiden kuvailemiseen.

XVI LUKU

Äkilliset tunnetilat

Muutammat näistä saavat aikaan astraaliruumiissa hyvin silmiinpistäviä ilmiöitä – ilmiöitä, joita kannattaa tutkia huolellisesti. Niinpä kuvassa 11 on pyritty kuvaamaan ilmiötä, joka on havaittavissa silloin, kun vahvan ja täysin puhtaan rakkauden aalto ottaa jonkun ihmisen valtoihinsa – kun esimerkiksi äiti sieppaa syliinsä lapsensa ja peittää tämän suudelmilla. Hetkeksi koko astraaliruumis joutuu voimakkaaseen liikkeeseen, ja alkuperäiset värit peittyvät siksi ajaksi milteipä kokonaan näkyvistä. Tässä kuten kaikissa muissakin tunnetiloja ilmentävissä kuvissa on otettu lähtökohdaksi ja taustaksi kuvassa 10 esitetty tavallisen ihmisen astraaliruumis, joskin voimakkaan tunneryöpyyn aikana siitä on vain hyvin vähän näkyvissä. Jos kuvassa 11 esitettyä muutosta eritellään, nähdään sen koostuvan neljästä eri osasta.

Ensiksikin nähdään eräänlaisia eloisia värikiemuroita ja -pyörteitä, jotka ovat selväpiirteisiä ja kiinteiltä näyttäviä ja jotka hehkuvat voimakasta valoa. Kukin niistä on oikeastaan voimakkaan rakkauden ajatusmuoto, joka on syntynyt astraaliruumiissa ja joka on siitä lähdössä tunteen kohteeseen. On vaikeaa kuvata näitä elävän valon pyörrepilviä, mutta todellisuudessa ne ovat ulkonäöltään sanoinkuvaamattoman kauniita.

Toiseksi me näemme koko astraaliruumista kiertävän vaakasuoria, ruusunpunaisen valon muodostamia sykkiviä viivoja, joiden tarkka kuvaileminen on vieläkin mahdollottomampaa kuin noiden ajatusmuotojen sen vuoksi, että ne ovat niin

11. Rakkauden äkillinen puuska

tavattoman nopeassa liikkeessä. Yleinen vaikutelma on kuitenkin kuvassamme esitetty hyvin onnistuneesti.

Kolmanneksi koko astraaliruumiin pintaa peittää ruusunvärinen kelmu, niin että kaikki sen sisäpuolella näkyy aivan kuin maalatun lasin läpi. Kuvassamme tämä seikka näkyy vain reunoissa.

Neljänneksi koko astraaliruumiin täyttää eräänlainen ruusunpunan tulvahdus, joka jossain määrin värjää kaikki muut värisävyt ja joka siellä täällä tihentyy epäsäännöllisiksi leijaileviksi, kuin puoleksi muotoutuneiksi cirruspilviksi.

Tämä astraalinen ilotulitus kestää vain muutamia sekunteja, jonka jälkeen astraaliruumis palaa nopeasti entiseen olotilaansa – ei kuitenkaan aivan entiseen, sillä jokainen tunteen aalto lisää hieman astraaliruumiin yläosan ruusunpunaista ja tekee astraaliruumiin osasille vähäistä helpommaksi vastata seuraavaan tunteen aaltoon. Niin ohimeneviä kuin tällaiset sysäykset saattavat olla, jatkuvasti toistuessaan niiden vaikutus on kumulatiivista. Toinen hyvin merkillepantava seikka on se hyvä vaikutus, joka rakkauden ilon eloisilla värähtelyillä ja säteilyllä on toisiin.

Hartaus

Lukuun ottamatta sitä sinistä, joka on kaikkialla tullut ruusunpunaisen tilalle, kuva 12 on miltei tarkalleen sama kuin yhdes-toistakin. Se kuvaa sitä äkillistä hartauden aaltoa, joka on tulvahtanut nunnan sieluun hänen toimittaessaan hartaudenharjoituksiaan. Kaikki ne neljä ilmentymismuotoa, jotka panimme merkille äkillisen rakkauden aallon yhteydessä, havaitsemme tässäkin tapauksessa: pyörivät, välkkyvät värikiemurat, nopeasti väreilevät vaakasuorat viivat, ulkokelmun ja pilvimäiset höytäleet, ja näiden merkitys on tarkalleen sama, ainoastaan sillä erotuksella, että ne tällä kertaa ovat uskonnollisen tunteen ilmennyksiä.

Näin täydellinen uskonnollisen tunteen purkaus on verra-ten harvinainen – paljon harvinaisempi kuin yhtä täydellinen rakkauden purkaus. Tällaisen tunteen tulvahduksen, joskin tavallisesti ilman samanlaista selväpiirteisyyttä ja täsmällisyyttä, nähdään esiintyvän silloin, kun joku toimittaa hartaudenharjoituksia alttarin ääressä tai Neitsyt Marian kuvan edessä.

12. Uskonnollisen hartauden puuska

Tavallisesti vaakasuorat viivat ovat tällöin säännöttömämpiä ja vähemmän silmiinpistäviä, ja selvärajaiset kiemurat ovat usein kokonaan poissa, jolloin niiden tilalla on sinisen udun muodostamia pilviä.

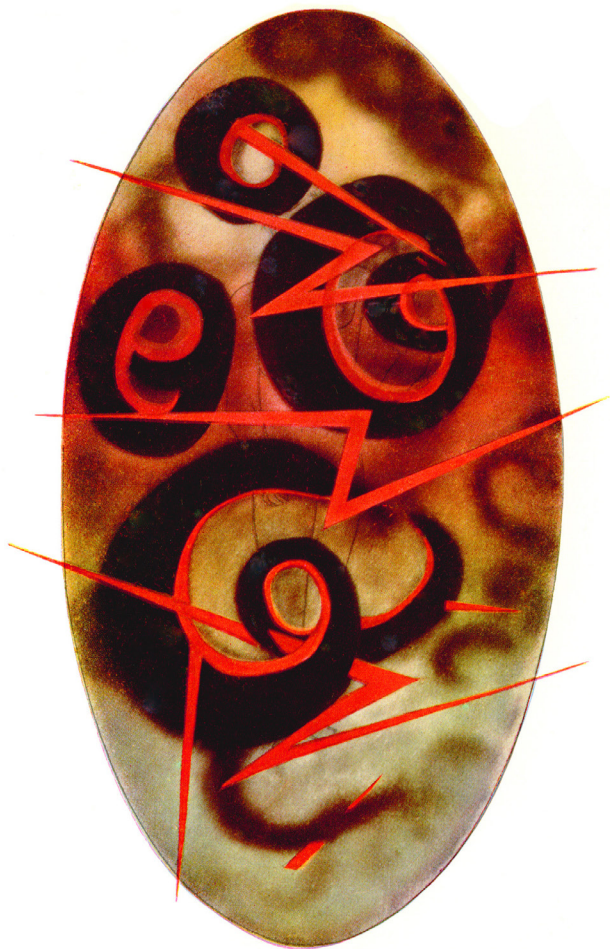
Varsin usein nähdään raskaan sinisiä muodottomia pilviä leijailevan savurenkaiden tavoin jumalanpalveluksen aikana

seurakunnan yläpuolella. Mutta niitä ei koskaan nähdä hienoston jumalanpalveluksissa, joissa miespuolisten ajatukset pohtivat keinotteluyritystensä viimeisiä vaiheita ja joissa naiset nauttivat täysin siemauksin sitä iloa, mitä ystävättärien pukujen arvosteleminen tuottaa heidän kaltaisilleen ihmisille. Niitä ei myöskään nähdä noissa ”protestanttisissa” sananviljelemistilaisuuksissa, joissa ei ole kyse yksinkertaisista asioista kuin palvonnasta ja hartaudesta, vaan ainoastaan omahyväisyydestä ja itsevanhurskaudesta, ja joissa puhuja mahtaillee korulauseillaan ja kuulijat nauttivat harhaoppien suomimisesta. Mutta sen sijaan niitä nähdään oppimattomien lahkolaisten epämusikaalista, mutta sydäimestä lähtevää laulua säestämässä, katolisissa kirkoissa yksinkertaisen talonpoikaisseurakunnan yläpuolella tai niin sanotun rituaalisen kirkon hartaissa jumalanpalveluksissa. Tämä näin ilmentyvä hartaus ei useinkaan ole erityisen älyllistä, sillä noita sinisiä pilviä ei useinkaan kirkasta pieninkään kullan kimallus, mutta joka tapauksessa se on aitoa omassa lajissaan, ja epäilemättä sillä on kohottava vaikutus niihin, jotka sitä kokevat.

Useimmissa tapauksissa hartaus näyttää olevan tunteena verraten häilyvä ja epämääräinen, niin että niin hieno muoto kuin se, joka on esitetty kuvassamme, on tosiaankin hyvin harvinainen.

Ankara viha

Kuva 13 on sarjassamme kenties ulkonäöltään merkillisin, ja selityksittäkin se on vaikuttava varoitus olla antautumatta mieltömän ja jumalattoman vihan valtaan. Kuten edellisissäkin tapauksissa tässäkin tunteen peittää puuska astraaliruumiin tavallisen taustaväriin hetkeksi kokonaan, mutta tässä tapauksessa voimakkaat ja eloiset ajatukset aiheuttavat ikävä kyllä ilkeyttä ja pahansuopuutta. Nytkin ne ilmentyvät kiemurina ja pyörteinä, mutta tällä kertaa sysimustina, raskaina,

13. Ankaraviha

ukkosmaisina massoina, joiden sisältä hehkuu toimintaan valmista vihaa. Tämän saman synkän pilven epämääräisempien haituvien näemme tahrivan koko astraaliruumiin, samalla kun hillittömän vihan nuolet välkähtelevät salamoina niiden keskellä. Kauhea ja todella hirvittävä näky! Ja mitä paremmin sen ymmärrämme, sitä hirvittävämmältä se näyttää. Olemme

nimittäin tekemisissä ihmisen kanssa, jonka raivo on saattanut kokonaan pois suunniltaan. Tuolloin ihminen on joksikin aikaa menettänyt kokonaan itsehillintänsä ja sen vuoksi saattaa tehdä itsensä syylliseksi tappoon tai muihin mitä kammottaviin julmuuksiin. Hän siis voi rientää millaiseen tahansa rikokseen, ja yhdessä silmänräpäyksessä hän saattaa tehdä teon, jota ei koko elämänsäkään kestävä katumus riitä sovittamaan. Ja vaikka kasvatuksesta ja hyvistä tavoista johtuva kurinalaisuus pidättäisikin hänet ulkoisesta väkivallasta, niin nuo hirvittävät salammat tunkeutuvat toisten astraaliruumiisiin kuten miekka, ja niin tuo ihminen vahingoittaa lähimmäisiään yhtä todellisesti, joskin näkymättömämmin, kuin jos hän hyökkäisi heidän kimppuunsa fyysisellä tasolla.

Tämä mielentila tulee vieläkin kammottavammaksi, jos otetaan huomioon se seikka, että samalla kun tuollainen ihminen on vaarana toisille, hän itse on täysin suojaton: vihan puuskan hetkellä hän on kokonaan intohimonsa vallassa. Haluelementaali nousee hänessä kaiken muun yläpuolelle, ja todellinen ihminen on sinä hetkenä menettänyt otteensa hänen käyttövälisestäään. Tällaisissa olosuhteissa saattaa toinen vahvempi tahto siepata haltuunsa sen, minkä hän itse on päästänyt käsistään. Toinen olento, joka on väijynyt ja odottanut tällaista tilaisuutta, saattaa tarttua tämän näin tuuliajolle joutuneen aluksen peräsimeen ja käyttää sitä toisin kuin aluksen oikea kapteeni ollessaan järjissään. Toisin sanoen sellaisina hetkinä, jolloin raivo on saattanut ihmisen suunniltaan, hänet saattaa luonteeltaan hänen kaltaisensa vainaja tai jokin elementaali, jonka värähtelyt ovat samassa tahdissa kuin häntä nyt hallitsevien värähtelyt, ottaa hänet valtoihinsa ja todella riivata häntä. Hän ei siis ole vaarana vain lähimmäisilleen, vaan hän on kauhistuttavan vaarallinen myös itselleen.

Tämä havainnolliseksi esimerkiksi valitsemamme tapaus on tietenkin äärimmäistä laatua, eikä sellainen mielentila

tavallisesti kestä kuin muutamia minuutteja. Mutta jokaisessa intohimon valtaan joutuneessa nämä tuntomerkit on havaittavissa jossain määrin, ja siksi emme voi olla huomauttamatta, että jos ihmiset vain tietäisivät, miltä he näkevien silmissä näyttävät antautuessaan tällaisten vihan puuskien valtaan, he varmaankin pitäisivät enemmän huolta välttääkseen niitä.

Intohimon puuska tyyntyy, mutta se jättää jälkensä. Tavallisen ihmisen astraaliruumiissa on aina jonkin verran tulipunaista, joka on osoituksena suuttumisen ja ärtyymisen mahdollisuudesta, ja jokainen vihan puuska jättää siihen lisänsä ja antaa koko käyttövälineen aineelle taipumuksen vastata entistä jonkin verran herkemmin näihin kovin epämiellyttäviin värähtelyihin.

Lienee syytä muistuttaa, että vaikka intohimo saattaakin olla ohimenevää laatua, se jättää kuitenkin ainiaaksi jälkensä luonnon muistiin. Vaikka pahan halun luoman elementaalisen olemassaolo lakkaakin tuon halun voimasta riippuvan ajan kulluttua, elävä kuva jää kuitenkin jäljelle sen elämän jokaisesta hetkestä, ja sen elämän aikana tehtyjen tekojen jokainen kauas kantava vaikutus tulee kerran kypsymään ehdottoman oikeudenmukaiseksi karmaksi tuon pahan halun luojalle.

Pelko

Pelon vaikutus astraaliruumiiseen on hyvin luonteenomainen. Äkillinen pelon hätkähdys valaa silmänräpäyksessä koko astraaliruumiiseen omituisia lyijynharmaata utua ja samanvärisiä vaakasuoria viivoja, jotka värähtelevät niin hirvittävän nopeasti, että niitä tuskin erottaa erillisiksi viivoiksi. Tulos on sanoin kuvaamattoman kaamea, ja on mahdotonta antaa siitä täydellistä käsitystä kuvien avulla. Kuva 14 antaa siitä sellaisen kuvan kuin paperilla voidaan esittää, mutta se tuskin voi antaa käsitystä siitä, miten kummallisella tavalla kaikki valo häipyä pois siksi aikaa pois ruumiista ja miten koko harmaa massa värisee avuttomana kuin hyytelö.

14. Pelästyminen

Tällainen muutos merkitsee hirvää pakokauhua, eikä se tavallisesti kestä kauaa. Jatkuvan pelon tai äärimmäisen hermostuneisuuden tila ilmentyy kuvatun ilmiön paljon lievemässä muodossa, mutta tuo omituinen harmaa utu ja tuo luonteenomainen väriseminen ovat aina pelon läsnäolon merkkejä.

XVII LUKU

Pysyvämmät tilat

Olemme koettaneet kuvailla muutamien sellaisten äkillisten tunteiden välitöntä vaikutusta, jotka ilmentyvät ihmisen ulomissa käyttövälineissä, ja olemme samalla selittäneet, että niin nopeasti kuin ne menevätkin ohi, ne eivät kuitenkaan häivy jättämättä pysyviä vaikutuksia sieluun. Meidän on vielä kuvailtava, miten eräät taipumukset ja luonteen tyypit ilmentyvät nähdäksemme, missä määrin kukin niistä vaikuttaa ihmisen etenemiseen hänen ylöspäin johtavalla polullaan.

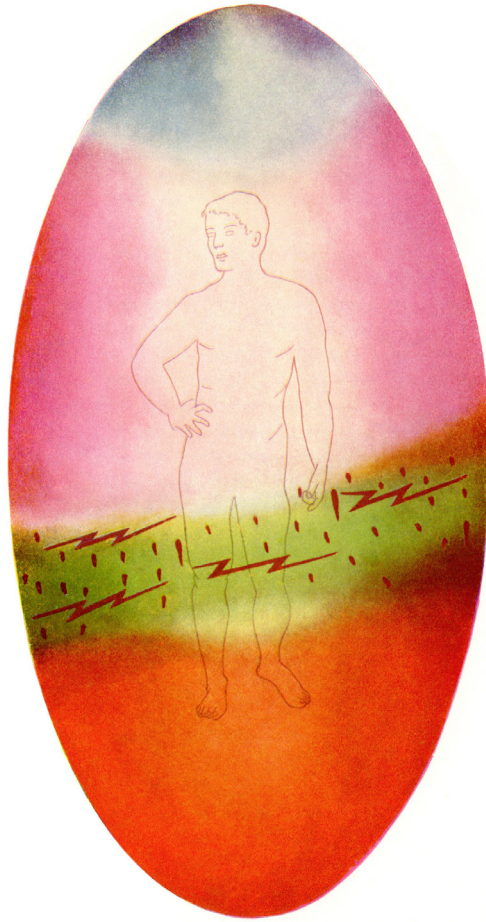
On kuitenkin eräs tekijä, joka vaikuttaa huomattavasti useimpien ihmisten elämään mutta joka ei oikeastaan kuulu mihinkään näistä luokista. Usein se ilmaantuu yhtäkkiä, ja useimmissa tapauksissa se ei kestä elinikää. Silti se ei kuitenkaan häivy niin nopeasti kuin edellä käsittelemämme sieluntilat. Joka tapauksessa se on tavallisesti kuvissa 8, 9 ja 10 kuvattujen ihmisten elämän tärkein tapahtuma, jossa persoonallisuus kohoaa joksikin aikaa itsensä yläpuolelle ja elää kokonaan tavallista paljon korkeammalla tasolla. Hyvin useissa tapauksissa se on ainoa todellinen valopilkku elämässä, joka muuten on yksitoikkoinen, alhainen ja itsekäs.

Tämä äkillinen kohoaminen tapahtuu ihmisessä hänen rakastuessaan. Niiden meistä, jotka ovat niin onnellisia, että saavat elää normaalia avarampaa ja kehittyneempää elämää, on vaikea tajuta, kuinka valtava on se hetkellinen muutos, jonka rakastuminen saa aikaan vähemmän kehittyneiden, tavallisiksi kuvaamiemme ihmisten elämässä. Niiden, jotka elävät taiteen,

musiikin, tieteen ja filosofian, maailmoja syleilevien harrastusten ja epätiteellisten ajatusten ilmapiirissä, on vaikeaa palauttaa itsensä mielikuvituksessaan sille kehitysasteelle, jonka he sivuuttivat kauan sitten, kehittymättömämmän ihmisen asteelle, jolla ollessaan ihminen on hyvin itsekeskeinen, näköpiiriltään rajoittunut, sanoin kuvaamattoman pikkumainen ja elämäkatsomukseltaan alhainen. Epäilemättä näissäkin nuoremmassa sieluissa jumalallinen piilee kätkeytyneenä, ja usein se välähtää esiin loistavan urhoollisuuden ja suurenmoisen itsensä uhraamisen muodossa. Mutta tämä kiistämätön mahdollisuus ei kuitenkaan muuta sitä tosiasiaa, että tällaiset sielut ovat nuorempia iältään ja että he tavallisissa olosuhteissa elävät sitä vähemmän kehittyneitä elämää, josta yllä on puhuttu.

Tähän näin ahtaaseen ja rajoittuneeseen elämään säteilee äkkiä valonsäde ylhäältä, ja ihmisen sisällä piilevä jumalallinen kipinä vastaa siihen hehkumalla kirkkaasti. Myöhemmin ihminen saattaa kadottaa sen taas ja hän laskeutuu jälleen arkipäivän synkkään valaistukseen, mutta mikään ei kuitenkaan voi riistää sitä kokemusta, joka kerran hänellekin avasi kultaiset portit ja joka jossain määrin paljasti hänelle korkeamman elämän ylevyyden. Hän on joka tapauksessa saanut elää sellaisen vaiheen, jolloin itse oli pidemmäksi tai lyhyemmäksi ajaksi syrjäytetty ja jolloin toinen olento oli ensimmäisellä sijalla hänen maailmassaan. Ja niin hän oppii yhden hänen kehitystaipaleensa arvokkaimmista läksyistä. Pitkien aikakausien kulluttua hän on sulattanut tämän läksyn, mutta tällä ensimmäiselläkin pilkahduksella on suunnaton merkitys egolle, ja siihen vaikutukseen, jonka se saa aikaan astraaliruumiissa, kannattaa kiinnittää erityistä huomiota.

Sen aikaan saama muutos on odottamaton ja perinpohjainen, kuten nähdään vertailemalla kuvia 10 ja 15 keskenään. Näiden kahden astraaliruumiin ei luulisi kuuluvan samalle henkilölle, niin valtava on muutos. Nähdään, että tietyt ominaisuudet

15. Rakastuneen ihmisen astraaliruumis

ovat toistaiseksi hävinneet kokonaan, että toiset ovat suunnattomasti vahvistuneet ja niiden keskinäinen asema on huomattavasti muuttunut.

Itsekkyys, petollisuus ja ahneus ovat kadonneet, ja soiki on alapuolen täyttää nyt eläimellisiä intohimoja ilmentävä punainen. Sopeutumista ilmentävän vihreän sijalle on tullut

mustasukkaisuuden omituinen ruskeanvihreä, ja tämän tunteen äärimmäistä toimeliaisuutta ilmaisevat siinä välkähtelevät vihan tulipunaiset leimahdukset.

Mutta näitä epämiellyttäviä muutoksia korvaamassa on se loistava vyöhyke ruusunpunaista, joka täyttää suuren osan soikiosta. Se on tällä kertaa hallitseva ominaispiirre ja koko astraaliruumis loistaa sen valoa. Sen vaikutuksesta on tavallisen astraaliruumiin yleinen sameus kadonnut ja kaikki värit ovat kirkkaita ja selviä, niin hyvät kuin huonotkin. Se on elämän vahvistamista eri suuntiin.

Edelleen nähdään, että hartautta ilmentävä sininen on huomattavasti parantunut, onpa ilmestynyt (niin paljon on olemus tilapäisesti ylevöitynyt) pilkku soikion yläpäähän vaaleaa violettiakin, joka ilmaisee kykyä vastata todella korkeisiin ja epäitsekäisiin ihanteisiin. Älyä ilmentävä keltainen on kuitenkin nyt kokonaan kadoksissa, mitä seikkaa kyynikko pitäisi tämän mielentilan kaikkein tunnusomaisimpana ilmiönä!

Ei näyttäisi mahdolliselta, että ihminen saattaisi tältä loistavan kohoutuneisuuden tilasta vaipua takaisin kuvassa 10 kuvattuun tilaan, mutta useimmissa tapauksissa on asianlaita sellainen, joskin ruusunpunaisen osuus jää huomattavasti suuremmaksi ja tämä väri jää heleämmäksi kuin ennen. Tämä rakastumiselämys on egon kannalta kiistämättömän arvokas ja antaa sille vahvan sysäyksen eteenpäin silloinkin, kun tuohon elämykseen liittyy paljon epämiellyttävääkin. Samoin se voimakas ja epäitsekäs kiintymys, jota lapset usein tuntevat itseään jonkin verran vanhempia ihmisiä kohtaan, on hyvin suuri tekijä heidän kehityksessään, sillä tavallisesti se on ainoastaan hyväksi – se kun on vapaa kaikista yhteyksistä alempaan eläimelliseen luontoon. Vaikka tämä kiintymys saattaakin näyttää ohimenevältä ja voi vaihtaa kohdettaan useampaankin kertaan vuodessa, on se silti hyvin todellinen kestonsa aikana ja se palvelee jaloa tarkoitusta valmentamalla käyttövälineitä vastaamaan

entistä herkemmin tuleviin voimakkaampiin värähtelyihin – aivan kuten hedelmäpuun kukka, joka ei vielä ole alkanut tehdä hedelmää ja joka näyttää olevan vailla mitään tarkoitusta mutta jolla on kuitenkin todellisuudessa tehtävänsä, se kun ei vain näytä erityisen kauniilla vaan auttaa myös nesteitä kohoamaan ylös tulevan hedelmän varalle.

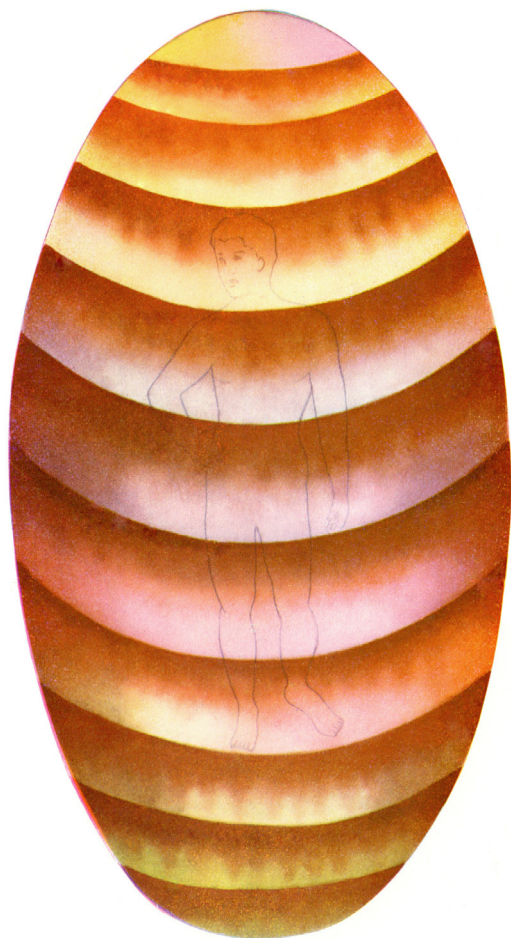
16. Ärtysisen ihmisen astraaliruumis

Ärtyisä ihminen

Siirrymme nyt tarkastelemaan sitä tapaa, jolla eräät tietyt luonnetyypit ilmenevät ihmisen eri ruumiissa. Ärtyisä ihminen on niistä hyvä esimerkki. Hänen astraaliruumiissaan on tavallisesti yhtenä silmiinpistävämpänä piirteenä leveä vyöhyke tulipunaista, kuten näkyy kuvasta 16. Mutta se, mikä hänet erityisesti erottaa muista ihmisistä, on pienet tulipunaiset pilkut, joita leijailee kaikkialla hänen astraaliruumiissaan ja jotka muistuttavat muodoltaan huutomerkkiä. Ne ovat tuloksia ärtyisyyden puuskista, joiden aiheina ovat olleet jokapäiväisen elämän alituiset pikku vastukset. Joka kerta kun jokin pikkuasia menee vinoon – kun hänen kahvinsa on kylmää, kun hän myöhästyy junasta, kun pikkulapsi kaataa hänen mustepullonsa – ärtyisä ihminen päästää kärsimättömyytensä valloilleen vihaisina huudahduksina, ja tällöin ilmestyy pieni tulipunainen pilkku ilmentämään valloilleen päästettyä tunnetta. Muutamissa tapauksissa nämä pienet kurittoman luonteen sanansaattajat lentelevät ulospäin siihen henkilöön päin, jonka hän otaksuu olevan syyllinen pieleen menneeseen asiaan, mutta useimmissa tapauksissa ne jäävät leijailemaan hänen auransa sisäpuolelleen, pysytellen astraaliruumiin aineessa ja näyttäen sellaiselta kuin kuvamme osoittaa. Nämä pilkut haalistuvat vähitellen pois, mutta uusia tulee tilalle, sillä ärtyisältä ihmiseltä ei koskaan puutu harmin aiheita.

Saituri

Toinen huomiota herättävä, mutta onneksi harvinaisempi, on se näky, joka on kuvattu kuvassa 17. Sen tausta eroaa jonkin verran tavallisesta astraaliruumiista, sillä siitä puuttuu kokonaan hartaus ja siinä on paljon vähemmän rakkautta kuin tavallisesti. Ahneus, itsekkyyys, petollisuus ja sopeutumiskyky (tai kenties pikemminkin viekkaus) ovat vahvistuneet, mutta toisaalta astraaliruumis ilmaisee hyvin vähän aistillisuutta.

17. Saiturin astraaliruumis

Merkillisimpänä omituisuutena ovat kuitenkin kummalliset yhdensuuntaiset vaakasuorat viivat, jotka juovittavat koko soikion ja antavat sen vaikutelman, kuin tällainen ihminen olisi suljettu häkkiin. Nämä raidat ovat syvän ruskeat, suorat ja yläreunaltaan selvärajaiset, mutta alempana ne sulautuvat eräänlaiseksi pilveksi. Kuvamme esittää paatunutta saituria, ja

näin äärimmäinen muoto siitä ei tietenkään ole yleinen. Mutta hyvin monilla ihmisillä näyttää olevan olemuksessaan saiturin aineksia. Sitä tosiasiaa ilmentämässä on ahneuden värien tavallista suurempi voimakkuus sekä yksi tai kaksi astraaliruumiin yläosassa sijaitsevaa raitaa, vaikka vain harvat on suljettu sellaiseen häkkiin kuin kuvassamme esitetty henkilö. Tällä saituiden paheella näyttää olevan se vaikutus, että se keskeyttää kehityksen toistaiseksi täydellisesti, ja siitä on hyvin vaikea päästä eroon, jos se on saanut lujan otteen persoonallisuudesta.

Syvä masennus

Kuvassa 12 kuvattu astraaliruumis on monessa suhteessa edellisen tapauksen kaltainen. Tässä meillä kuitenkin on ruskeiden paikalla tympeän harmaat viivat, ja saamamme vaikutelma on sanoin kuvaamattoman synkkä ja ahdistava. Tässä tapauksessa ei minkään ominaisuuden tarvitse välttämättä puuttua ja taustalla ovat astraaliruumiin tavalliset värit, mutta verhona nuo masentuneisuuden raskaat viivat. Kuvamme esittää ihmistä äärimmäisen syvän masentuneisuuden tilassa, ja luonnollisestikin tämän ja terveen astraaliruumiin välillä on monia väliasteita. Ihmisessä saattaa olla vain muutamia masentuneisuuden raitoja ja nekin voivat olla ohimeneviä. On olemassa niinkin lieviä ja lyhytaikaisia tapauksia, että masentuneisuuden pilvellä ei ole aikaa järjestyä raidoiksi. Kuitenkin on aivan liikaa sellaisia ihmisiä, jotka antautuvat näiden tunteiden valtaan ja antavat epätoivon sumun kiertyä ympärilleen, kunnes lopulta maailma näyttää aivan mustalta käsittämättä lainkaan, että he siten vain hidastuttavat vakavasti omaa kehitystään ja hukkaavat monia hyviä tilaisuuksia ja lisäksi tuottavat tarpeetonta kärsimystä kanssaihmisilleen. Mikään sielun tila ei ole niin tarttuva kuin tämä masentuneisuuden tunne, sillä sen värähtelyt säteilevät kaikkiin suuntiin ja vaikuttavat lamaannuttavasti ja kuolettavasti kaikkiin niiden piiriin joutuviin astraaliruumiisiin,

18. Masentuneen ihmisen astraaliruumis

olivatpa ne egot, joihin nämä astraaliruumiit kuuluvat, ruumiilistuneina tai ei. Ihminen, joka antaa masentuneisuudelle valtaa, on siten vahingoksi ja vaaraksi sekä eläville että vainajille, sillä näinä yllirasittuneisuuden ja hermostuneisuuden aikoina on useimpien ihmisten vaikea vastustaa näitä synkkiä värähtelyjä. Näiltä kaameilta värähtelyiltä ovat turvassa ainoastaan

sellaiset ihmiset, jotka ymmärtävät jotakin elämän tarkoituksesta ja jotka katselevat sitä filosofian ja terveen järjen kannalta ja tajuavat, että ihmisen velvollisuus on olla onnellinen, koska se on Logoksen tarkoitus. Teosofin pitäisi olla oitis erotettavissa kaikista muista ehdottoman, kaikissa oloissa osoittamansa tyyneyden ja toisten auttamisesta tuntemansa säteilevän ilon nojalla. Kaikeksi onneksi hyvät vaikutukset leviävät yhtä herkästi kuin pahatkin. Ihminen, joka on kyllin viisas tullakseen onnen lähteeksi toisille – todelliseksi auringoksi, joka levittää valoa ja iloa kaikkialle ympärillensä ja joka siis toimii yhteistyössä Jumalan kanssa, on kaiken ilon alkulähde. Tällä tavoin on meillä jokaisella tilaisuus olla apuna murtamassa masentuneisuuden synkkiä kahleita ja saattamassa sieluja jumalallisen rakkauden ihanaan päivänvaloon.

Uskonnollinen tyyppi

On hyödyllistä päättää astraaliruumiin osoittamien erikoisilmiöiden käsittely tarkastelemalla kahta hyvin erilaista tyyppiä, sillä niiden vertaileminen keskenään on monessakin suhteessa opettavaista. Ensimmäinen näistä tyypeistä on esitetty kuvassa 19, ja sanomme sitä uskonnolliseksi tyyppiä. Hänen luonteenpiirteensä käyvät ilmi hänen väreistään. Näemme hänen astraaliruumiinsa ylimmässä kärjessä heikon häivähdyksen violettia, mikä osoittaa, että korkeat ihanteet voivat saada hänessä vastakaikua. Hänen kaikkein silmiinpistävin piirteensä on sinisen epätavallinen kehitys, joka todistaa hänessä olevan voimakasta uskonnollista tunnetta, mutta valitettavasti vain hyvin pieni määrä siitä on epäitsekkään uskonnollisuuden puhdasta sineä ja suurin osa siitä on tummaa ja jonkin verran sameaa osoittaen, että uskonnolliseen tunteeseen liittyy paljon omanvoitonpyyntiä.

Keltaisen hyvin vähäinen osuus ilmaisee, että hänellä on hyvin vähän älyä ohjaamassa hänen uskonnollisuuttaan järkeviin

19. Uskonnollinen tyyppi

puitteisiin ja suojelemassa häntä vajoamasta tolkuttomaan hurskasteluun. Hänessä on melko paljon rakkautta ja sopeutumiskykyä, joskaan se ei ole erityisen korkea-asteista. Mutta värien ilmentämä aistillisuus on määrältään tavallista paljon suurempi, ja myös petollisuus ja itsekkyyks ovat hyvin huomiota herättäviä. On merkillinen tosiasia, että aistillisuus ja

uskonnollinen luonteenlaatu nähdään usein yhdessä. Tämä näyttäisi viittaavan siihen, että niiden välillä täytyy olla jokin piilevä yhdysside – tai siihen, että molemmat ovat sellaisen ihmisen luonteenpiirteitä, joka elää pääasiassa tunteissaan ja on niiden hallitsema sen sijaan, että hän ohjaisi niitä järjellään. Toinen huomiota ansaitseva seikka on värien epätasainen jakautuminen ja ääriivojen epämääräisyys: ne kaikki sulautuvat yhteen, eikä missään ole selviä rajalinjoja. Tämä seikka kuvaa sattuvasti uskonnollisen ihmisen käsitteiden epämääräisyyttä.

On pidettävä tarkasti mielessä, että tässä – kuten toisissakin luvuissa – olemme tekemisissä tavallisen ihmisen eri toisintojen kanssa. Siksi tämäkin on tavallisen, älyltään kehittymättömän ihmisen astraaliruumis – ei suinkaan kehittyneen uskonnollisen ihmisen, jonka uskonnollisuus pohjautuu täyteen ymmärrykseen ja on järjen ohjaamaa.

Tieteellinen tyyppi

Lukija ei voi olla hämmästyttä nähdessään sen vastakoh-taisuuden, joka hallitsee kuvassa 20 esitetyn ja edellä kuvaa-mamme astraaliruumiin välillä. Näemme kuvassa 19 pääpiir-teinä jonkinlaisen uskonnollisuuden ja aistillisuuden, kun taas älyä on mitätön määrä. Kuvassa 20 emme näe uskonnollisuut-ta ollenkaan, ja aistillisuuttakin on keskimääräistä vähemmän, mutta sen sijaan järki on kehittynyt hyvin epätavalliseen as-teeseen. Sekä rakkautta että sopeutumiskykyä on jokseenkin vähän, ja ne ovat laadultaan keskinkertaisia. Älyllinen kehitys on ilmeisesti varjostanut niiden kehitystä, koska kyseessä ole-va ihmistyyppi ei ole kehityksessään niin pitkällä, että se voisi omata kaikki nämä ominaisuudet korkeammissa muodoissaan. Lisäksi on vielä runsaasti itsekkyyttä ja ahneutta, onpa jonkin verran kateuttakin näkyvissä. Mutta huomattavana erikoispiir-teenä tällaisessa ihmisessä on merkittävä osuus kullankeltais-ta, joka ilmentää hyvin kehittyynyttä mutta pääasiassa tiedon

20. Tieteellinen tyyppi

hankkimiseen suuntautuvaa älyä. Keskeltä kohoava suunnattoman suuri kartio heleää oranssia on osoitus voimakkaasta, tuohon tietoon kohdistuvasta ylpeydestä ja kunnianhimosta, mutta toisaalta oranssiin liittyvä keltainen vivahdus osoittaa, että tällaisen ihmisen äly ei ole alistettu palvelemaan pelkätään itsekkäitä pyyteitä.

On vielä huomattava, että tieteellisellä ja järjestelmällisellä luonteella on selvästi erotettava vaikutus värien asettumiseen astraaliruumiissa: niillä on taipumus järjestyä säännöllisiksi juoviksi ja näiden juovien väliset rajat ovat selvemmät kuin edellisessä kuvassa.

On selvää, että kuvissa 19 ja 20 kuvatut ruumiit ovat näytteitä epätasaisesta kehityksestä, ja niinpä kummallakin niistä on hyvät ja huonot puolensa. Siirrymme nyt käsittelemään kehittyneempien ihmisten käyttövälineitä – ihmisten, jotka omaavat kaikki nämä eri ominaisuudet paljon suuremmassa määrin mutta joissa ne ovat tasapainossa, niin etteivät ne tukahduta tai alista vaan tukevat ja vahvistavat toistaan.

XVIII LUKU

Kehittynyt ihminen

Sana ”kehittynyt” on merkitykseltään suhteellinen, ja siksi on tarpeen selittää lähemmin, mitä sillä tässä tarkoitetaan. Tässä luvussa kuvatut käyttövälineet saattaa omata kuka tahansa puhdashenkinen ihminen, joka on päättäväisesti ja älykkäästi asettanut kiintymyksensä maallisia asioita korkeammalle. Ne eivät ole sellaisen ihmisen, joka on jo päässyt pitkälle sillä tiellä, joka johtaa adeptiuteen, sillä siinä tapauksessa huomaisimme melkoisia eroavaisuuksia sekä koossa että värien ryhmityksessä. Mutta ne ilmaisevat selvästi, että ihminen, jonka ilmennyksiä ne ovat, on korkeamman totuuden etsijä – sellainen, joka on kohonnut pelkästään maallisten pyyteiden yläpuolelle ja joka elää jonkin ihanteen hyväksi. Sellaisten joukossa saattaa olla muutamia, jotka ovat erityisesti kehittyneet tiettyyn suuntaan tai toiseen, mutta tässä kuitenkin tarkoitamme kehittyneellä ihmisellä tasasuhtaista ihmistä, tyypillistä kuvatun tason ihmistä.

Tutkikaamme ensin kuvaa 21, joka esittää kehittyneen ihmisen syyruumista. Vertailemalla sitä kuviin 5 ja 8 saamme nähdä, kuinka paljon ihminen on kehittynyt ja kuinka tämä kehitys ilmenee hänen syyruumiissaan. Huomaamme siihen kehittyneen monia hienoja ominaisuuksia, sillä syyruumiin kimaltelevan kalvon täyttävät nyt mitä ihanimmat värit, jotka ilmentävät hienostuneen ja henkistyneen älyn opastaman rakkauden, uskonnollisuuden ja myötätunnon korkeammat muodot ja jumaluuteen kurottuvat pyrkimykset. Ottakaamme

tähän *Älytaso ja taivasmaailma* -nimisestä kirjasta seuraava poiminto:

”Kokoonpantuna hienon hienosta ja eteerisestä aineesta, voimakkaan elävänä ja elävää loistetta sykkivänä syyruumis tulee kehityksensä edetessä leimahtelevien värien säteileväksi palloksi, jonka korkeat värähtelyt lähettävät värähtelemään sen pinnalle alati vaihtuvia värisävyjä, joista maan päällä ei tiedetä mitään: niin loistavia, pehmeitä ja kirkkaita, ettei sanat pysty niitä kuvailemaan. Ottakaamme Egyptin auringonlaskun värit ja lisätkäämme niihin Englannin iltataivaan ihmeellinen pehmeys ja korottakaamme nämä itsensä yläpuolelle kirkkaudessa, kuulakkuudessa ja loistavuudessa yhtä paljon kuin ne ovat lasten värilaatikon värien yläpuolella. Eikä sittenkään kukaan, joka ei ole niitä nähnyt, voi kuvitella näiden säteilevien pallojen kauneutta sellaisena, kuinka se loistaa tämän tason selvänäölle.

Nämä kaikki syyruumiit ovat eräältä korkeammalta tasolta peräisin olevan loisteen täyttämiä. Tuohon tasoon palloja yhdistää voimakkaan valon muodostama värähtelevä rihma, joka tuo mieleemme Dzyanin säkeistöjen sanat: ’Kipinä riippuu liekistä Fohatin hienoimmassa rihmassa.’ Ja sitä mukaa kuin sielu kasvaa ja tulee kykeneväksi ottamaan vastaan yhä enemmän jumalallisen hengen ehtymättömästä merestä. Tuo henki vuotaa alas tuo rihma uomanaan, joka levenee muodostuen yhä avarammaksi väyläksi jumalallisen hengen virralle, niin että sitä voitaisiin lähimmällä alatasolla kuvailla taivasta ja maata yhdistäväksi vesipatsaaksi ja vieläkin korkeammilla tasoilla suureksi palloksi, jonka kautta elämän virta syöksyy alas, kunnes lopulta syyruumis näyttää sulavan sisään virtaavaan valoon. Tähän soveltuvat Dzyanin säkeistöjen sanat: ’Tarkkaajan ja hänen varjonsa välinen rihma tulee vahvemmaksi ja loistavammaksi jokaisessa muutoksessa. Aamun valo on muuttunut keskipäivän paisteeksi. Tämä on sinun nykyinen pyöräsi, sanoi liekki kipinälle. Sinä olet minä, minun kuvani ja varjoni.

Minä olen pukenut itseni sinuun, ja sinä olet minun vahanini-päivään nähden. Ole kanssamme silloin, kun sinä tulet jälleen minuksi ja muiksi, itsekseksi ja minuksi.”

Kuinka toivotonta onkaan yrittää kuvailla kaikkea tuota kauneutta paperilla! Kuitenkin kuviemme tekijän on onnistunut antaa aavistus siitä, mitä mikään sivellin ei pysty maa-laamaan, ja vaikka onnistuneinkin fyysinen kuva on kaukana tuosta korkeasta todellisuudesta, antaa se sittenkin mielikuvi-tuksellemme lähtökohdan yrittäessämme päästä siitä edes jon-kinlaiseen käsitykseen.

Me emme saa jättää mainitsematta erästä kehittyneen ih-misen kaikkein ylevintä ominaisuutta: hänen kykyään olla uo-mana korkeammille voimille. Huomattava nimittäin on, että hänen syyruumiistaan vuotaa korkeampaa voimaa eri tahoille, sillä hänen epätsekkyytensä, avuliaisuutensa ja valmiutensa tekee jumalalliselle voimalle mahdolliseksi laskeutua hänen päälleen jatkuvana virtana ja tavoittaa hänen kauttaan monia sellaisia ihmisiä, jotka eivät vielä ole kyllin vahvoja ottamaan vastaan sitä suoraan. Täten Jumalan almujenjakajaksi tulemi-nen on tosiaankin etuoikeus, jota kannattaa tavoitella ja joka on saavutettavissamme.

Se loistavien säteiden kruunu, joka laskeutuu ruumiin ylä-osasta, ilmentää henkisten pyrkimysten toimintaa ja lisää suu-resti tällaisen ihmisen ulkokuoren kauneutta ja ylevyyttä. Se kohoo aina hänen syyruumistaan, olkoonpa alempi ihminen fyysisillä tasoilla millaisissa toimissa tahansa, sillä siitä lähtien, jolloin ihmisen sielu on kerran valveutunut tasollaan ja alkaa ymmärtää jossain määrin itseään ja suhdettaan jumalalliseen, hän katsoo aina ylöspäin kohti sitä lähdettä, josta hän on ker-ran lähtenyt, kokonaan riippumatta siitä, millaisen toiminnan lähteenä hän on alemmilla tasoilla. Me emme saa koskaan unohtaa, kuinka vähäinen ja osittainen ilmaus itsestään jaloin-kin persoonallisuus saattaa olla. Siksi korkeampi ihminen

21. Kehittyneen ihmisen syyruumis

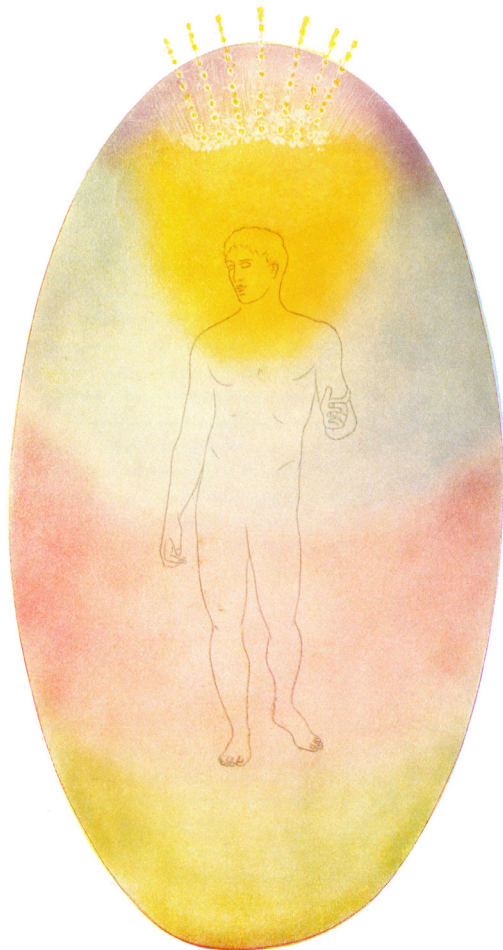
voi katsellessaan tasollaan ympärilleen nähdä eteensä avautuvan niin avaria mahdollisuuksia, ettei meillä ole niistä tällä rajoittuneen fyysisen elämän tasolla usein aavistustakaan.

Tämä ylöspäin virtaava henkinen pyrkimys, joka saa aikaan loistavan kruunun kehittyneelle ihmiselle, on itsessään kanava, jonka kautta jumalallinen voima laskeutuu, niin että mitä

voimakkaammiksi hänen pyrkimyksensä tulevat, sitä runsaampi on armon määrä korkeudesta.

Kehittyneen ihmisen mentaaliruumis

Ollessaan tekemisissä tavallista kehittyneemmän ihmisen kanssa havainnoitsija ei voi olla hämmästyttä todetessaan, että tämän eri käyttövälineet eivät ole ainoastaan tulleet

22. Kehittyneen ihmisen mentaaliruumis

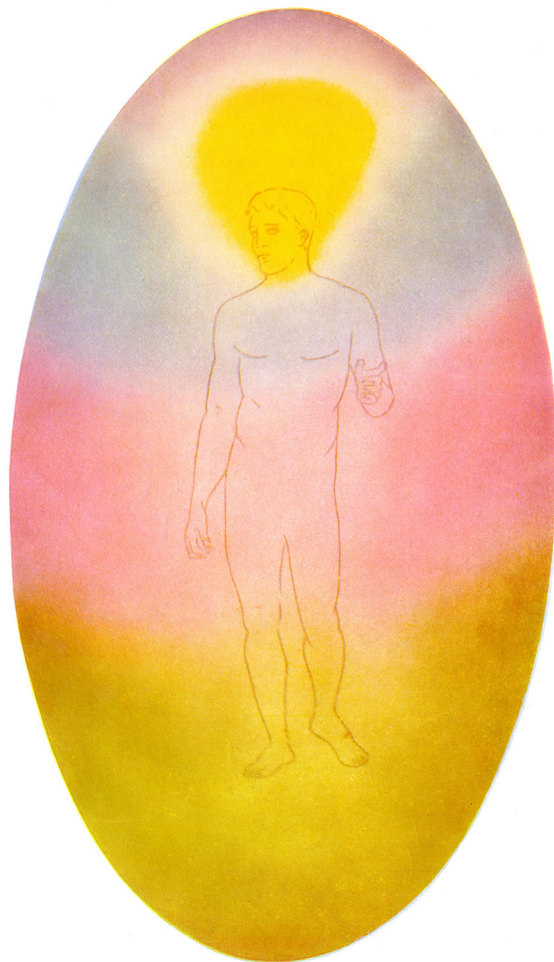
huomattavasti hienommiksi ja kehittyneemmiksi, vaan myös paljon enemmän toisiaan muistuttaviksi. Ottamatta lukuun niitä eroja, joita voitaisiin nimittää värien oktaaveiksi – tarkoittamme mentaalitason alempien ja ylempien kerrosten värisävyjen välisiä eroja – kuva 22 on miltei tarkka jäljennös kuvasta 21, ja kuvien 22 ja 23 välinen yhtäläisyys on kenties vieläkin silmiinpistävämpi, joskin niitä vertaillen meidän on pidettävä mielessä, että astraalitason värit ovat vuorostaan eri oktaavia kuin alimmankin mentaalitason.

Yhtä valaisevaa on vertailla keskenään kuvia 22, 9 ja 6, sillä niiden vertaileminen osoittaa meille, miten kehitys raakalaisesta epätsekkääksi ihmiseksi ilmenee mentaaliruumiissa. Tarkastelu on osoittava, että ylpeys, viha ja itsekkyyks ovat kokonaan hävinneet. Jäljelle jääneet värit eivät ole vain laajentuneet siinä määrin, että ne täyttävät koko soikion, vaan ne ovat lisäksi parantuneet sävyiltään niin, että ne antavat aivan toisen laisen vaikutelman. Jokainen niistä on entistä hienompi ja herkempi, sillä niistä kaikki itseen liittyvät ajatukset ovat hävinneet. Ja lisäksi mentaaliruumiiseen on ilmestynyt puhdasta violettia ja kultaisia tähtiä, jotka ovat merkinä uusista suurista ominaisuuksista. Se ylhäältä laskeutuva voima, jonka me näimme säteilevän tällaisen ihmisen syyruumiin kautta, vaikuttaa myös älyruumiin kautta, joskin hieman vähäisemmällä voimalla. Kokonaisuutena katsoen tämä on hyvin kaunis, jo pitkälle kehittynyt mentaaliruumis, joka sisältää mitä parhaimman lupauksen nopeasta kehityksestä Polulla sitten, kun sille astumisen aika on tullut.

Kehittyneen ihmisen astraaliruumis

Kehittyneen ihmisen astraaliruumis, joka on kuvassa 23, muistuttaa, suuresti hänen mentaalista ruumistaan. Tosiasiassa se on milteipä yksinomaan vain mentaaliruumiin heijastusta astraalitason karkeassa aineessa. Tämä taas merkitsee, että

tällaisen ihmisen halut ovat kokonaan mielen hallitsevia ja ettei hän enää ole vaarassa joutua järjen vahvalta perustalta suistetuksi ja villi-ihmisten lailla tunteiden ja halujen riepottelunsa. Koska hän ei vielä ole lopullisesti Polulla, hän on yhä altis satunnaiselle ärtyisyydelle ja monenlaisille ei toivotuille haluille. Mutta hän tietää niin paljon, että hän osaa hillitä näitä

23. Kehittyneen ihmisen astraaliruumis

alempia ilmauksia ja käydä sotaa niitä vastaan aina niiden ilmaantuessa, jottei hän enää antaisi niille periksi. Vaikka ne siis tilapäisesti saavatkin aikaan muutoksia hänen astraaliruumiinsa, ne eivät kuitenkaan jätä siihen juuri mitään pysyvempiä jälkiä, kun niitä vastassa ovat hänen korkeampien ominaisuuksiensa paljon voimakkaammat värähtelyt.

Aivan samalla tavalla, mutta kehityksen vieläkin myöhemmällä asteella, mentaaliruumis puolestaan tulee kausaaliruumiin heijastukseksi, nimittäin sen jälkeen kun ihminen on oppinut seuraamaan korkeamman itsensä johdatteluja ja ohjaamaan järkeään yksinomaan niiden avulla.

Astraaliruumista esittävä kuva nostaa eteemme erään mielenkiintoisen tosiasian, joka on yhteydessä älyä merkitsevän keltaisen valon kanssa. Kun sitä on soikiossa, se on sijoittunut sen yläosaan, pään läheisyyteen. Tähän pohjautuu tieto pyhimyksien päätä ympäröivästä sädekehästä, glooriasta, sillä tämä keltainen on astraaliruumiin väreistä kaikkein silmiinpistävin ja siksi se on helpoimmin sellaisen havaittavissa, joka on tulossa selvänäköiseksi. Se voidaan silloin tällöin nähdä ilman astraalistakin selvänäköä. Sillä kun tavallista kehittyneempi henkilö ponnistaa voimiaan jossakin tilanteessa, esimerkiksi saarnatessaan tai pitäessään puhetta, hänen älylliset kykynsä ovat epätavallisen voimakkaassa toiminnassa, ja siksi myös astraaliruumiin keltainen väri on tavallista vahvempi. Muutamisissa havaitsemisiani tapauksissa se on tunkeutunut fyysisen näkökyvyn rajojen tälle puolelle, niin että sen ovat havainneet sellaisetkin henkilöt, joilla ei ole fyysistä tasoa korkeampaa näköä. Tällaisia tapauksia ei ole käsitettävä niin, että astraaliset värähtelyt hidastuisivat niin paljon, että ne vajonaisivat astraalista ja fyysistä erottavan rajan alapuolelle, vaan niin että ne tulevat siinä määrin tavallista voimakkaammiksi, että ne kykenevät herättämään resonoivia värähtelyjä myös fyysisen tason karkeassa ja raskasliikkeisessä aineessa. Ei ole

epäilystäkään, että joko tilapäiset pilkahdukset tästä ilmiöstä tai sellaisilta henkilöiltä periytynyt tieto, jotka ovat pystyneet näkemään, ovat olleet perustana keskiaikaisten taiteilijoiden käsityksille pyhimyksien päätä ympäröivästä sädekehästä. Muistettakoon vielä, että heidän maalauksissaan Kristuksen päätä ympäröivässä sädekehässä on tavallisesti risti. Tämä taas on salatieteellisesti ajateltuna hyvinkin mahdollista, sillä korkealle kehittyneiden ihmisten aurassa on usein havaittu esiintyvän erilaisia geometrisia kuvioita, jotka merkitsevät yleviä ja kauas tähtääviä ajatuksia.⁸

Lukijan kannattaa vertailla esittämiämme kuvia huolellisesti keskenään, ensinnäkin tarkastellakseen kutakin syyruumista suhteessa mentaaliseen ja astraaliseen ruumiiseen, jotka ovat syyruumiin osittaisia ilmauksia, voidaksensa tajuta näiden eri käyttövälineiden välisiä yhteyksiä, ja toisekseen vertailla kuvien 7, 10 ja 23 astraaliruumiita keskenään oivaltaakseen, kuinka kehitys ilmenee haluruumiissa, joka luonnollisesti on kaikista näkymättömistä käyttövälineistä kaikkein helpoin nähdä selvänäköisesti ja joka todellisuudessa on ainoa noista käyttövälineistä, jota tavallinen psyykkisesti kehittynyt ihminen kykenee ollenkaan näkemään. Samanlaisia vertailuja voidaan tehdä kuvien 6, 9 ja 22, samoin myös kuvien 5, 8 ja 21 kesken, sillä vertailemalla niitä voidaan tutkia ihmisen kehityksen ilmentymistä hänen korkeammissa ruumiissaan.

Teosofisessa kirjallisuudessa on useita kirjoja, jotka käsittelevät kaiken tämän kehityksen toista puolta ja joissa selvitetään eri kehitysasteiden edellyttämistä moraalisista kelpoisuusvaatimuksista. Tämä on mitä mielenkiintoisin asia, mutta jonkin verran syrjässä kirjamme varsinaisista kysymyksistä.⁹

⁸ Ks. Annie Besantin kirjoitusta *Ajatusmuodoista*. [Lucifer, September 1896.]

⁹ Ne, jotka tahtovat perehtyä tähän asiaan lähemmin, tutustukoot kirjaani *Invisible Helpers* (Näkymättömät auttajat) tai Annie Besantin kirjoihin *In the Outer Court* (Esipihassa) ja *Path of Discipleship* (Oppilaanaolon Polku).

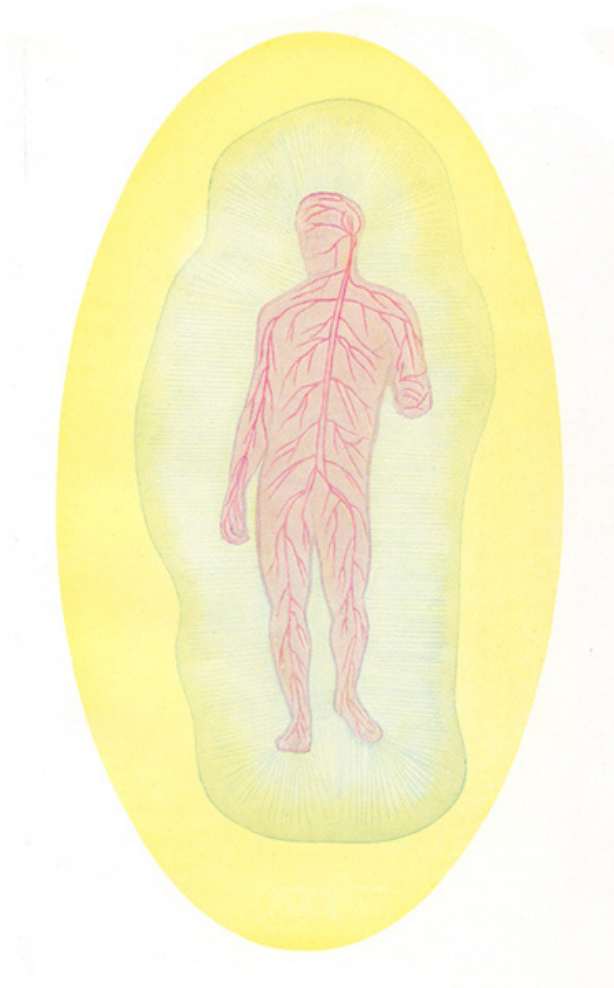
Nämä kirjat antavat jonkinlaisen käsityksen, ei ainoastaan kehityksen ehdoista, vaan myös sen päämäärästä ja siltä ylevästä tulevaisuudesta, joka odottaa meitä täytettyämme nuo ehdot – sitten kun me käytyämme tässä vanhassa suurenmoisessa maailmassamme läpi monet jälleensyntymiset olemme vihdoinkin oppineet ne läksyt, jotka sen fyysisen elämän oli meille annettava. Silloin me olemme saavuttaneet sen ”ylösnousemuksen”, jota Paavali niin hartaasti tavoitteli, sillä silloin olemme vapaita sekä kuolemasta että syntymisestä ja olemme jättäneet taaksemme välttämättömyyden kiertokulun ja olemme ikuisesti vapaita – vapaita auttamaan kanssaihmissämme sillä Polulla, jota me itse olemme kulkeneet, kunnes hekin ovat saavuttaneet saman valon ja voiton kuin mekin. Sillä se on tuleva kerran jokaisen osalle, ja sen saavuttaminen on vain ajan kysymys, olipa sielu kuinka nuori tahansa. Ei ole epäilystäkään siitä, että jokainen kerran tulee ”vapahdetuksi”, sillä ei ole mitään muuta kuin kunkin ihmisen omat erehdykset ja tietämättömyys, joista jokaisen on tultava vapahdetuksi. Siksi meillä on oikeus puhua ei vain ”ikuisesta toivosta”, vaan myös ikuisesta varmuudesta. Jokainen on kerran saavuttava tuon korkean maalin, sillä se on Jumalan tahto heidän suhteensa, ja se oli ainoa tarkoitusperä, jonka vuoksi Hän on ylipäätään kutsunut heidät olemassaoloon. Maailmakin edistyy ja sitä elähdyttävät voimat kehittyvät, ja varmasti tämä aamunsarastus on kasvava keskipäivän loistoksi. Eteemme avautuvien kehitysnäkymien loppua ei tarkinkaan silmä voi nähdä. Me tiedämme vain, että ne tulevat laajenemaan sanomattoman loistaviksi ja jumalallisiksi.

XIX LUKU

Terveysaura

Edellä olemme käsitelleet yksinomaan niitä ihmisen ruumiita, jotka ovat yhteydessä korkeampien tasojen kanssa. Mutta käsittelymme ei olisi täydellinen, jos jättäisimme koskettelematta sen hienon hienoksi jakautuneen fyysisen aineen, jonka selvänäkö toteaa ihmisen auran osaksi. Suuri osa tuosta aineesta on eetterisessä tilassa ja muodostaa sen, mitä usein sanotaan eetteriseksi kaksoispuoleksi. Se ei ole mikään erillinen käyttöväline, vaan on sitä pidettävä vain fyysisen ruumiin osana. Selvänäköiselle se näkyy selvästi heikosti valoisana, harmaan violettisena utumassana, joka läpäisee fyysisen ruumiin karkeamman osan ja ulottuu jonkin verran sen ulkopuolelle, kuten näkyy kuvista 24 ja 25. Tämä eetterinen aine on yhdysside astraalisen ja fyysisen välillä, mutta sillä on vielä lisäksi hyvin tärkeä tehtävä olla elinvoiman käyttövälineenä fyysisellä tasolla.

Tämä elinvoima vuotaa meihin auringosta, joka on elämän lähde sekä sisäisessä merkityksessä että olemalla valoa ja lämpöä ulkomaailmalle. Maan ilmakehä on aina täynnä tätä voimaa, mutta sen toiminta on erityisen voimakasta kirkaassa päivänpaisteessa, ja meidän fyysinen ruumiimme elää vain imemällä sitä itseensä alituisen. Tämän elinvoiman imeminen on yksi pernaksi nimittämämme elimen eetterisen kaksoispuolen tehtävistä. Pernalla on se merkillinen ominaisuus, että se käsittelee ja muuntaa tuon voiman sen kulkiessa tämän elimen läpi aivan toisenlaiseksi.

24. Normaali terveysaura

Tämä voima itsessään on luonnollisestikin näkymätön, kuten yleensä kaikki voimat. Ollessaan meitä ympäröivässä ilmakehässä se pukeutuu miljooniksi pieniksi osasiksi, jotka ovat värittömiä mutta kiivaassa toiminnassa. Mutta jouduttuaan pernan kautta ihmisruumiiseen nämä osaset saavat kuniin vaalean ruusunpunaisen värin, ja ne virtaavat jatkuvasti

hermoja pitkin koko ruumiin läpi, aivan kuten verisolut virtaavat valtimoita ja laskimoita pitkin, aivojen toimiessa eetteriosasten keskuksena, kuten sydän verisolujen. Kuvissamme on koetettu antaa jonkinlainen käsitys tämän eetterivirran yleisestä ulkonäöstä, mutta sitä ei saa pitää minään tarkkana hermoston karttana.

On selvää, että tämä eetterivirta on välttämätön hermoston säännölliselle toiminnalle, sillä jos se keskeytyy, ei ole mitään aistimuksia. Me tiedämme, kuinka jäsenemme voivat puuttua kylmästä siinä määrin, etteivät ne tunne kosketusta. Tämän tunnottomuuden syynä on se, ettei elinvoimaa enää virtaa tuossa jäsenessä. Voitaisiin toki otaksua, että se johtuisi pikemminkin puuttuvasta verenkierrosta, mutta ne, jotka ovat tutkineet hypnoottisia ilmiöitä, tietävät, että samanlaisen tunnottomuuden synnyttäminen magneettisten sivelyjen avulla on eräs tavallisimpia mesmeriläisen hypnotismin kokeita. Tällainen hypnoottinen tunnottomuus ei vaikuta verenkiertoon, sillä sen alainen jäsen pysyy lämpimänä, mutta se keskeyttää koehenkilön oman elämänvirran kierron, ja asettaa tilalle hypnotisoijan elämänvirran. Koehenkilön hermot ovat paikallaan ja – mikäli fyysinen silmä voi nähdä – myös täydessä toimintakunnossa, ja kuitenkin ne eivät täytä tehtävänsä olla viestiä aivoille, sillä kyseisessä hypnoottisessa tilassa ei se eetterivirta, joka elähdyttää hermoja, ole yhteydessä koehenkilön aivojen, vaan hypnotisoijan aivojen kanssa.

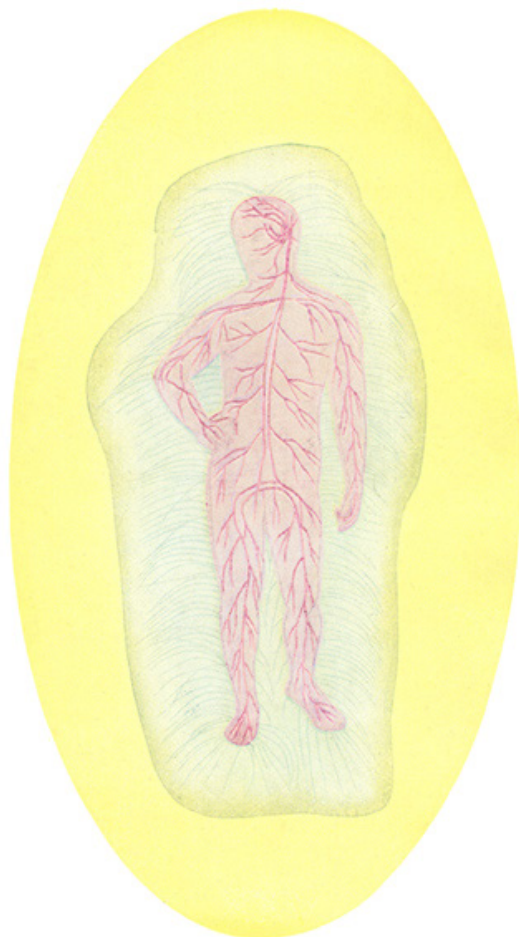
Terveessä ihmisessä perna suorittaa työnsä niin runsaskätisellä tavalla, että sen muokkaamaa elinvoimaa on aina hyvin suuret määrät, niin että sitä liikenee säteilemään ruumiista kaikkiin suuntiin. Siksi pä täysin terve henkilö kykenee jakamaan sitä toisillekin, ei vain tarkoituksellisesti, esimerkiksi mesmeristen sivelyjen avulla, vaan myös tiedostamattomasti säteilemällä toisiin jatkuvasti elinvoimaa. Toisaalta taas henkilö, joka heikkoudesta tai muusta syystä ei kykene

käsitlemään omaksi tarpeekseen riittävää määrää maailman elinvoimaa, toimii joskus yhtä tiedostamattomasti eräänlaisena sieninä imien jo käsiteltyä elinvoimaa varsinkin niistä herkistä ihmisistä, jotka epäonnekseen joutuvat heidän kanssaan kosketuksiin, epäilemättä hyötyen siitä itse lyhytaikaisesti, mutta tuottaen monesti vakavaa vahinkoa hänen lähettyvilleen sattuneille uhreille. Luultavasti useimmat ihmiset ovat kokeneet tätä vähäisemmässä määrin ja ovat havainneet, että heidän tuttaviansa joukossa on sellaisia, joiden käyntien jälkeen he tuntevat aina selittämätöntä uupumusta ja voimattomuutta. Ja samanlaista väsymystä tuntevat usein ihmiset, jotka ovat mukana spiritistisissä istunnoissa turvautumatta mihinkään erityisiin varokeinoihin ilmiöiden aiheuttaman hermovoiman pois vuo- tamisen varalta.

Tämä säteily saa aikaan hyvin silmiinpistävän vaikutuksen siinä, mitä voitaisiin nimittää ihmisen auran fyysiseksi osaksi. On tunnettu tosiasia, että fyysisen aineen pienen pieniä osasia sinkoilee alinomaa ihmisen ruumiista näkymättömänä hikoiluna ja muissa muodoissa, ja nämä hiukkaset näkyvät selvänäölle hentona harmaana utuna. Useissa tapauksissa nämä hiukkaset ovat kiteitä, ja sen vuoksi ne nähdään eräissä geometrisissä muodoissa, joista suolakiteet ovat tavallisimpia. Tätä ihmisen ympäristön puhtaasti fyysistä puolta nimitetään joskus terveysauraksi sen tosiasian nojalla, että sen tilaan vaikuttaa suuresti sen ruumiin terveys, josta se säteilee. Se on heikosti vaalean sinistä, melkeinpä väritöntä, ja se näyttää olevan juovikas, toisin sanoen se on täynnä loputtomasti suoraa, ruumiin huokosista tasaisesti kaikkiin suuntiin säteileviä viivoja, tai pikemminkin se on niistä kokoonpantu. Noiden viivojen asento on edellä kuvatun lainen niiden normaalissa tilassa, missä ruumis on täysin terve. Silloin ne kulkevat erillään toisistaan ja ovat niin yhdensuuntaiset kuin niiden säteileminen suinkin sallii. Mutta sairauden kohdatessa tapahtuu heti

paikalla täydellinen muutos: sairastunutta kohtaa lähellä olevat viivat tulevat säännötmiksi, levittäytyvät kaikkiin suuntiin täysin sekaisin tai taipuvat alaspäin hervottomina kuin nuutuneiden kukkien varret.

Tämän omituisen ilmiön syy on mielenkiintoinen, nimittäin se, että terveystauran viivojen jäykkyys ja yhdensuuntaisuus

25. Sairaahan ihmisen terveystaura

johtuu terveen ruumiin elinvoiman jatkuvasta säteilystä. Niin pian kuin tämä säteily lakkaa, viivat joutuvat, kuten sanottu, sekasorron tilaan. Sitä mukaa kuin potilas toipuu, palautuu tämän magneettisen elinvoiman normaali säteily vähitellen, ja samalla terveysauran viivat saavat takaisin säännöllisen yhdensuuntaisen asentonsa. Niin kauan kuin viivat ovat jäykkiä ja suoria ja elinvoima säteilee tasaisesti niiden lomitse, näyttää ruumis olevan milteipä täysin suojattu vahingollisten fyysisten vaikutusten hyökkäyksiltä. Niinpä elinvoiman säteily torjuu esimerkiksi taudinsiemenet tai kuljettaa ne pois ruumiista, jos ne ovat jo päässeet sen sisäpuolelle. Mutta jos syystä tai toisesta – heikkoudesta, haavojen tai loukkaantumisten vuoksi, liikarastituksesta, äärimmäisestä masentuneisuudesta tai liiallisen säännöttömän elämän vuoksi – tarvitaan tavallista suurempaa määrää elinvoimaa korvaamaan ruumiissa sattuneita vaurioita. Jos siis säteilyn määrä pienenee huomattavasti, tämä puolustusmekanismi tulee vaarallisen heikoksi ja haitallisten taudin itujen on helppo tunkeutua sisälle.

Täytyy vielä mainita, että tahdonvoimalla on mahdollista pysäyttää tämä säteily mainittujen viivojen ulomman pään kohdalle ja rakentaa siihen eräänlainen seinä tai kuori, jota noiden itujen on täysin mahdoton läpäistä. Pienellä lisäponnistuksella se voidaan saada niin tiiviiksi, etteivät sitä pysty läpäisemään mitkään astraaliset tai elementaaliset vaikutukset – niin kauan kuin tahdon ponnistus kestää.

Kuvista 24. ja 25 nähdään, miltä terveen ja sairaan terveysaura näyttää. On muistettava, että se on miltei väritön, niin että vaikka se onkin fyysistä ainetta eikä näin vaadi yhtä kehittyntä näköä kuin astraalisen tason aura, on viimeksi mainittu kuitenkin niin paljon huomiota herättävämpi liekehtivien väriensä kirkkauden ja alituisen liikkeensä vuoksi, että ihmisen aikaisemmillä kehityksen asteilla se useimmiten havaitaan ennen terveysauraa.

XX LUKU

Adeptin syyruumis

Niille, jotka eivät vielä näe yhtäkään ihmisen korkeimmista ruumiista, tulevat varmaankin tässä kirjassa esitetyt kuvat olemaan valaisevia ja opettavaisia, ja ne onkin julkaistu siinä toivossa. Taas ne, jotka jo kykenevät näkemään, tulevat olemaan – niin täyden tunnustuksen kuin he antanevatkin taiteilijamme huolellisuudelle ja taidolle – yhtä mieltä siitä, ettei edes alintaakaan näistä ylifyysisistä tasoista voi kuin osittain kuvata paperilla tai kankaalla. Kuinka paljon toivottomampaa ja mahdottomampaa onkaan yrittää kuvata paperilla tai kankaalla adeptia – ihmistä, joka on saavuttanut ihmiskunnan päämäärän ja joka on tullut enemmän kuin ihminen.

Hänen syyruumiinsa on kasvanut kooltaan tavattomasti, ja ylevässä ihanuudessaan se paistaa aurinkomaisena kirkkautena ja sellaisena loistona, ettei mielikuvituksemme kykene kuvittelemaan sitä. Sen muotojen ja värien kauneutta eivät sanat pysty ilmaisemaan, sillä kuolevaisten kielessä ei ole sanoja, joilla sen säteileviä kehiä voitaisiin kuvailla. Tällaisen käyttövälineen tutkimiseen ei kykene kuin se, joka on jo Polulla.

Sen verran näkyy kuvastamme, että adeptin syyruumis ei ole ainoastaan paljon suurempi kuin tavallisen ihmisen, vaan lisäksi sen värit ovat järjestyneet toisella tavalla. Ne eivät enää liiku pyörivinä pilvinä, vaan ovat asettuneet suuriksi samankeskeisiksi kehiksi, jotka läpäisee niiden keskuksesta virtaava elävän valon säteily. Värien järjestys vaihtelee sen mukaan, mihin tyyppiin adepti kuuluu, joten adeptien syyruumiit

jakautuvat useampiin selvästi toisistaan eroaviin muunnelmiin. Kun otetaan huomioon, kuinka vaikeaa syyruumiin näkeminen on, niin on merkillistä, että tästä asiasta on säilynyt vanha ja täysin luotettava perimätieto monissa niissä Buddhan karkeatekoisissa kuvissa, joita nähdään temppelien seinissä Ceylonilla ja joissa suuri opettaja on kuvattu auran ympäröimäksi. Merkillistä on, että vaikka niissä kuvatun auran värit

26. Arhatin syyruumis

ja näiden järjestys olisivat virheellisiä, mikäli niillä on pyritty kuvaamaan tavallisen ihmisen tai tavallisen adeptinkin auraa, ne ovat sittenkin oikea, joskin karkea ja aineellinen esitys sen nimenomaisen adeptityypin korkeammasta käyttövälineestä, johon tämä suuri opettaja kuuluu. On huomattava, että muutamissa näissä alkeellisissa kuvissa ovat myös terveystauran viivat näkyvissä.

Vaikka on mahdotonta edes yrittää esittää kuvin mestarin syyruumista, saattaa kuitenkin kannattaa antaa jonkinlainen käsitys jonkin hänen kehittyneemmän oppilaansa syyruumiin suhteellisesta koosta ja ulkonäöstä – oppilaan, joka on päässyt Polun neljännelle, itämaisissa kirjoissa nimetylle arhatin asteelle.¹⁰ Sellainen yritys on tehty kuvassa 26, mutta tarvitaan normaalia paljon suurempaa mielikuvituksen ponnistusta täydentämään sen antamaa kuvaa siksi, että tämän syyruumiin väreillä on kaksi sellaista tunnusmerkkiä, jotka ovat yhteen sovitamattomia täällä fyysisellä tasolla. Ne ovat selvästi hennompia ja eteerisempiä kuin mitkään aikaisemmin kuvaamamme, ja kuitenkin ne ovat samalla paljon täyteläisempiä, kirkkaampia ja loistavampia. Siksi kunnes olemme oppineet maalaamaan värien asemesta loisteella, tulemme aina kohtaamaan seuraavan dilemman: jos koetamme esittää värien syvyyttä ja täyteläisyyttä, ne tulevat sakeiksi ja tukkoisiksi; jos taas koetamme kuvata niiden ihmeellistä kuulautta ja heleyttä, ne pakostakin kadottavat ihmeellisen voiman ja kirkkauden, jotka ovat tämän loistavan todellisuuden ominaispiirteitä. Koska muita syyruumiita kuvattaessa on jo kuitenkin koitettu antaa jonkinlainen käsitys soikion läpikuultavuudesta, niin näyttää tässä tapauksessa olevan parasta panna pääpaino värien syvyyteen ja ryhmittymiseen sekä syyruumiin kokoon. Viimeksi mainitun seikan kuvaamiseksi on välttämätöntä pienentää kuvassamme fyysisen ruumiin kokoa huomattavasti, sillä jos me pitäisimme

¹⁰ Ks. teos *Näkymättömiä auttajia*.

fyysisen ruumiin saman kokoisena kuin aikaisemmissa kuvissamme, täytyisi kuvassamme olla arhatin syyruumiille tilaa monta metriä joka suuntaan. Niinpä meidän on pakko pienentää kuvassa fyysisen ruumiin kokoa, jotta saisimme samaan mittakaavaan piirretyn syyruumiin mahtumaan kuvaan. Mutta parhaimmassakin tapauksessa tällaisia kuvia voidaan pitää vain virikkeenä mielikuvituksellemme muodostaa henkinen kuva, joka ei ehkä ole yhtä toivottoman vaillinainen kuin fyysiset kuvamme.

Tarkastellessamme kuvaa 26 pistää silmäämme heti älyn, rakkauden ja uskonnollisen hartauden korkeimpien lajien suurenmoinen kasvu sekä myötätunnon ja korkeimman henkisyiden runsaus, josta se todistaa. Se jumalallisen vaikutuksen virtaus, johon me tutustuimme jo kuvassa 21, on nyt paljon voimakkaampi, sillä tämä ihminen on tullut Logoksen elämän ja voiman milteipä täydelliseksi kanavaksi. Ylevyys ei säteile hänestä vain valkoisena valona, sillä sateenkaaren kaikki värit välkkyvät hänen ympärillään alati vaihtuvana säkenöintinä, ja niinpä tässä säteilyssä onkin jotain, mikä vahvistaa jokaisen häntä lähestyvän ihmisen korkeimpia ominaisuuksia, olivatpa ne mitä laatua tahansa. Siksipä kukaan ei hänen vaikutuspiiriinsä joutunut jää siitä hyötymättä. Hän säteilee, kuten aurinko, kaikkiin lähellä oleviin, sillä hän on tullut, kuten aurinkokin, Logoksen ilmennykseksi.

Tällaisen ihmisen mentaali- ja astraaliruumis eivät voi sisältää moniakaan luonteenomaisia omia värejä, sillä ne tulevat olemaan syyruumiin värien toisintoja, sikäli kuin niiden oktaavit kykenevät noita värejä ilmaisemaan. Niissä on ihana, sateenkaarimainen hohde, eräänlainen helmiäisvälke, jota ei kuitenkaan voi lainkaan ilmentää esimerkiksi kuvin.

Tutkimuksemme näistä korkeammista käyttövälineistä on toivottavasti tehnyt meille selväksi erään asian: että todellista ihmisessä on vain nämä hänen korkeammat olemuspuolensa, eikä niiden keskellä sijaitseva fyysisen aineen kooste, jolle me

sokeudessamme annamme tarpeettoman suuren merkityksen. Varsinaista ihmistä itseään – hänessä piilevää jumalallista kolminaisuutta – emme voi nähdä, mutta mitä enemmän meidän tietomme ja näkökykymme kasvavat, sitä lähemmäksi me pääsemme häneen verhoutuvaan itseä. Ja jos syyruumis on korkein niistä käyttövälineistä, jotka tällä hetkellä ovat havaittavissamme, niin se on hänen todellista ihmistään lähimpänä oleva ilmentymä, jonka korkein näkökykymme vielä voi aistia. Jos tätä samaa ihmistä tarkastellaan alempien mentaalitasojen näkökannalta, niin silloin luonnollisestikin nähdään hänestä vain se, mikä voi ilmentyä mentaaliruumiissa, joka on persoonallisuuden ilmausta. Tarkastellessamme häntä astraalitasolla näemme yhden verhon lisää laskeutuneen hänen ylleen, niin että näkyvissä on vain se alempi osa, joka voi ilmentyä halun käyttövälineen kautta. Tällä fyysisellä tasolla näemme hänestä vieläkin vähemmän, sillä täällä todellinen ihminen on totaalisemmin kätkössä.

Tietoisuus tästä kenties auttaa meitä muodostamaan jonkin verran paremman käsityksen kanssaihmisistämme, kun tiedämme heidän olevan aina paljon enemmän kuin mitä heistä näkyy fyysiselle silmällemme. Aina on olemassa korkeamman tason mahdollisuus, ja usein vetoaminen heidän parempaan luontoonsa voi saada sen hereille ja tuoda sen tänne alas, jossa jokainen voi nähdä sen. Tutkittuamme ihmistä sellaisena kuin hän on, meille saattaa tulla helpommaksi läpäistä katseellamme meitä ympäröivä fyysinen verho ja muodostaa kuva sen takana olevasta todellisuudesta. Meidän uskomme ihmisluntoon voi vahvistua tajutessamme, kuinka tiiviisti se on osa jumalallista luontoa, ja niin meille voi käydä helpommaksi auttaa kanssaihmisiämme käsittäessämme sen totuuden, että me kaikki olemme yhtä.

Jos jumalainen valo loistaa meidän kauttamme kirkkaampana kuin muiden, se tapahtuu vain siksi, että jakaisimme sen

lähimmäistemme kanssa. Ja jos me olemme ehtineet korkeammalle kehityksen portailla, se tapahtuu vain siksi, että voisimme ojentaa auttavan kätemme heille. Mitä paremmin ymmärrämme kehityksen mahtavaa suunnitelmaa, jonka asteittaista toteutumista olemme tutkineet sen ulkonaisissa ilmennyksissään, sitä täydellisemmin tajuamme Logoksen valtavan itsensä uhraamisen todellisen tarkoituksen. Se on niin ylevä ja tyystin ymmärryskykymme yläpuolella oleva, että sen tajuaminen saa meidät ainiaaksi omistautumaan sen palvelukseen ja uppoutumaan siihen, ja pyrkimään yhdeksi sen kanssa, vaikkapa vain hyvin vaatimattomassa mitassa. Sillä se, joka työskentelee Jumalan kanssa, työskentelee iäisyyttä eikä aikaa varten, ja niinä lukemattomina maailmankausina, jotka meitä odottavat, hänen työnsä ei voi koskaan mennä hukkaan.

Jälkisanoja

Eräät toiset salatieteilijät ja selvänäkijät (mm. Pekka Ervast, Rudolf Steiner) kyseenalaistavat Leadbeaterin esityksen fyysisen ja eetteritason aineen jakautumisesta yhä pienempiin osasiin, kunnes päädytään astraalitasolle ja edelleen mentaalitasolle jne. Pekka Ervast esittää, että Leadbeaterin aineen jakautumiskuvauksessa ”henki on aivan kuin muuttunut materiaksi”, toisin sanoen ihminen henkisenä olemuksena ei suinkaan ole korkeampia olemuspuolia esittämissä kuvissa vaan on kokonaan ilmenneen ihmisen ulkopuolella ja että ainetta ei ole olemassa kuin fyysisessä maailmassa (ja tuohon maailmaan kuuluu eetteriruumis). Leadbeaterin kuvauksissa tuntuu kuin kaikki pysyisi samanlaisena aina vain yhä ”hienommassa” muodossa, niin että ”henki” lopulta ei ole muuta kuin ylen hienoa ainetta. Mutta jo ”astraaliruumis” ei enää ole mikään aineellinen ruumis vaikkakin ilmiöllistä sanan objektiivisessa merkityksessä, vaan kuten H. P. Blavatsky sanoo: se on prinssiippi. – Se on hänen tunteensa käyttöväline ja on olemassa, mutta se ei ole aineellinen todellisuus. Astraali- ja mentaalitilat eivät ole ruumiita vaan ilmiöitä. Ne ovat meidän tunne- ja ajatusmaailmamme ulkokohtaisia vaikutuksia sellaisiin toisiin olentoihin, jotka osaavat tulkita meidän sisäistä maailmaamme. Tunne- ja ajatusmaailmamme ovat siis objektiivisesti ja ilmiöllisesti olemassa mutta eivät aineellisesti.

Pekka Ervastin mukaan Leadbeater oli sen ajan ihmeellisimpiä selvänäkijöitä, täydellinen spesialisti henkimaailman astraalimentsiaalisten ilmiöiden alalla; hän on tieteellinen tutkija pikemmin kuin filosofi ja vaelsi näkymättömässä maailmassa, teki havaintoja, keräsi tosiasioita väsymättömänä, uutterana ja aina uteliaana, mutta hän ei ollut kyllin filosofinen mieleltään osatakseen aina arvostella näkemäänsä; hän teki ehkä liian nopeasti johtopäätöksiä ja yleistytti liian äkkiä – niin kuin tieteelliset tutkijat tekivät sommitellessaan kokoon materialistisen maailmankatsomuksen. Leadbeaterin filosofiaa voisi ehkä nimittää astraaliseksi materialismiksi.